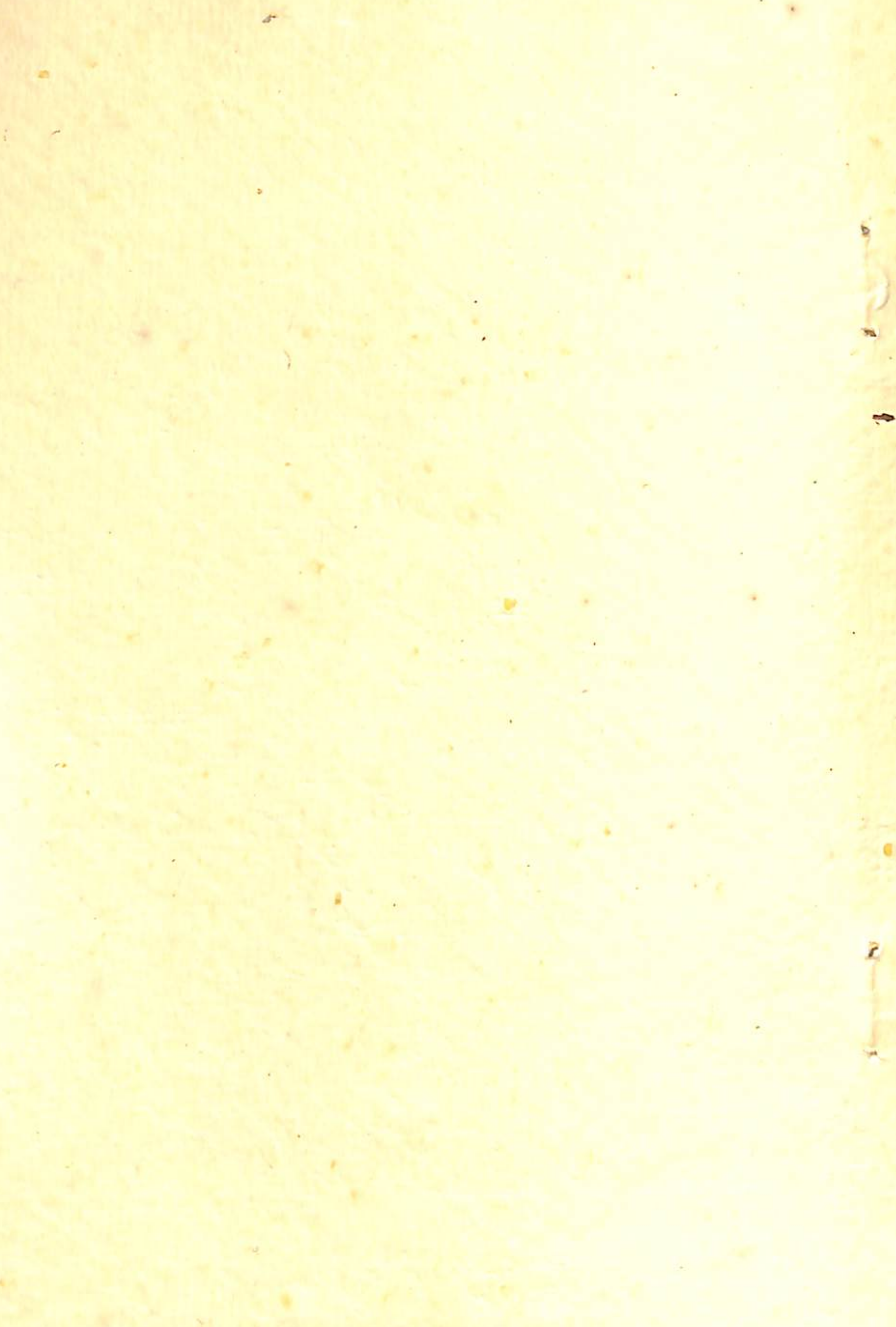
உ

நாடகம்

நெல்லிக் கனி

நெல்லிக் கனி

முகவுரை

மக்களின் தேவைப் பொருள்களுக்கும் அடிப்படை உணர்ச்சிகளுக்கும் இடையே இன்று பூசல்கள் பெருகியிருக்கின்றன. வாழ்வின் புறநலங்களைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்காக நிலையான மனித உணர்வுகளைக் குறைக்கவும் திரிக்கவும் அழிக்கவும் முயல்கின்றோம்.

தேவையின் வேட்கைக்கும் இயல்பான உணர்ச்சிக்கும் புறப்போராட்டம் நடப்பது போலவே, மானிட உணர்ச்சிகளுக்குள்ளும் அகப்போராட்டம் நிகழ்கின்றது. பிற உணர்ச்சிகளை மிகையாக வளர்த்து, தலையான இயற்கை உணர்ச்சிகளை நசுக்க முயல்கின்றோம்.

பிறவிக்கு உரிய உணர்ச்சிகளை, மழையை மண் ஏற்பதுபோல, ஏற்று நல்வழிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதுதான் வாழ்வு நெறி; அதுவே உடம்பையும் உள்ளத்தையும் சமுதாயத்தையும் உலகையும் வாழ்விக்கும் நெறி. இந்த உண்மையை நாட்ட எழுந்தது இந் நாடகம்.

கதிரகம்
காரைக்குடி-2
1-12-1962

வ. சுப. மாணிக்கம்

நாடகர்

சீரனார்	: புடைவை வணிகர்
வையை	: சீரனார் மனைவி
பண்ணன்	: மகன்
யாழி	: மகள்
சோலையன்	: வேலைக்காரன்
எல்லன் கதிரன் முரசன்	: பண்ணனின் நண்பர்கள்
மலையனார்	: தையலர்
காவிரி	: மலையனார் மனைவி
வடிவழகி	: மகள்
காவலன்	: மகன்
மலரி	: வேலைக்காரி
மின்னொளி வான்மதி பண்பரசி	: வடிவழகியின் நண்பிகள்
நறுங்கொன்றை	: ஏழை நங்கை
ஓவியன்	: மகன்
நல்லப்பர்	: ஆண் துறவி
நல்லம்மை	: பெண் துறவி
பொன்னம்மை முக்காயி தேனம்மை	: அன்னையர் கழகத்தின் தலைவியர்

59-3

முதலாவது

கன்னியரங்கம்

காட்சி : 1

[காலைப் பொழுது, செந்தாமரைகள் மலர்ந்திருக்கும் வட்டமான நீர்நிலை. நீர்நிலையின் கரைமேல்]

வடிவழகி : [ஒரு தாமரைப் பூவைத் தன் முகத்தோடு அணைத்துக்கொண்டு பாடுகின்றாள்]

நீர்வளரும் நிலவிளக்கோ! நிலம்வளரும் திருமதியோ!
ஏர்வளரும் செங்கரும்போ! இடைவளரும் புதுமுகமோ'
பார்வளரும் செந்தமிழோ! பதிவளரும் செங்கோலோ!
ஊர்வளரும் ஒற்றுமையோ! ஒற்றுமையின் பொற்பரிசோ!

மின்னொளி : வடிவு! இன்று ஒரு புதிய மகிழ்ச்சி உன் முகத்தில் தவழ்கின்றதே, மகிழ்ச்சிக்கு ஒரு முகம் போதாதென்று தாமரையையும் உடன் முகமாகக் கொண்டாயோ ? பெண்களுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி வந்து விட்டால், மலர்களுக்கென்ன, சோலைகளுக்கே அழிவு தான். நல்ல செய்தி கேள்விப்பட்டேன். எப்போது எங்களுக்கு அழைப்புத் தருவாய். இதோ முல்லைப் பரிசு.

[முல்லைப் பூவை மின்னொளி கொடுக்க, வடிவு கூந்தலில் செருகிக் கொள்கின்றாள்.]

வான்மதி : மின்னு ! நாளும் கூடப்பழகுகின்ற நமக்குமா அழைப்பு? கூட விளையாடும்போது அழைப்பு உண்டா? கூடப் படிக்கும்போது அழைப்பு உண்டா? கூட உண்ணும் போது அழைப்பு உண்டா? கூடப் பிறந்தார்க்கு அழைப்பு உண்டா? மறந்தும் எங்கட்கு அழைப்பு எழுதி விடாதே, வடிவழகி ! அது நட்பழகு இல்லை.

பண்பரசி : [துடுக்குடன்] வானி! நீ சொல்வது சரி இல்லை. வடிவு! கட்டாயம் எனக்கு அழைப்பிடு. நின் கணவன் பெயர் தெரிய வேண்டும். பெயரை வைத்துப் பாட வேண்டாமா ? [மின்னொளியைப் பார்த்து] பார்த்தாயா ? கணவன் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன், வடிவுக்குக் கூந்தல் முழுதும் நாணம். கைத்தாமரை கூட நாணிச் சிறிது குவிந்துவிட்டது. எவ்வளவு வேட்கை ஏறியிருந்தால் இவ்வளவு தலை குனியும்.

வடிவழகி : [சிரித்துக்கொண்டு] உங்கட்கென்ன. அழைப்பு யார்க்குமே வராது.

வான்மதி : ஓ! ஓ! பெருஞ் சமர்த்துத்தான். அழைப்பு அடிப்பாயா ?. அதுவும் அடிக்க மாட்டாயா ?

பண்பரசி : ஏன் அடிக்கவேண்டும் ? வடிவு வீடுதோறும் படியேறிச் சொல்வாள். கொடுக்கும் அழைப்பை விடக் கூறும் அழைப்புச் சிறந்ததில்லையா ?

வான்மதி : திருமணமே வாழ்க்கையில் பெரிய நிகழ்ச்சி. மிக எளிய குடும்பத்தார்கூட, அழைப்பிதழுக்கு அதிகம் செலவழிக்கிறார்கள். தெரிந்த முகம், தெரிந்த முகத்திற்குத் தெரிந்த முகம், தெரியவேண்டிய முகம் என்று கண்டவர் கேட்டவர்க்கெல்லாம் அழைப்பு நீட்டுகிறார்கள். காதலர்களே திருமணத்திற்கு முன் செய்தித்தாளில் சேர்ந்து தோன்றுகிறார்கள். ஒலி பெருக்கி மூலம் வாருங்கள் வாருங்கள் என்று ஊர்ச் செவிக்கு அறைகின்றார்கள். இதுவல்லவா உலகம்! வடிவு! நீ அழைப்பு ஆயிரம் அடிப்பதிலே புரட்சி செய்யாதே !

வடிவழகி : நன்ருகக் கேலி செய்யுங்கள். பின் என்னை யார் செய்வார்கள் ?

வான்மதி : திருமணத்திற்குப் பின் உன்னைக் கேலி செய்ய ஒருவன் வருவான். கேலி செய்து செய்து கிட்டாத அடிமையாவான். அடிமையினது அசையாக் கல் மார்பை நீ உளிக்கண்ணுல் சிதருது உடைக்கும் போது, நாங்கள் அருகில் இருந்து கேலி செய்ய முடியுமா? அரச மரத்தைக் கூந்தல் வடத்தால் இறுக்கி வளைத்து இழுத்துக்கோடரிக் கண்ணுல் வெட்டும்போது, பார்த்து வெட்டு என்று நாங்கள் பக்கத்திலிருந்து கேலி செய்ய முடியுமா ? அப்புறம் பிள்ளை குட்டி என்று பேறுகள் பெற்றபின் எங்கள் கேலியைத் திரும்பிக் கேட்கவாவது உனக்கு நேரம் இருக்குமா ? தாலி ஏறுமுன் எங்கள் கேலியைக் கேட்டுக்கொள்.

வடிவழகி : [சிரித்துக்கொண்டு] எனக்குத் தாலி ஏருது ; உங்கள் கேலி ஏறட்டும். நேற்றிருந்த மனம் ஒருவர்க்கு இன்று இருப்பதில்லை. உடன் பழகும் தோழியர்க்குக் கூட, உள்ளம் தெரிவதில்லை.

மின்னுெளி : உன் உள்ளம் எங்கட்கு நன்ருகத் தெரியுமே. பிறர் செய்வது போல நீ செய்யவே மாட்டாய் வானுெலி வழியாகவும் தொலைக் காட்சியாகவும் உன் திருமணத்தை அறிவிப்பாய்.

பண்பரசி : உன் உள்ளத்தைத் தான் திறந்து சொல்லேன். மணம் உண்டா ? அழைப்பு உண்டா ? விருந்து உண்டா ? என்று தெரிந்து கொள்கின்ருேம்.

வடிவழகி : எதுவும் இல்லை, இல்லை, இல்லை.

[அழுகின்ருள் ; கைத்தாமரை காலிற் பட்டுக் கசங்குகின்றது]

வான்மதி : திருமணத்திற்குப்பின் எங்களை விட்டுப் பிரிய வேண்டி வருமே என்று அழுகிருயா ? வடிவு ! அழாதே. உன் கணவன் எங்கள் வருகையைத் தடுக்கும் சிறுமதி

யுடையவராக இருக்க மாட்டார். இடையில் வந்த காதலைவிடப் பிறந்த நாள் தொட்டு வந்த நட்புப் பெரிது என்று நாங்களே அவரிடம் சொல்லுகின்றோம். இதற்காக இப்போதே நீ கண் கலங்காதே.

[வான்மதியும் கண் கலங்குகின்றாள். தன் கண்ணையும் வடிவழகியின் கண்ணையும் கைக்குட்டையால் துடைக்கின்றாள். வடிவழகி மேலும் அழுகின்றாள்.]

பண்பரசி : ஏன் இவ்வழுகை? எண்ணிய காதல் கைகூடவில்லையா? பெற்றோர் ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா? நாள் ஒத்து வரவில்லையா? சொல். எங்களால் இயன்ற உதவியைச் செய்கின்றோம்.

வடிவழகி : நீங்கள் நான் சொல்வதை நம்பமாட்டீர்கள்.

வான்மதி : நம்பும்படி சொன்னால் நம்புகின்றோம். வெறுக்கும்படி சொன்னால் வெறுக்கின்றோம். பாம்பிருக்கு, பாம்பிருக்கு நம்புங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பானே யன்றிப் பெட்டியைத் திறக்க மாட்டான் பாம்புப் பிடாரன். பார்க்க வந்தவர்களுக்கு வேறு வேலையில்லையா? சற்று நேரம் நின்று பார்ப்பார்கள், போய் விடுவார்கள். அந்த வித்தையல்லவா நீயும் செய்கிறாய். திருமணத்துக்கு அழைப்பு உண்டா? இல்லையா? [என்று சொல்லி வடிவழகியின் முகத்தை நிமிர்த்துகின்றாள்]

வடிவழகி : [கசங்கிய தாமரையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அமைதியாக] மணமே இல்லாதபோது அழைப்பு எங்கு வரும்! நான் கன்னியாகவே கடைசிவரை வாழத் துணிந்துவிட்டேன். யார்க்கும் காதலியாக வாழ விரும்பவில்லை. [தோழியர் எல்லோரும் நாங்கள் நம்பவில்லை என்று கத்துதல்] ஆம், நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள், பெற்றோர் நம்ப மாட்டார்கள், உலகம் நம்பாது என்பதற்காகத் தன்னம்பிக்கையை விட முடியுமா? மனத்தை நம்பித்தான், யாரும் வாழ வேண்டும். கன்னித் துறவிக்குக் கவலையில்லை. கணவன் எப்படிப் பட்டவனோ

என்று கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. குழந்தைகள் கூடப் பிறந்து விடுவார்களோ என்ற கவலை வேண்டாம். வேற்றோர் இடத்துக்கு அடியெடுத்து வைத்து மாமியின் சொல்லடி பட வேண்டாம். நாத்திகளின் கைச்சாத்துப் படிகளுக்கு ஆளாதல் வேண்டாம். பிறந்த இடத்தையே சிறக்கும் இடமாகவும் இறக்கும் இடமாகவும் கொள்ளத் துணிந்து விட்டேன். தொண்டு வாழ்வுக்குக் கன்னி வாழ்வே ஏற்றது.

பண்பரசி : [பெருஞ்சிரிப்புடன்] மேடைப் பேச்சுக்குச் சிறு வயதில் வரப் பண்ணியதை நம் முன் எடுத்து விடுகின்ருள் வடிவு. இப்பேச்சினுல் ஏமாந்து போக மாட்டோம். நாங்கள் என்ன சொல்வோம் என்று எங்கள் வாயைக் கிளறிப் பார்க்கிருய். அது பலிக்காது. கன்னியாகவே இருப்போம் என்று உன்னைப்போல் மார் தட்டிச் சொல்லியவர்கள் இன்று பேரப்பிள்ளைகளோடு பெருகியிருக்கிருர்கள். இணைப்புருவைக் காணும்போது மார்பு விம்மிய நின் நெஞ்சமா காதலை மறக்கப் போகின்றது? நீ காதலை மறந்தால் இவ்வுலகத்தில் யாரிடம் காதல் குடியிருக்கும்? இந்த வேடிக்கைகளை யெல்லாம் எங்களிடம் வைத்துக் கொள்ளாதே. உன் திருமணத்துக்கு ஏற்கனவே நான் ஒரு பரிசு வாங்கி வைத்துவிட்டேன். ஆதலால் நீ திருமணஞ் செய்து கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். [எல்லோரும் சிரித்தல்]

மின்னொளி : [புதிய தாமரைப்பூ ஒன்றைப் பறித்துக்கொண்டு] வடிவின் மணத்தைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அவள் மனமே கவலைப்படும். நேற்றிருந்த மனம் ஒருவர்க்கு இன்று இருப்பதில்லை என்று வடிவே கூறுகின்ருள். இன்றிருந்த மனம் ஒருவர்க்கு நாளை இருப்பதில்லை. அதுவும் காதலில் இருப்பதில்லை. அதுவும் காதலனைக் கண்டபோது இருப்பதில்லை. அதுவும் வடிவுக்கு இருப்பதில்லை.

வடிவழகி : [சிறு முறுவலோடு] நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள். நம்பும்படி உங்களுக்குச் சொல்லவும் முடியாது. ஏன்? காதலுணர்ச்சி உங்கள் உள்ளத்தில் அவ்வளவு பாய்ந்திருக்கின்றது. நான் கன்னியாக வாழ்ந்தால், என் நண்பிகளாகிய உங்களை உங்கள் காதலர்கள் நம்பமாட்டார்கள் என்று அஞ்சுகிறீர்கள். காதலர்கள் நம்பாவிட்டால் கன்னியராகுங்கள். தொண்டுக்குப் புறப்படுங்கள்.

வான்மதி : தொண்டுக்கு நாங்கள் புறப்படமாட்டோம். [மணி காட்டியைப் பார்த்து] உன் திருமணத்துக்குப் புறப்படுகின்ரேம்.

[எல்லோரும் பிரிதல்]

காட்சி : 2

[பிற்பகல் திரைப்படம் பார்த்துவிட்டு, பண்ணன், எல்லன், கதிரன் மூவரும் ஓர் உண்டிச்சாலையில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,]

பண்ணன் : அதிகப்பசி. படம் நன்றாக இருந்தது. பசி தெரியவில்லை. படமும் நீளப்படம். இன்னும் இரண்டு இட்டிலி சூடாக் கொண்டுவாப்பா.

எல்லன் : நல்ல படம் பார்த்துவிட்டு வெறும் இட்டிலி தின்பார்களா? ஏதாவது இனிப்புக் கொண்டுவா, தம்பி!

கதிரன் : கதை பழங்கதைதான். ஆனால் புது மாதிரியாக எடுத்திருக்கிறார்கள், நடித்திருக்கிறார்கள்.

பண்ணன் : இத்தகைய படங்களைப் பெண்கள் பார்க்க வேண்டும். பெண்களைப் பெற்றோர்கள் பார்க்க வேண்டும். துறவுப் பெரியார்கள் பார்க்க வேண்டும்.

எல்லன் : [பீடி குடித்துக்கொண்டு] இன்றுதான் எல்லாரும் திரைப்படம் பார்க்கிறார்களே, குருடர்கள் கூடப் பார்க்கிறார்களே.

பண்ணன் : பார்த்தால் போதுமா? காதலின் உறுதியைப் படத்திற் கண்டு பாராட்டுகிறார்கள். தங்கள் வீட்டுப் படியை மிதித்தவுடன், செருப்பைக் கழற்றிவிடுவது போலக் கருத்தை விட்டுவிடுகிறார்கள்.

கதிரன் : பண்ணு! திரை வாழ்க்கை வேறு. உலக வாழ்க்கை வேறு. ஓவியப் பழத்தை எவனுவது உண்ணப் போவானு? நடிகன் நடிகையின் உறுதிகளைப் பார்த்து வாழ்வில் திட்டம் போடலாமா? கடற்படம் கட லாழத்தைக் காட்டாது. காதல் வாழ்வாக மலரவேண்டு மானுல்...................

பண்ணன் : உறுதி வேண்டும்.

கதிரன் : உறுதி ஒருவர்க்கு இருந்தால் போதாது. இருவர்க்கும் வேண்டும். பெற்ருேர்க்கு இருந்தால் இன்னும் நல்லது. ஊரார்க்கு இருந்தால் விதையே பழுத்த மாதிரி.

எல்லன் : காதலில் உறுதி மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. கொஞ்சம் சூழ்ச்சியும் வேண்டும். அறிவோட்டம் வேண்டும். நாகரிகமாக முதலில் நடந்துகொள்ளத் தெரிய வேண்டும். காதல் ஒருகால் நீர்போலத் தோன்றும், ஒருகால் பாறை போலத் தோன்றும். பார்த்து நடக்கவேண்டும்.

[முரசனும் அங்கு வருதல்]

முரசன் : என்ன, எல்லாரும் இங்குவந்து கூத்தடிக்கிறீர்கள்? காசு கீசு கையில் அதிகமோ?

கதிரன் : இந்தக் காலத்திலே காசுக் கென்னடா, நம்ம கையிலேதான் காசிருக்க வேணுமா? நண்பர்கள் பணப் பையிலே இருக்கிற தாளெல்லாம் நம்ம பணந்தானே. காசு எப்படியும் வந்துவிடும். நல்ல படம் வரவேணுமே. இன்றைக்கு அழகான, ஆர்வமான, இயல்பான முன்னேற்றத் திரையைப் பார்த்தோம். பார்த்த மகிழ்ச்சியில் பலகாரக் கடைக்குள் நுழைந்தோம்.

முரசன் : [வெண்சுருட்டு ஊதிக்கொண்டு] நானும் ஒரு நல்ல படந்தான் பார்த்து வந்திருக்கிறேன்.

பண்ணன் : படம் பார்க்கும்போதாவது நீ யாருடனும் சேர்ந்து போகக்கூடாதா? என்றுமே நீ தன்னைப் பேணியப்பா.

முரசன் : அதுதான் பலகாரம் சாப்பிடும்போது சேர்ந்து கொண்டேன். நான் தன்னைப் பேணியாக இருக்கக் கூடாதென்றால், நீ என்னைப் பேணு.

எல்லன் : நல்ல படம் பார்த்தால், யாரும் வீட்டுக்குப் போகாமல், உண்டிச் சாலைக்குத்தான் வருவார்கள் போலும்.

கதிரன் : இந்தக் காலத்தில் வீடு மனிதப்பறவைக்கு ஒரு கூடு. வீடு மனித விலங்குக்கு ஒரு குகை. வீட்டில் என்ன இருக்கிறது? அதனாலேதான் எல்லாரும் வெளியே சென்று சென்று வருகிறார்கள். ஆளுக்கு ஒரு படம் பார்க்கப் போகிறார்கள். நம் வீட்டில் இப்படிக் கதைத்துக்கொண்டு காலாட்டிக்கொண்டு ஊதிக் கொண்டு சிலசமயங்களில் ஊற்றிக்கொண்டு கும்மாளம் போட முடியுமா? சரி. முரசா! உன் உள்ளத்தை அலைத்த திரை என்ன? சொல். [நாற்காலி மேல் தட்டி] இப்போதே உன்னையும் ஓசியில் கூட்டிக்கொண்டு மறுபடம் பார்க்கப் போவோம்.

முரசன் : வீரப்பிறவி என்பது படத்தின் பெயர்.

எல்லன் : இந்தப் பிறவி நமக்கு எதற்கப்பா! நீ நல்ல படம் என்று சொன்னவுடன், நாலைந்துகாதல்விளையாட்டுக்கள் வரும், நெஞ்சைக் கிள்ளும் என்று ஆசைப்பட்டேன். என் ஆசையிலே புகைத்தூளைப் போட்டுவிட்டாயே. நமக்கெல்லாம் உள்ள பிறவி போதும்.

பண்ணன் : நம் முரசன் ‘கா’ என்றால் உடனே காதலி என்று நினைப்பவன். காதற்படமே படம் மற்றவையெல்லாம் சாதற்படம் என்று இகழ்பவன். அவனே இப்படத்தைப் புகழ்கின்றான் என்றால், ஏதோ கொஞ்சம் பார்க்கத் தகுந்த படமாகத்தான்இருக்கும். கதைப்போக்கு என்ன, முரசா?

முரசன் : காலம் அடுத்த கதை, காலத்திற்கு ஏற்ற கதை. இனி நமக்குக் காதல் போதும். நாட்டுக்காகச் சாதலே வேண்டும். இனி இந்நாட்டில் பிறக்கும் எல்லாரும் வீரப் பிறவிகளாகவே பிறக்க வேண்டும். [காலால் தரையை உதைத்துக்கொண்டு] ஏழையும் கோழையும் இந்த மண்ணிற்கு வேண்டாம்.

கதிரன் : முரசா! கொஞ்சம் இடமறிந்து இனிமையாகப் பேசு. இது போர்க்களம் இல்லை, உணவுச்சாலை; நாங்கள் பகைவர்கள் இல்லை, படம் பார்க்கப் பணம் கொடுக்கும் நண்பர்கள். கதைக்காது கதையைச் சொல்லு.

முரசன் : ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் ஒரு நாள் திருமணம் நடந்தது.

எல்லன் : என்னப்பா, ஒரு ஊரில் ஒரு அரசன் இருந்தான் என்று பாட்டி சொல்லும் கதைபோல இருக்கிறது. ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும்தானே மணம் நடக்கும். மணம் ஒரு நாளில்தானே நடக்கும்.

முரசன் : குறுக்கே குறுக்கே பேசாதே. வீரப்பிறவியைப் பார்த்த என் நெஞ்சம் யாரிடமாவது வீரத்தை உடனே காட்டிவிடவேண்டும் என்று துடிக்கின்றது. இந்த ஈரக் கையை வீரக்கை ஆக்கிவிடாதே. முழுதும் கேளுங்கள்! கதை வீரமாக இல்லாவிட்டால், சாப்பிட்ட இந்தக் கையைக் கழுவுவது இல்லை. இது என் வஞ்சினம்.

பண்ணன் : முரசா! நீ வீரக்கதையைக் கூறும்போது நாங்கள் அமைதியாக இருக்கமாட்டோம். குறுக்கே குறுக்கே கேட்கத்தான் செய்வோம்.

முரசன் : மணம் நடந்த இரவில் அவ்விருவரும் இன்பம் நுகர்ந்தனர். மறுநாள் மாலை வரவேற்பு. வாழ்த்துத் தந்திகள் வந்து குவிந்தன. வரவேற்பு நடந்து கொண்டிருக்கும்போது வந்தது ஒரு தந்தி. "தந்தி கண்டதும் புறப்படுக, படையிற் சேருக" என்று படைத் தளபதி

அத் தந்தியில் அழைத்திருந்தார். பாட்டி அழுதாள், தாய் அழுதாள், மாமி அழுதார்கள், பாட்டனும் தந்தையும் மாமனும் அழுதார்கள். உறவினர்கள் எல்லாம் கலங்கினர்கள். மணமகனும் புலம்பினன். வரவேற்பு விழா இழவுபோலத் தோன்றிற்று.

பண்ணன் : மணமகள்.....................

முரசன் : மணமகளும் அழாமல் இல்லை. அழுதாள், பிறர் அழுகைக்கு அழுதாள், ஆவேசம் கொண்டாள். கணவன் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். "இப்போது வீட்டுக் கடமையினும் நாட்டுக் கடமை பெரிது. மணந்த அன்றே நாட்டுக் காவலுக்குக் கணவனை விடுக்கும் பெரும் பேறு எனக்குக் கிட்டியது" என்று மறவுணர்வோடு மொழிந்தாள். கணவனைப் பார்த்து, "அன்ப, எனக்காகக் கலங்காதீர்கள்! பகைவரின் மனைவியரைக் கலங்கச் செய்யுங்கள். நாட்டுப் படை யுடை அணிந்திருந்த போது உங்களைக் காதலித்தேன். வீரக் காதலன் என்று உங்களை விழைந்தேன். தளபதியின் ஆணை மட்டுமன்று, காதலியின் ஆணையுங்கூட. இன்று மாலைப் புகை வண்டியில் ஏறிப் புறப்படுங்கள். வெற்றியோடு திரும்புங்கள். இம் மணமாலை வெற்றிமாலை" என்று காதலனுக்கு அணிந்தாள்.

எல்லன் : [உடல் குலுங்கி மயிர்க் கூச்செறிந்து] கதையை நிறுத்தப்பா! வீரம் தாங்கவில்லை.

முரசன் : கணவன் போருக்குச் சென்று மாதங்கள் பத்தாயின. இவளுக்கும் நிறைமாதம் ஆயிற்று. கடுஞ்சூல் வலி ஏற்பட்டது. பெறு வேதனை தாங்காது உயிர் போவதற்குமுன், கணவன் திருவடியை மறுமுறை காணப் பெறுவேனு? என்று ஆசைப்பட்டாள். அஞ்சல் நிலையத்திலிருந்து ஒரு தையஞ்சல் வந்தது. பிரித்துப் பார்த்தாள், கண்டாள் கணவனது வீரச் செருப்புக்களை. வணங்கினுள், மகிழ்ந்தாள், மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில்

மாண்டு போயினுள் குழந்தை தன்னே அறியாமலே பிறந்து விட்டது. 'வீரப் பிறவி' என்று ஊரார்கள் அக் குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டாடினர்.

பண்ணன் : வீரச்செருப்பு என்று பெயர் வைத்திருந்தால் இந்தப் படத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

எல்லன் : இது நல்ல படம் மாத்திரம் இல்லே. நாட்டுப் படம். வீரம் வரும் வரை பார்க்கவேண்டிய படம் கேட்டபோதே என் உடல் குலுங்கிவிட்டது. பார்த்தால் பகைவர் உயிரைக் குலுக்கிவிடுவேன்.

முரசன் : போகும்போது என்னே மறந்து விடாதீர்கள். எனக்கும் என் வாய்க்கும் பணம் கொண்டு வாருங்கள்.

(எல்லோரும் பாடுகிருர்கள்)

1 யார் தடுத்தாலும் தடுக்கட்டும்
யாங்கள் திரைக்குச் செல்வமே
ஓங்குந் தமிழைக் கேட்பமே ;

2. பேர் எடுத்தாலும் எடுக்கட்டும்
பெரிய கலேயை வளர்ப்பமே
உரிய முறையில் வளர்ப்பமே ;

3. ஊர் விடுத்தாலும் விடுக்கட்டும்
ஓரக் கதையை வெறுப்பமே
வீரக் கதையை விழைவமே ;

4. போர் தொடுத்தாலும் தொடுக்கட்டும்
புதிய கருவி எடுப்பமே
உதிரம் நெடுகக் கொடுப்பமே ;

5. ஆர் நடித்தாலும் நடிக்கட்டும்
ஆடல் பாடல் வேணுமே
கூடல் ஊடல் நாணுமே.

காட்சி : 3

[கடைக்குச் சென்று வந்து பகலுணவு உண்டபின், சீரனுர் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறுர்]

வையை : [சாத்துக்குடிப் பழத்தை உரித்துவைத்து] என்னங்க! நம் பையன் வடிவு! வடிவு! என்று இரவெல்லாம் சொல்லிப் புரண்டு படுத்துக்கொண் டிருந்தானே. உங்கட்குக் கேட்கலேயா?

சீரனுர் : அவன்தான் திரைப்படம் ஒன்று விடாது பார்க்கிருனே. அதிலே வருகிற பெயராக இருக்கும்.

வையை : இப்படித் தன் பையனைப் பற்றித் தகப்பனுரே சொன்னுல், பெண்ணு கட்டுகிறவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?

சீரனுர் : பெண்ணு கட்டுகிறவர்களிடத்தில் போய் இப்படி யாராவது சொல்லுவார்களா? அவர்கள் தம் பெண்ணைத் தூக்கிச் சொல்லுகிறமாதிரி, நாம் நம் பிள்ளையை ஏத்திச் சொல்ல மாட்டோமா? சமயம் வந்தால் விடுவோமா? அதெல்லாம் வரும்போது பார்த்துக் கொள்வோம்.

வையை : இனி எப்போது வருகுது. பையனுக்கு வயது இருபத்திரண்டாச்சு. படிப்பு முடித்து வேலைக்குப் போக இருக்கிருன். சாதகங்களும் கையிலே பத்துக்குமேல் இருக்கு. நமக்கும் கடமை முடிய வேண்டாமா?

சீரனுர் : [சுளையைத் தின்று கொண்டு] முடியத்தான் வேண்டும். நமக்கும் ஒரே பையன். நன்ருக முடித்து வைத்துவிடவேண்டும். அந்தக் காலமாக இருந்தால் நாமாக ஒன்றைப் பேசிக் கட்டிப் போட்டுவிடலாம். இப்போது காலம் உரிமைக் காலம். நாமாகப் பேசிஞல், என் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேச உங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று கேட்பார்கள். நல்ல பெண் என்ருலும், பெற்ருேர்கள் பேசிய பேச்சு என்பதற்காக உதறி விடுவார்கள். "பெற்ற உரிமைதான் பெற்ருேர்க்கு உண்டு, தம் மக்களைப் பெற்ருேராக்கும் உரிமை என்ன உண்டு" என்று வம்பு பேசுவார்கள். "தந்தை மகனுக்குச் செய்யும் உதவி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்" என்றுதானே திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிருர் என்பார்கள். "சான்ருேன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" என்று தானே பொன்முடியார் அருளியிருக்கிருர் என்பார்கள். அதனுல் பையன் தனக்குப் பிடித்த இடத்தைச் சொல்லட்டும். மேல் ஆக வேண்டியதை நாம் பார்ப்போம்.

வையை : பையனுக வந்து சொல்வானு? ஆண்பிள்ளையாக இருந்தாலும் நாணம் இருக்காதா? பருவம் வந்ததும், குழந்தைகள் கேட்டா நாம் பள்ளிக்குப் போகச் சொல்லுகிருேம். அது போலக் காளைப் பருவம் வந்தவுடன், நாம் மணம் பேசத் தொடங்க வேண்டியதுதான். அப்போது அவன் குறிப்பையும் அறிந்து கொள்வோம். [சிறிது நின்று] வடிவு வடிவு என்று குழறினுனே, அடுத்த தெருவிலுள்ள வடிவழகியாக இருக்கலாமோ?

சீரனுர் : யாரது? தையல் மலையனுர் மகளா? மலையர் நல்ல தொழிலாளி. அவர் மனைவி......

வையை : காவிரியும் மிக நல்லவள். தெருக் குழாயில் தண்ணீர் பிடிக்க வரும்போது பார்த்திருக்கிறேன். யார் கூடவும் சண்டை பிடிக்க மாட்டாள். சிறுபிள்ளை,

கருப்பிணி, கிழவி வந்திருந்தால் முதலில் தண்ணீர் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று வழி விடுவாள். சில சமயங்களில் தானேயுங்கூடப் பிடித்துக் கொடுப்பாள்.

சீரனுர் : காவிரி என்ற பேர் நிரம்பப் பொருத்தம். மலையர் தான் என்ன? நல்ல பண்பர். அவர் தையல் நிலையத்தில் ஐந்தாறு ஆட்கள் வேலை பார்க்கிறுர்கள். கூலி கூடக் கேட்பார். துணி கூடக் கேட்கமாட்டார். வெட்டுத் துணியைக்கூடக் கட்டித் தந்துவிடுவார். அவர் தைத்த துணியிலே நெய்த நூல் பிரிந்தாலும் பிரியுமே தவிர, தைத்த நூல் பிரியாது.

வையை : வடிவு என்ருல் எல்லா வகையிலும் வடிவுதான்.

சீரனுர் : காவிரிக்குப் பிறந்தது கலங்கலாய் இருக்குமா?

வையை : சின்னப் பெண், சிரித்த முகம், குளிர்ந்த பார்வை, படித்த பண்பு, பதமான வாய்......

சீரனுர் : [இடை மறித்து] சுருங்கச் சொன்னுல், உன்னைப் போலே. வடிவு மருமகளாக வரவேணுமென்று உனக்கு ஆசை. எனக்கும் ஆசைதான். ஆனுலும் கொஞ்சம் பிடிவாதமான குணம் உண்டு என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

வையை : பெண்ணுக்குப் பெருமை பிடிவாதந்தானே.

சீரனுர் : [சிரித்துக் கொண்டு] நம் பையனைக் கட்டிக் கொள்ளமாட்டேன் என்று பிடிவாதஞ் செய்தால்.

வையை : கிடக்கிருள்.

சீரனுர் : நம் பையனும் ஒரு பிடிவாதி. வடிவைத்தான் மணந்து கொள்வேன் என்ருல், சொன்னதையே சொல்வான்.

[நல்லப்பர் வருதல்]

நல்லப்பர் : [தயக்கமாக] ஏதோ இருவரும் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது வந்துவிட்டேன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டீர்களே.

சீரனுர் : நிறுத்தவில்லே, பேச்சு தானே நின்றுவிட்டது. நல்ல சமயத்துக்குத் தாங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். வையை! நம் திருமணங்கூட ஐயாவினுல் முடிந்தது என்று தெரியுமா?

வையை : [வெற்றிலேத் தட்டைக் கொண்டுவந்து வைத்து] நம் பிள்ளே திருமணங்கூட அவர்களால்தான் முடிய வேண்டும்.

நல்லப்பர் : [கைத்தடியை ஊன்றிக் கொண்டு] அதற்கென்ன னம்மா! நல்லறங்களில் சிறந்தது இல்லறம். எல்லா அறங்களும் இல்லறத்தால் நடக்கவேண்டும். இல்லறம் இல்லாவிட்டால் உலகம் இல்லறமாகவே போயொழியும். ஒரு குடியாக்குவது ஒரு வாழை வைப்பதற்குச் சமமாகும். உங்கள் மகனுக்கென்ன, பேரனுக்குக்கூட, இந்த உயிர்மாத்திரம் இருந்தால், மணம் பேசி முடிப்பேன். நல்லது. ஒன்று கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மையா?

சீரனுர் : தங்கள் காதுக்கு வந்து எட்டியது பொய்யாகவா இருக்கும்?

வையை : அவ்வளவு உண்மையாக இருக்காது என்பதனுல் தானே ஐயா கேட்கிருர்கள்.

நல்லப்பர் : ஆம். சில உண்மைகள் நடந்துவிடக்கூடாது என்று ஆசைப்படுகின்ருேம். சில பொய்கள் ஏன் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று துடிக்கின்ருேம். உலகம் சில சமயங்களில் நம்மைப் பொறுத்து நடக்கின்றது. பல சமயங்களில் உலகத்தைப் பொறுத்து நாம் நடக்க வேண்டியவர்களாகின்ருேம்.

சீரனுர் : [துடிப்போடு] தாங்கள் போடும் பீடிகையைப் பார்த்தால், மிகவும் கசப்பான செய்தியைக் கேட்டிருப்பீர்களோ? என்று என் உள்ளம் துடிக்கின்றது.

நல்லப்பர் : துடிப்பதற்குப் பெரிய நிகழ்ச்சி ஒன்றும் இல்லே. மிகவும் துடிப்பான செய்தியாக இருந்தால், வழ வழ என்று இழுத்துப் பேசுவேனு? நல்லதாக ஒரு செய்தி

பொய்யாகப் பரவி விட்டாலும் குற்றமில்லை. இல்லாத பொல்லாத செய்திகளைத் திரித்துப் பரப்பக் கூடா தல்லவா? அதனுல் உண்மையை உரியவர்களிடமே நேரில் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அதுதான் திரிபைத் தடுப்பதற்கு வழி.

வையை : தாங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், எங்களைப் பற்றி யாரோ பொய்யாகத் தூற்றுகிறுர்கள் என்று படுகிறது.

நல்லப்பர் : அப்படி ஒன்றும் மதிக்கத்தக்க பொய் இல்லை. தள்ளத் தக்க பொய்தான். நம் பையன் பண்ணன் திருமணஞ் செய்து கொள்வதில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகிருனும். படிக்குங்காலத்து வகுப்பிற்கூட, தாயுமானவர் பாடல்களை ஒளித்து வைத்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தானும். அவன் நோக்கம் அப்படியிருந் தால்......

சீரனுர் : [பெருஞ் சிரிப்போடு] எப்படித் திருமணம் பேசுவது என்று நினைக்கிறீர்கள் ? உங்கள் காதிற் பட்டது வேறு ; எங்கள் காதிற் பட்டது வேறு. பையன் இரவெல்லாம் தாயுமானவர் பாடல்களை உளறவில்லை. காதற் பாட்டுக்களை இசையோடு புலம்புகிருன். அவன் உடலசைவுகள் உள்ளத் துறவைக் காட்டவில்லை. ஒருத்தியின் உறவையே காட்டுகின்றன. துறவு கொள் பவன் தூங்குவான். காதலுக்கு ஏங்குகின்றவன் எங்ஙனம் தூங்குவான் ?

நல்லப்பர் : தங்கள் பண்ணன் திரைப்படத்துக்குப் போவ துண்டா ?

சீரனுர் : அப்படிக் கேட்காதீர்கள். படத்துக்குப் போன வன் எப்போதாவது திரும்பி வருவதுண்டா என்று கேள்வியைப் புரட்டிக் கேளுங்கள். இப்போதுகூட அங்குதான் பகற் காட்சி பார்க்கப் போயிருக்கிருன் இரவுக் காட்சியும் பார்த்துத்தான் திரும்புவான். இவனுக்கு எப்படி இவ்வளவு செலவுக்குக் காசு

கிடைக்கிறது என்று நினைக்கிறீர்களா? [வையயைச் சுட்டிக்காட்டி] எல்லாம் தாயாரின் அன்பளிப்பு.

வையை : படம் பார்க்கச் செல்வது குற்றமா? அவன் படிக்கிற காலத்துப் பிடித்துத் தள்ளினுற்கூடப் படம் ஓடும் தெருப்பக்கம் போகமாட்டான். இப்போது படம் பார்ப்பதிலே அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆசை வந்திருக்கிறது. வேறு கெட்ட பழக்கம் ஒன்றும் அவனிடத்தில் இல்லை.

நல்லப்பர் : தம்பி பண்ணனை எனக்குத் தெரியாதா? இருந்தாலும் பருவ காலத்தில் யார்க்கும் சில மாறுதல்கள் ஏற்படும். அவற்றைப் பெற்ரோர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். புரிந்து கொள்ளாமல் எதிர் குதிராகக் கண்டித்தால், மக்கள் பகைவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள்.

சீரனர் : நீங்கள் வரும்போது பண்ணனது திருமணத்தைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். தாயுமானவர் பாடல்களைப் படிக்கிருன் என்று நீங்கள் சொன்னதும் எனக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. தாயும் தந்தையுமான திரைப் பாடல்களைத்தான் அவன் எப்போதும் படித்துக் கொண்டிருக்கிருன்.

நல்லப்பர் : புரிந்து விட்டது. தாயுமானவர் படத்தைக் காதற் புத்தகத்தின் அட்டையாகப் போட்டிருப்பான் போலும். அவ்வளவுக்கு நல்லவன், நாணமுடையவன், எவனொருவன் திரைப்படத்தைப் பாராத நாளெல்லாம் படியாத நாளாகக் கருதுகிருனே, அவனை இனித் தனியே விடுதல் கூடாது. திருமணம் செய்வித்துத் துணையோடு படத்துக்குப் போகச் சொல்லுதல் வேண்டும். ஊர்க் கேலியினுல் உண்மை தெரிந்து கொண்டேன். நல்லது. இனி ஒரு சேதியைத் தங்களிடம் சொல்லலாம்.

சீரனர் : நன்ருகச் சொல்லுங்கள்.

நல்லப்பர் : அடுத்த தெருவிலே.........

சீரனர் : தையற்காரர் மலையனர் இருக்கிருர்.

நல்லப்பர் : நான் சொல்லப் போவதை நீங்கள் சொல்லி விட்டீர்களே? எப்படி?

சீரனர் : அடுத்த தெருவிலே மலையர் ஒருவர்தாம் மிக நல்ல வர். நீங்கள் சொன்னல் நல்லவரைத்தான் சொல்வீர் கள் என்று தெரியும்.

வையை : அவர் மனைவி காவிரியும் மிக நல்லவள்.

நல்லப்பர் : அவர்கட்குப் பிறந்த இரு குழந்தைகளும் மிக நல்லவர்கள். மூத்தது பெண்; வடிவழகி என்று பெயர். வடிவுக்குத் திருமணம் பேசவேண்டும். பெருந்தன்மை யுடைய குடும்பத்துப் பையனக இருந்தால் நல்லது, பாருங்கள், என்று மலையனர் என்னிடம் சொன்னர். அப்போது உங்கள் குடும்பம் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. பண்ணனுக்கு வடிவு நல்ல பொருத்தம். பெற்றேர் களுக்குத் தொழிலும் பொருத்தம். பருத்தி புடைவை யாகக் காய்த்தது என்பது பழைய பழமொழி. உங்கள் மணவுறவுக்குப் பின், புடைவை தையலாக வந்தது போல என்பார்கள். காவிரியும் வையையும் கலந்தது போல என்பார்கள்.

வையை : ஐயாவிடம் உள்ளதைச் சொல்லுங்கள்.

சீரனர் : நாங்களும் அக் குடும்பத்தில் உறவு கொள்வதை மிகவும் மதிக்கிறேம். எல்லாரும் எங்கட்குப் பிடித் திருக்கிருர்கள்.

வையை : [மெதுவாக] எங்கள் பையனும் வடிவு! வடிவு! என்று உறக்கத்தில் முணுமுணுக்கிருன்.

நல்லப்பர் : அப்படியா? பண்ணனுக்கு ஒரு வண்ணம் பார்ப் போம். வடிவுக்கு ஒரு முடிவு காண்போம். வடிவுகூடத் தன் முகக்கண்ணடிக்குப் பின்புறத்தே பண்ணனுடைய படத்தை ஒட்டிவைத்திருப்பதாகக் கேள்வி. நல்லது. தங்கள் பையன் பிறந்த நாளும் நாழிகையும் என்ன?

சீரனர் : எனக்கு நாட்பொருத்தத்தில் நம்பிக்கையில்லை. மனம் பொருந்தினல் மணம் பொருந்தும்.

நல்லப்பர் : ஆம் இன்னொரு சாராரும் அப்படி நம்ப வேண்டு மல்லவா? [யாழியைப் பார்த்து] எழுதுகோலும் தாளும் கொண்டுவாம்மா !

[யாழி அண்ணனது எழுதுகோலைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றாள்]

நல்லப்பர் : [சீரனாரிடம் எழுதுகோலின் சொருகைக் காட்டி] யாருடைய படம் இங்கு இருக்கிறதென்று தெரிந்து கொண்டீர்களா? உள்ளம் ஏற்கெனவே பொருந்தி விட்டது. மேல் ஆக வேண்டியதைத்தான் இனி நாம் செய்ய வேண்டும். சீர் நகைகள் பற்றி எதுவும் சொல்ல வேண்டுமா? உங்கள் குறிப்பைச் சொல்லுங்கள்.

வையை : அண்ணா! வடிவு எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டும். புது வடிவு பிறக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான் என் ஆசை.

சீரனார் : எல்லாம் தங்கள் நோக்கம் போல. வரவு செலவு பற்றிப் பேசுவதற்குத் திருமணம் என்ன ஒரு வணிகமா? மணமக்கள் நன்றாக வாழவேண்டும். இதுவே எங்கள் விருப்பம்.

[நல்லது என்று சொல்லிக்கொண்டு நல்லப்பர் போகின்றார்]

சீரனார் : [வையையைப் பார்த்து] ஊர்ப்பெண்கள் பேச்சைக் கேட்டால், ஒரு மணங்கூட நடக்காது; திருமணத் துக்குப் பின்னும் நல்ல உறவும் நல்ல மகிழ்ச்சியும் நல்ல உடல் நலமும் இருக்கின்ற முறையில், அடக்கமாகவும் அன்பாகவும் மணத்தை நடத்த வேண்டும். செலவைச் சுருக்கி வாழ்வைப் பெருக்க வேண்டும். உறவினர்களை யும் நண்பர் என்று சொல்லத்தக்க சில அன்பர்களையும் அழைத்தாற் போதும். விருந்து விருந்தாக இருக்க வேண்டும். மருந்து உண்ணும் அளவுக்கு விருந்து படைக்கக் கூடாது. ஒரே மகனது திருமணமாக இருந் தாலும், அளவோடு செய்ய வேண்டும். மணத்தில் அளவுக்கு மீறி இறைத்துவிட்டு, மணத்துக்குப் பின் வாழ்க்கையில் தொல்லைப்படக் கூடாதல்லவா?

யாழி : அப்பா ! அண்ணியாக அடுத்த தெருவில் உள்ள வடிவா வரப் போகின்ருள்? எப்போது அ ண் ண ன் திருமணம்?

சீரனுர் : [சிரித்துக் கொண்டு] நீ ஒருத்திதான் நாத்தி. திருமணம் முடிந்ததும் அண்ணியோடு சண்டை பிடிக்கவேணும் என்ற ஆசையா?

யாழி : அந்த ஆசையில்லை. மேலும் கிளைபிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை.

காட்சி : 4

[வீட்டின் சுவர்களில் பல்வேறு தையற் படங்கள் தொங்குகின்றன. தைப்பதற்கு வந்த துணிகள் கிடக்கின்றன. வெட்டிய பலநிறத் துணுக்குகளும் ஒரு பக்கம் குவிந்து கிடக்கின்றன]

மலையனூர் : [ஒரு துணியை வெட்டிக்கொண்டு] நாம் வளர்த்த அருமை மகள் என்றும் நம் மகளாகவே நம் வீட்டில் இருக்க விரும்பும்போது, வீட்டை விட்டுப் பிடித்துத் தள்ள முடியுமா? பருவம் வந்தால் எல்லாம் சரியாய் விடும்.

காவிரி : [வெட்டிய துணிகளை மடித்து வைத்து] இப்படியே விட்டால் கிழப்பருவந்தான் வரும். காலையில் எழுந்தவுடன் அருட்பாடல்களைப் படிக்கச் சொல்லிப் பழக்கினீர்கள். அவளுக்கே இப்போது அருள் வந்துவிட்டது. பூசைக்குப் பூக்கொண்டு வரச் சொன்னீர்கள். என்னவாயிற்று? கூந்தலில் பூச்சூடிக்கொள்ளத் தயங்குகின்றாள். இவ்விதம் இருந்தால் உங்கள் மகளை யார் விரும்புவார்கள்? பூசைப் பெட்டி தூக்கும் பெண்மேல் யாருக்குக் காதல் பிறக்கும்? கொண்டை நிறையப் பூ மலர்ந்தால் அல்லவோ கொழுநன் வருவான்? அன்பு நடையைவிட்டுவிட்டு அன்னநடை நடந்தால் அல்லவா ஆடவன் திரும்பிப் பார்ப்பான்? பருவத்துக்குத் தக்கபடி இளம் பெண்களோடு பழகவிட்டிருந்தால், திருமணக் கசப்பு இவளுக்கு வந்திருக்குமா? பெரியவர்கள் வாழ்ந்து முரிந்த பழக்க வழக்கங்களை வாழவேண்டிய பச்சைக் குழந்தைமேல் திணித்தால், கொடி நசுங்கிப்போகும்.

மலையனூர் : [தாழ்ந்த குரலில்] என்ன, காவிரி, இவ்விதம் பேசத் துணிந்துவிட்டாய்! நல்ல பாடல்களைப் படிக்கச் சொல்லியதில் என்ன பிழை? நம் பெற்றோர்கள் இளமையில் நமக்கு அருட்பாடல்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். கெட்டா போய்விட்டோம். மணஞ்செய்துகொண்டு மக்களைப் பெறவில்லையா? வேண்டிய காலத்து வேண்டியது உடனே வராது. நீயுந்தான், இசை நடனம் ஓவியம் தையல் பின்னல் சமையல் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தாய். இப்போது வடிவுக்குப் பல கலைகள் தெரியும். கலையரசியாக விளங்குகின்றாள்.

காவிரி : எல்லாம் தெரிந்தும் என்னாச்சு? வீட்டரசியாக அல்லவா விளங்கவேண்டும்? ஒரு பெண்ணுக்குக்கூட மணஞ்செய்ய முடியவில்லை என்று ஊர் துப்பாதா? பெற்ற வயிற்றைக் குற்றஞ் சொல்லாதா? [**அழுகின்றாள்**]

மலையனூர் : [**தனக்குள்**] தாயுள்ளம் கொதிக்கத்தான் செய்யும். மகளைத் தாயாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கத்தான் செய்யும். காவிரி! கலங்காதே. அருட்பாடல்கள் இல்லறத்துக்கு முரணில்லை. நல்ல இல்லறத்துக்கு வழிகாட்டுவன, உரம் ஊட்டுவன. நன்கு படித்துப் பார்த்தால் அவை யெல்லாம் காதற் பாடல்கள், கற்புப் பாடல்கள். சரி, சிறிது சிந்தித்துப் பார். நம் மகளுக்குத் திருமணம் வேப்பங்காய் பாகற் காய் போலக் கசந்துவிட்டதா? வானொலியைத் திருப்பித் திரைப்பாடல்களைக் கேட்கின்றாள். நாளிதழில் வரும் திரைஞரின் வினாவிடைகளைப் படிக்கின்றாள். உணவு வெறுப்பில்லை, உடை வெறுப்பில்லை, நடை மாற்றமில்லை.

காவிரி : [அழுகை மாறி] வடிவின் நடத்தை உண்மையில் எனக்கும் புரியவில்லை. தைக்க வருகின்ற கச்சுத் துணிகளைப் பார்த்து ஆசைப்படுகின்றாள். தன் வீட்டில் அழகு படுத்த வேண்டும் என்று காதற் பின்னல்களும் குழந்தை ஓவியங்களும் செய்துவைத்திருக்கின்றாள். தன்

குழந்தை விளையாட்டிற்கென்றுகூட, சில புதுப் பொம்மைகளையும் சேர்த்து வைத்திருக்கின்றாள். தொல் காப்பியர் கழகத்தில் ஒரு வாரத்திற்குமுன் சொற்போர் ஒன்று நடந்ததாம். துறவறத்தைக் காட்டிலும் இல்லறமே சிறந்தது என்று நம் மகள் நிறுவி எல்லோ ரையும் மகிழ்வித்தாளாம்.

மலையனார் : வடிவின் பேச்சுக்கென்ன? தேனெனப் பாலெனப் பழமெனக் கரும்பெனக் கற்கண்டெனத் தித்திக்கப் பேசும் அவள் சொல்லினிமை நாட்டுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்பது என் ஆசை. [**சிந்தனையாக மூக்கில் விரல்வைத்து**] அவ்வாறாயின், ஒரு வாரத்திற்குள் அவள் மனம் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் மாறியிருக்க வேண்டும். உடனே கண்டறிந்தால் திருத்திவிடலாம். உனக்கென்ன படுகிறது?

காவிரி : அக் கூட்டத்தில் பண்ணன் என்பவனும் கலந்து கொண்டானாம்;

மலையனார் : பண்ணனா? அடுத்த தெருவில் வாழும் புடைவை வணிகர் மகன் என்று நினைக்கிறேன்.

காவிரி : இல்லறத்தைக் காட்டிலும் துறவறமே சிறந்தது என்று வடிவின் கருத்தை மறுத்துப் பேசினானும்? ஆணித்தரமாக அவன் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்ட அவையோர்கள் மிகவும் கைதட்டினார்களாம்; நடுவர்கள் பண்ணனுக்கு முதற்பரிசும், நம் வடிவுக்கு இரண்டாம் பரிசும் வழங்கினார்களாம்.

மலையனார் : முதற்பரிசு கிடைக்கவில்லை என்று நம் மகளுக்கு வருத்தமா? நடுவர்கள் முடிவை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத் தான் வேண்டும். அடுத்தமுறை முதற்பரிசு கிடைக்கும் என்று வடிவுக்கு ஆறுதல் கூறு.

காவிரி : பரிசைப்பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை. பண்ணன் துறவறம் பற்றிப் பேசியது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

மலையனூர் : அவன் துறவறம் பற்றிப் பேசினால் வடிவுக் கென்ன?

காவிரி : [சிறிது நிமிர்ந்த பார்வையோடு] உங்களுக்குக் குறிப்புப் படவில்லை.

மலையனூர் : [சிரித்துக் கொண்டு] பட்டுவிட்டது, பட்டு விட்டது. காதல் நுணுக்கம் பெண்களுக்கு உடனே பட்டுவிடும். ஆண்களுக்குக் கொஞ்சம் நேரமாகித்தான் படும். பண்ணன் துறவு பற்றிப் பேசியதில் எங்கே துறவியாய்ப் போய்விடுவானோ என்று வடிவு கவலைப் படுகின்றாள். மேடைப் பேச்சு கண்சாடைக்கு முன் நிற்குமா? பரிசு கிடைக்கும் என்பதற்காகப் பண்ணன் துறவைப் புகழ்ந்திருக்கிறான். அவனை நான் பார்த்திருக் கிறேன். அவன் துறவியாகப் போனால் இந்தக் காதைக் குண்டலத்தோடு அறுத்துக் கொள்கின்றேன். மேடையில் எவன் ஒருவன் வீரமாகப் பொழிகிறானோ, அவன் காதலில் அதற்கு நேர்மாறாகத்தான் நடப்பான். உப்பு இனித்தாலும், கடல் வாய்க்காலாகக் குறுகி னாலும், பண்ணன் ஒருகாலும் துறவியாகப் போவ தில்லை.

காவிரி : பண்ணன் துறவியானால் உலகத்தில் நம் மகளை விரும்பும் ஆண்பிள்ளை இல்லையா?

மலையனூர் : சிறிது நேரத்துக்கு முன் உங்கள் மகள் என்று பிரித்துவைத்துப் பேசினாய். இப்போது நம் மகள் என்று சேர்த்துக் கொள்கிறாய். தாய்ப்பாசம் விடுமா?

காவிரி : சரிதான். குடும்பத்திலே ஒவ்வொரு பேச்சும் அளந்து நிறுத்துப் பேசமுடியுமா? அன்பிருக்கா என்று பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவுதான்

காட்சி : 5

[அறையின் ஒரு பக்கத்துச் சிறு நூல்நிலையம். ஐந்நூற்றுக்கு மேலான நூல்கள் இரண்டு அலமாரியில் உள்ளன. அந்துருண்டைகளின் மணம் வீசுகிறது. புலவர் படங்கள் அறையை அழகுசெய்கின்றன. ''நூல் பல போற்று'' என்ற அறவுரை எழுதப்பட்டுள்ளது]

நாவலன் : என்ன, அக்காள்! இவ்வளவு கவலையோடு நீ படிக்கும் நூல் என்ன?

வடிவு : ''மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்,''

நாவலன் : [வியப்போடு] மறைந்த நூலெல்லாம் கிடைத்து விட்டனவா?

வடிவு : இல்லை தம்பி! நூல்கள் போய்விட்டன. நூல்களின் பெயர்களை எப்படியோ கண்டுபிடித்து, பட்டியல் தந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் மக்களின் அறியாமையைப் பார்த்தால், இப்பட்டியல் நூலும் மறைந்து போகுமோ என்று கவலைப்படுகின்றேன்.

நாவலன் : நம் தமிழில் மறைந்து போன நூல்களே இவ்வளவா? இவையெல்லாம் கிடைத்தால் வாங்குவதற்கு ஆறாயிரம் ரூபாயும் வைப்பதற்கு ஆறு பெரும் பெட்டியும் வேண்டுமே! இவைகளைத் தொலைய விட்டு விட்டுத் தமிழ் மக்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்?

வடிவு : தொலைவது தொலையும், நிற்பது நிற்கும் என்று விதி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள், இன்னும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நாவலன் : இந்தக் குடியரசுக் காலத்திலுமா ?

வடிவு : மக்களும் பொழுது போக்கான நூலைகளையே படித் தெறிய விரும்புகிறார்கள். நூல் நிலையங்களும் மக்களின் சுவைக்கேற்ற நூல்களையே வாங்கி வைக்க விரும்பு கின்றன. வேர் அழகாக இராது, தளிர் அழகாக இருக்கும்; தூண் அழகாக இராது, மாடம் அழகாக இருக்கும். வேரும் எலும்பும் தூணும் இல்லாவிட்டால், மற்றவற்றிற்கு, அழகு கிடக்க, வாழ்வு உண்டா? நிலை யான அடிப்படைகள் பார்வைக்கு அழகாக இரா; வாழ்வுக்கு அழகாக இருக்கும். இன்று வளர்கின்ற போக்கைப் பார்த்தால், மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள் முதற் பாகம், இரண்டாம் பாகம், மூன்றாம் பாகம் என வந்து விடுமோ? என்று கவலைப்படுகின்றேன்.

நாவலன் : அக்காள்! இது குடியரசு நாடு. கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அறிவுக்கும் மொழிக்கும் தூண் போன்ற தமிழ் நூல்களும் நூல்நிலையங்களில் கட்டாயம் வாங்கி வைத்தல் வேண்டும் என்று நம் அரசுக்கு எழுது வோம். எழுதி உணரச் செய்வோம், அரசு கட்டளை பிறப்பிக்கும்.

வடிவு : தம்பி! நீ சொல்வதில் செம்பாகந்தான் பொருந்தும். குடியரசு நாட்டில் அரசும் செய்ய வேண்டும்; மக்களும் செய்யவேண்டும். திருமணத்தில் பெண்களுக்கு எவ்வளவோ சீர் வரிசை வைக்கிறார்களே; ஏன் நூறு புத்தகங்கள் கொண்ட நூல் வரிசையும் வைக்கக்கூடாது? நல்வாழ்வுக்குப் பெரியவர்களின் எண்ணங்கள் தேவை யில்லையா?

நாவலன் : [விரைவாக] முதலாவதாக உன் திருமணத்தில் தமிழ்ச்சீர் வைத்து வழிகாட்டுவோம். நீ படித்த நூல்களையும் சேர்த்து வைப்போம். [சிறிது நின்று] யார் கதவைத் தட்டுகிறது?

நாவலன் : [கதவைத் திறந்துகொண்டே] வாருங்கள்! வாருங்கள்! அக்காள்! நம் தோழர் வருகிறார்.

[வடிவும் பண்ணனும் கைகூப்பிக் கொள்ளுதல்]

வடிவு : [புன்னகை தவழ] எங்கள் வீட்டுக்குக் தாங்கள் வருவது இதுதான் முதல் முறை என்று நினைக்கிறேன்.

பண்ணன் : இனிமேல் பலமுறை வந்தால் போச்சு.

வடிவு : தங்களைப் போன்ற இளஞ்சான்றோர்களின் வருகையால் எங்கள் உள்ளம் குளிர்கின்றது.

பண்ணன் : தங்கள் இல்லத்தில் அடியெடுத்து வைக்கும் போது, என் உடம்பே குளிர்ச்சியடைகின்றது.

[வடிவு உள்ளே சென்று இன்னீர் கொண்டுவந்து பண்ணனுக்குக் கொடுத்தல்]

பண்ணன் : [குடித்துக் கொண்டே] இப்போது என் உள்ளமும் உயிரும் எல்லாம் குளிர்ச்சி அடைந்து விட்டது.

நாவலன் : எங்கள் வீட்டிற்குள் இருக்கும்போது குளிர்ச்சியாகத்தான் இருக்கும். வெளியே சென்றால் தெரியும் வெயிலின் கொடுமை.

பண்ணன் : உங்கள் வீட்டிலேயே இருந்துவிடுகிறேனே! எப்போதும் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.

வடிவு : நன்றாக இருங்கள். எங்கள் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் போலத் தங்களை எங்கள் பெற்றோர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

பண்ணன் : முதல் தடவையிலேயே நெடுநேரம் நன்கு கலந்து பேச வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். தாங்கள் கேட்பார் உள்ளங்களைக் கொள்ளை

கொள்ளும் சொல்லாற்றல் உடையவர்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அன்றுதான் என் செவிகள் நேரே கேட்டு மயங்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றன. தங்களை ஒரே மேடையிற் பார்த்து என் கண்களும் ஒளி பெற்றன.

வடிவு : [சிறிது நாணத்தோடு] முதற் பரிசு பெற்ற தங்கள் வாயால் பாராட்டப் பெறுவதை ஒரு பரிசாகக் கருது கிறேன்.

பண்ணன் : நான் நடுவனாக இருந்தால், உங்கள் சொல் வன்மைக்குத்தான் முதற்பரிசு கொடுத்திருப்பேன்.

நாவலன் : இப்போது வேண்டுமானால் அப் பரிசை என் தமக்கைக்குக் கொடுத்து விடுங்கள்.

பண்ணன் : பரிசாகக் கொடுக்க வேண்டிய நூல்தான் அது; "பெண்ணின் பெருமை".

வடிவு : துறவறமே சிறந்தது என்று பேசிய தங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற பரிசு மிகப் பொருத்தமே. அந்த நூல் தங்களிடமே இருக்கட்டும். வாழ்க்கையும் அப்படியே ஆகப்படாதல்லவா?

பண்ணன் : தாங்கள் பெற்ற பரிசு நூல் ?

வடிவு : "சாகுந்தலம்"

பண்ணன் : [சிரித்துக் கொண்டு] குறிப்பறிந்து பரிசு நூல் கொடுத்ததுபோல் இருக்கிறது. இல்லம் வாழுந்தலமாக இருக்கவேண்டுமே யன்றிச் சாகுந்தலமாக மாறிவிடக் கூடாது என்பது குறிப்போ? நான் வந்த காரியத்தை மறந்துவிட்டேன். நாவலா! இன்று மாலை காற்பந்து விளையாட்டுப் போரைக் காணச் செல்வோமா? பெரு நம்பிகள் கலந்து கொள்கிறார்கள்.

வடிவு : உங்கள் இருவர்க்கும் முன்னே பழக்கம் உண்டோ?

பண்ணன் : விளையாட்டுத் திடலில் நட்பும் உண்டு, பகையும் உண்டு. பெற்றோர்கள் எங்கே?

நாவலன் : பூஞ்சோலைப் புடைவைக் கடைக்குச் சென்றிருக்கிருர்கள்.

பண்ணன் : அது எங்கள் கடைதான். என் பெற்ருேரும் தங்கையும்கூட இப்போது கடையில்தான் இருக்கிருர்கள்.

வடிவு : நாம் இங்கு சந்தித்துப் பேசி மகிழ்வது போல் அங்கு நம் பெற்ருேர்களும் கூடி மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

பண்ணன் : ஆம், பெற்ருேர்களின் உறவு பிள்ளைகளின் உறவாக முடியுமல்லவா? நாவல! மாலை விளையாட்டுப் பார்க்க வா.

[பண்ணன் போகிருன்]

காட்சி : 6

[மலையனூரும் காவிரியும் ஒரு வண்டியில் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு துணிக்கட்டுக்கள் வண்டியில் இருக்கின்றன.]

காவிரி : இப்படிப்பட்ட குடும்பத்தாரை இக்காலத்து எங்கே பார்க்க முடியும்? எவ்வளவு ஒற்றுமை ! முதலாளி மாதிரி இல்லையே. அவரே துணி வகைகளை எடுத்து விரித்துக் காட்டுகிறார். அவர் மனைவியும் முதலாளி மனைவி மாதிரி நடந்து கொள்ளவில்லை. கொஞ்சங்கூடச் செருக்கில்லை. நிறத்துக்கேற்ற துணி, கனத்துக்கேற்ற துணி, பணத்துக்கேற்ற துணி என்று குறிப்பறிந்து பலகைமேல் வையையும் துணியினங்களை அள்ளிப் போடுகிறாள். இவர்கள் கடைக்குச் சென்றால், வெறுங்கையோடு வரமுடியாது போலிருக்கே. வாங்கத் தொடங்கி விட்டால் கடன் வாங்க வேண்டும் போலிருக்கே. என்ன அன்பு, பணிவு, குழைவு !

மலையனூர் : அதனாலேதான் குடும்பம் செழிக்கிறது. பத்தாண்டுகளுக்கு முன் துணிகளைத் தலைமேல் தூக்கி விற்றுக் கொண்டிருந்தார் சீரனார். இன்று தன் முயற்சியாலும், குடும்பத்தின் அளவான செலவாலும், துணி நிலையம் வைத்திருக்கிறார். விலையுயர்ந்த துணிகள் தங்கள் கடையிலிருந்தாலும், பார்த்தாயா ! அவர்கள் இயல்பான துணிகளையே வாங்குகிறார்கள். தொழிலாளிகளை எப்படித் தட்டிக் கொடுத்து வேலை வாங்குகிறார், கவனித்தாயா ? வருமானத்தில் தொழிலாளிகளுக்கும் இவர் கடையில் பங்கு உண்டாம். துணியில்

ஒரு அங்குலம் கூடக்கொடுத்தாலும் கொடுப்பாராம், விலையிலே ஒரு இம்மியுங்கூடக் குறைக்கமாட்டாராம்.

காவிரி : நட்டத்துக்கா யாரும் கடை வைப்பார்கள் ?

மலையனூர் : நாணயமாக நடந்தால் ஏன் நட்டம் வருகிறது. வாங்குவோர் கூட்டத்தைப் பார்த்தாயா ?

காவிரி : நாளும் திருவிழாக் கூட்டம் போல் இருக்கின்றது. அந்தச் சிறு பெண் அத்தை அத்தை என்று சொன்ன அன்பைப் பார்த்தீர்களா ? என்ன சுறுசுறுப்பு ! சிட்டுக் குருவியும் தோற்றுவிடும் போலிருக்கே. அவள் சொன்னதற்காகத்தான் இரண்டு துணிகள் கூட எடுத்தேன். அவள் நடையும், உடையும், எடையும் பார்த்தால்......

மலையனூர் : [குறுக்கிட்டு] ஓ ! ஓ ! நம் பையனுக்கு நல்ல பொருத்தம் என்று உனக்குப் பட்டுவிட்டது. உறவை யெல்லாம் ஒரே குடும்பத்தில் வைத்து, இரண்டு திருமணங்களையும் ஒரே மூச்சில் நடத்தி, ஒரே சமயத்தில் இரண்டு பேரப் பிள்ளைகளுக்கு ஆயாள் ஆகி விடலாம் என்று ஆசைப்படுகிறாய்.

[வண்டியிலிருந்து இறங்குகிறார்கள். வடிவும் நாவலனும துணி மூட்டைகளை வீட்டிற்குள் கொண்டு செல்கிறார்கள்]

வடிவு : என்னப்பா ! புடைவைக் கடையையே கொண்டு வந்திட்டீர்களே.

மலையனூர் : நல்லவர்கள் கடைக்குச் சென்றால் சும்மா விடுகிறார்களா ? சுமத்தி விடுகிறார்கள். அதுவும் பெண்களிடத்தில் பெண்களே பணிவு காட்டிவிட்டால், சொல்லவா வேண்டும். எல்லாவற்றையும் வாங்கச் சொல்லுவார்கள்.

காவிரி : உங்கப்பா, எல்லாம் உங்கட்கு வாங்கி வந்திருக்கிறார் என்று நினைத்து விடாதே. இவை செய்பொருள் விற்பனைக்கு வாங்கி வந்த துணிகள். பெண்களுக்கு எத்தகைய வண்ணம் பிடிக்கும் என்பதற்காகவே, என்னையும் புடைவைக் கடைக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

வடிவு : என்னை அழைத்துச் சென்றிருந்தால், இளம் பெண் களுக்கு என்ன துணி பிடிக்கும் என்று சொல்லுவேனே.

மலையனூர் : நீ வராவிட்டாலும் குற்றமில்லை, அம்மா. புடைவை வணிகர் மகள் யாழி கூட இருந்து இக்கால இள நங்கைகளுக்கு எடுப்பான துணிகளை எடுத்துத் தந்தாள்.

காவிரி : அந்த யாழி, வடிவு! உன் மாதிரியே விளங்கு கிருள்.

நாவலன் : யாழியின் அண்ணன்கூடச் சற்று நேரத்திற்கு முன் இங்கே வந்து இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார், அம்மா !

காவிரி : அப்போது நீயும் இருந்தாயா ?

நாவலன் : இருந்தேன். எனக்கு அவரை முன்னமே தெரியும். பேச்சுப் போட்டியில் பரிசு பெற்றதைப் பற்றி அக்காளும் நானும் அவரும் எல்லாம் பேசிக் கொண் டிருந்தோம்.

மலையனூர் : [நாற்காலிமேல் கிடக்கும் புத்தகங்களைப் பார்த்து] இவையெல்லாம் நீ பரிசு பெற்ற நூல்களா ? இரண் டாவது பரிசுக்கே இவ்வளவு நூல்கள் கிடைத்திருக்கே. [ஒரு நூலைப் பிரித்துப் பார்த்து] என்னம்மா ! இந்நூலில் முதற்பரிசு பண்ணன் என்று எழுதியிருக்கிறது ?

வடிவு : வந்தவர் வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார் போலும்.

நாவலன் : கையில் ஏதோ ஒரு நூல் எடுத்துக்கொண்டு போனதாக நினைவிருக்கிறது.

வடிவு : ஆம்."மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்" என்ற நூலை மாற்றி எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.

மலையனூர் : தம்பி ! அவர் வீதி அடுத்த வீதிதானே. இதனைக் கொடுத்துவிட்டு, அதனை வாங்கிக் கொண்டு வா.

வடிவு : அம்மா சொன்ன யாழியையும் பார்க்க வேண்டும் என்பது என் ஆசை.

மலையனார் : தம்பி போகும்போது நீயும் போய் வா. சீரனார் குடும்பம் நட்புக்கு உரிய நல்ல குடும்பம். வழி வழி அவர்கள் உறவும் நல்லது.

[" பெண்ணின் பெருமை " என்ற நூலை எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் செல்கிறார்கள்.]

காட்சி : 7

[காற்ருடி சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. குளிர் நீரைச் சிறிது சிறிதாகப் பருகிக் கொண்டு, தனக்குப் பரிசு கிடைத்த கலைக் களஞ்சிய நூல்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கின்ருன் பண்ணன்]

யாழி : [பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டு] அண்ணு! உன்னைச் சில கேள்விகள் கேட்கப் போகிறேன்.

பண்ணன் [நிமிர்ந்து பார்த்து] தங்கை! கேள்விகள் பள்ளிக் கூடத்தில் கேட்பார்கள். செய்தித் தாள்களில் கேட்பார்கள். "சில கேள்விகள் கேட்கின்ருேம்" என்று மேடையேறிகள் கூறுவார்கள். கேள்வி கேட்கின்ற முறையை நீ வீட்டிலே கொண்டு வந்து விட்டாயா? அருமைத் தங்கை கேட்கும்போது தடுக்க முடியுமா?

யாழி : [மூக்கில் சுட்டு விரலை வைத்துக் கொண்டு] இவ்வுலகில் நீ விரும்புவது எது?

பண்ணன் : [விரைவாக] பசிக்கும்போது உணவை விரும்புவேன்; படிக்கும்போது உணர்ச்சியை விரும்புவேன்; படுக்கும் போது பாயை விரும்புவேன்; பாடும் போது ஆடல் விரும்புவேன்; பார்க்கும்போது திரையை விரும்புவேன்; வேர்க்கும்போது விசிறி விரும்புவேன்.

யாழி : இதற்கு யாரும் கேள்வி கேட்பார்களா? சரி. நீ மதியாதது எது?

பண்ணன் : தவருகப் புரிந்து கொள்ள மாட்டாயே. முன்பே இது பற்றி ஒரு பாட்டு இருக்கிறது. கேள்!

தாய்காட்டும் தாய்மொழிக்கே முதன்மை வேண்டும்
தாராத அரசினையாம் மதிப்ப தில்லை;
தாய்நாட்டுப் பற்றுக்கே முதன்மை வேண்டும்
தடுமாறும் கட்சியையாம் மதிப்ப தில்லை;
ஓய்வீட்டும் உழைப்புக்கே முதன்மை வேண்டும்
ஊழ்கூறும் சமயத்தை மதிப்ப தில்லை;
சேய்கூட்டும் படைப்பெருக்கே முதன்மை வேண்டும்
செய்யாத நாட்டினையார் மதிப்பர் ஐயா!

யாழி: அண்ணு! இது முன் பாட்டு இல்லை. உன் பாட்டு. நீ விரும்பும் நூல் எது?

பண்ணன்: வர வரக் கேள்வி பெரிதாக இருக்கிறதே.
மொழிக்குத் தொல்காப்பியம்.
வழிக்குத் திருக்குறள்.

யாழி: நீ விரும்பும் பண்பு எது?

பண்ணன்: யாரையும் மதித்தொழுகுதல்.

யாழி: நீ வெறுக்கும் பண்பு எது?

பண்ணன்: தற்புகழ்ச்சி.

என்னை மடக்குவதற்கு இப்படி யெல்லாம் கேட்கின்ருய். நீ தான் கேட்கிருயோ? யாரும் சொல்லிக் கொடுத்துக் கேட்கின்ருயோ? தெரியவில்லை. நீ ஐந்து கேள்வி கேட்டுவிட்டாய். நான் ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்கின்றேன். தங்கை! நீ விரும்புவது எது?

யாழி: அண்ணு! நான் கேட்ட முதற் கேள்வியையே என்னிடம் கேட்கிறீர்களே? விடை சொல்லட்டுமா? சொன்னவுடன் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய விடையைச் சொல்லட்டுமா?

பண்ணன்: சொல்லேன்! ஏன் பூச்சாண்டி காட்டு கிருய் நீ விரும்புவது எது?

யாழி: நான் விரும்புவது இந்தியா சீனவை வெல்ல வேண்டும், குடியரசு நிலைக்க வேண்டும்.

பண்ணன் : இது உன் விருப்பம் மட்டுமா ? உலக மக்களின் விருப்பமே இதுதான். சீன மக்கள் கூட இதைத்தான் விரும்புவார்கள். உன் தனி விருப்பம் எது ? அதற்கு மறுமொழி கூறு.

யாழி : விடையைக் கேட்டவுடன் திடுக்கிட்டு விடக் கூடாது

பண்ணன் : நம் இந்தியா புத்தர் பிறந்த தாய் நாடு! புத்தரின் கொல்லா அறத்தைப் போற்றிய அசோகன் போரைத் துறந்த அருள் நாடு; அன்பிற் சிறந்த அசோக வீரனது ஆண்மையிற் சிறந்த அறவாழியை அரசாழி யாகப் பொறித்திருக்கும் உயர் நாடு. (துடிப்போடு) பௌத்தச் சீனர்கள் புத்தரின் தாய்வீட்டையே பகைத் துப் 'படையெடுத்தார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்ட போதுங் கூடத் திடுக்கிடாத என் செவிகள், தங்கையே! நீ கூறும் எவ்விடைக்கும் திடுக்கிடா. சும்மா சொல்லு.

யாழி : அண்ணு! நம்மிருவர்க்கும் திருமணங்கள் ஒரே நாளில் ஒரே குடும்பத்துள் நடக்க வேண்டும். இது என் நெடுநாள் ஆசை.

பண்ணன் : [சிரித்துக்கொண்டு] நீ பேராசைக்காரி. ஒரு குடும்பத்தில் நடந்தால் என்ன ? வேருெரு குடும்பத்தில் நடந்தால் என்ன ? ஒரு நாளில் நடந்தால் என்ன ? வேருெரு நாளில் நடந்தால் என்ன? அவரவர்க்கு விருப்ப மான முறையில் மணம் கொள்ளவேண்டும். பெண்ணுக்கு முதலில் மணத்தை முடித்து விடுவது பெற்ருேர்க்கு நல்லது. நம் நாட்டில் மாப்பிள்ளைப் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக் கிறது, ஏற் பட்டிருப்பது போலச் சமுதாயம் நடிக் கிறது, மண வணிகம் நடத்துகிறது. கலைமகளானுலும் மருமகள் ஆக வேண்டுமானுல், திருமகள் வேண்டும். தீம்பாலைச் சர்க்கரை இன்றிக் குடியார்கள். தீஞ் சுளையைத் தேனின்றித் தின்ஞர்கள். இது கண்ணகி பிறந்த நாட்டில் பெண்ணின் பெருமை. நீ எனக்கு ஒரே தங்கை. உன் மணத்தை முதலிற் காண ஆசைப் படுகிறேன்.

யாழி : அண்ணன் இருக்கத் தங்கை மணம் செய்து கொள் வாளா? அண்ணனுக்கு இன்னும் பெண் கிடைக்க வில்லை. ஏதோ ஊனம் என்று ஊர் வாய்கள் பேசுமா இல்லையா?

பண்ணன் : இந்தச் சமயத்திலா அப்படிப் பேசிக் கொள் வார்கள்? அப்படி பேசிக்கொள்ளும் நிலை வருமாயின், அந்தச் சமுதாயத்தைப் போற்றுகிறேன். பெண் பிறப்பை ஞாலம் காக்கும் தாய்ப் பிறப்பு எனப் போற்ருமல், பொருள் கொடுத்துத் தள்ள வேண்டிய பேய்ப்பிறப்பு என விலை மதிக்கும் இந்த நாட்டிலா பெண் கிடைக்காது? இது பெண்வள நாடாயிற்றே. பழுத்த குருடனும் கொழுத்த பணத்தால் திருமகளின் கொழுநனுக ஆகலாமே, இந்த நாட்டில்.

யாழி : அண்ணி வந்த பின்தான் திருமணஞ் செய்து கொள்வேன். அதுதான் எனக்குச் சிறப்பு.

பண்ணன் : யாருக்கு யார் முன் வருவார்களோ, அப்போது பார்த்துக் கொள்வோம், அது பற்றி நமக்கென்ன கவலை, கவலைப்படவேண்டியவர்கள் பெற்ருேர்கள்.

[வையை இன்பண்டங்களை ஏந்திக் கொண்டு உள்ளே வருகிருள்]

வையை : உங்களைப் பெற்ருேர்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? ஒரு நாளும் கவலைப்பட வேண்டியது வராது. இந்த இனிப்புக்களைத் தின்னுங்கள்.

பண்ணன் : அம்மா! எங்கள் இருவருக்கும் ஒரே நாளில் ஒரே குடும்பத்தில் திருமணங்கள் நடத்த வேண்டும் என்பது தங்கையின் ஆசை.

வையை : அதுதான், அப்பா, எங்கள் ஆசையும்.

பண்ணன் : உங்கள் ஆசையைத் தெரிந்து தங்கை ஆசைப் பட்டாளா? தங்கை ஆசையை அறிந்து நீங்கள் ஆசைப் பட்டீர்களா?

வையை : உனக்கு அந்த ஆசை இருக்கிறதா, இல்லையா?

பண்ணன் : நடக்கக் கூடியதாக இருந்தால் ஆசைப்பட வேண்டும். ஒரு திருமணம் ஒழுங்காக நடப்பதே இந்த நாட்டில் கடினம். இரு திருமணம் ஒரு நாளில் நடப்பது, அதுவும் ஒரே குடும்பத்தில் நடப்பது எளிதாக எனக்குப் படவில்லை.

வையை : நம்பிக்கையில்லாமல் பேசுவது அண்ணனின் வழக்கம். ஒரு குழந்தை பெறமாட்டாமல் உயிர் வாடும் பெண்களும் உண்டு; இரட்டைக் குழந்தைகளை இரட்டைப் பழம்போலப் பெற்று இடுப்பில் ஏந்தித் திரியும் பெண்களும் உண்டு. உலகம் பலவிதம்.

யாழி : நாம் கெட்டதை நினைக்கவில்லை. நல்லதை நினைக்கிறோம். நான் சொன்னபடி இரண்டிரண்டு திருமணங்கள் நடப்பதை அழைப்பிதழில் பார்த்திருக்கிறேன். செய்தித் தாளிலும் படித்திருக்கிறேன். என்னுடைய ஆசை சிற்றாசையே யன்றிப் பேராசையில்லை.

[சீரனார் பண்ணனைக் கூப்பிடுகிறார். ஒரு கடிதத்தைப் போட்டு வரும்படி பண்ணனை அஞ்சல் நிலையத்துக்குப் போகச் சொல்லுகிறார். பண்ணன் போய்விடுகிறான்.]

சீரனார் : ஏன் வெளியே நிற்கிறீர்கள்? உள்ளே வாருங்கள். யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?

நாவலன் : திரு. பண்ணன் வீடு இதுதானே.

வையை : நீங்கள் காவிரியின் மக்களா?

சீரனார் : முகங் காட்டுகிறதே. வாருங்கள், இருங்கள்! இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் எங்கள் கடையில் உங்கள் பெற்றோர்களைக் கண்டு அளவளாவினோம். இன்று எங்கள் வீட்டில் உங்களை வரவேற்று அளவளாவும் பேறு பெற்றிருக்கிறோம்.

வையை : [வடிவை நோக்கி] உன்னைப் பார்த்திருக்கிறேன். இது உன் தம்பியா?

வடிவு : ஆம். நாவலன் என்று பெயர்.

யாழி : [குறும்பாக] அப்படியானால், அளவில்லாமல் அதிகம் பேசுவாரோ?

நாவலன் : அப்படிப் பேசுபவருக்கு வாயாடி என்றல்லவா பெயர்?

யாழி : [சட்டென] பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

காவலன் : குற்றஞ் செய்திருந்தால் அல்லவா பொறுக்க வேண்டும்? பண்ணனார் எங்கே? இரண்டு நாட்களுக்கு முன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தபோது இந்தப் புத்தகத்தை மறதியாக வைத்துவிட்டார். அதனைக் கொடுத்துத் தங்களை யெல்லாம் பார்த்து மகிழலாம் என்று தமக்கையும் நானும் வந்தோம். எங்கள் பெற்றோர்கூடத் தங்கள் வீட்டுக்கு ஒருமுறை வர வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்.

வடிவு : தெருவிலே நம் தந்தையின் காலடியோசை கேட்கிறதே. தாயின் குரல்போல இருக்கிறதே.

[எல்லாரும் வேகமாக வெளியே வந்து பார்த்தல். இவர்களைப் பார்த்தவுடன், மலையனாரும் பதற்றம் தணிந்து அப்பாடே என்று பெருமூச்சு விடுதல்]

சீரனார் : [மலையனாரைத் தழுவிக்கொண்டு] ஏன் இவ்வளவு விரைவு, பதற்றம். இருங்கள்.

[யாழி விசிறி கொண்டு வீசுதல்]

மலையனார் : பிழைத்தோம். ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. அடுத்த தெருவில் சரக்குவண்டி ஒரு பையன்மேல் ஏறி விட்டது என்று சிலர் சொல்லிக்கொண்டு போனது என் காதில் பட்டது. நம் மக்கள் தானே இப்போது அடுத்த தெருவுக்குச் சென்றார்கள் என்று ஓடோடி வந்தோம்.

வையை : பொய் மெய் என்று பெற்ற மனம் சிந்திக்குமா? அப்படியொன்றும் நம் குடும்பத்தில் நடந்துவிடாது.

காவிரி : உங்கள் வீட்டுக்கு ஒருநாள் வரவேணும் என்று எண்ணியிருந்தோம். திடீரென இவ்வாறு வரும்படி யாச்சு. பழங்கள்கூட வாங்கி வரவில்லை.

வையை : பழமா பெரிசு, பழக்கந்தான் பெரிசு. பழம் கிடைக்கும். நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்று வரக் கிடைக்க வேணுமே.

[யாழி தேநீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தல்]

மலையனார் : தங்கள் பையன் வெளியே சென்றிருக்கிறாரா?

சீரனார் : அஞ்சல் நிலையத்துக்குப்போயிருக்கிறான். நல்லப்பர் என்ற நண்பருக்குக் கருத்தான கடிதம் எழுதினேன். அதனைப் போடுவதற்குச் சென்றிருக்கிறான்.

மலையனார் : இந்தக் காலத்துக் கருத்தான கடிதத்தை நாமே நேரில் அஞ்சல் நிலையத்துச் சேர்ப்பதுதான் நல்லது. சிலரிடம் கொடுத்தால் போட்டாச்சா என்று வேறு கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. கேட்டால் நம்பிக்கை யில்லையா என்று வருத்தப்படுகிறார்கள். ஒருவரிடம் ஒரு கடிதம் கொடுத்து அஞ்சற் பெட்டியில் இடச்சொன்னேன். நான்கு நாள் கழித்து, அவரைப் பார்க்கும் போது, அதனை அன்று அஞ்சலில் சேர்த்திருப்பீர்களே என்று வினவினேன். அவர் சொன்ன மறுமொழி என்ன, தெரியுமா? "நீங்கள் உடனே போடுங்கள் என்று சொன்னீர்கள். அதனால் இரண்டுநாட் கழித்து, என் கடிதத்தைப் போடச் சென்றபோது மறந்து விடாது உங்கள் கடிதத்தையும் போட்டுவிட்டேன்" என்று இயல்பாகச் சொன்னார். நன்றி என்று கூறி, என் மடமைக்கு நொந்துகொண்டேன்.

[பண்ணன் வருகிறான்]

பண்ணன் : எல்லாரும் வாருங்கள். வணக்கம்.

சீரனார் : கடிதத்தைச் சேர்த்துவிட்டாயா?

பண்ணன் : சேர்ப்பதற்கு முன் எங்களுக்கு ஏதும் கடிதம் உண்டா என்று அஞ்சற்காரரிடம் கேட்டேன். ஒரு கடிதம் தந்தார். அதன் விடுவரியைப் பார்த்தேன்.

கைக்கடிதத்தின் முகவரி போலவே இருந்தது. அதனுல் கேட்டுப் போடுவோம் என்று திரும்பக்கொண்டு வந்து விட்டேன்.

[வந்த கடிதத்தைத் தகப்பனுரிடம் கொடுக்கிருன்]

மலையனுர் : பண்ணனின் அறிவுக் கூர்மையைப் பாராட்டு கிறேன்.

சீரனுர் : நல்லப்பர் இன்னும் ஒரு திங்களில் வருவேன் என்று எழுதியிருக்கிருர். எழுபது வயதாகியும் அவர் கையெழுத்து கண்ணில் ஒத்திக்கொள்ளத் தக்கதாகப் பொலிகிறது. எதனையும் திருந்தச் செய்பவர். வாழ்க்கை முழுதும் ஒழுங்கு உடையவர். தும்பைப் பூப்போல உள்ளும் புறமும் வெள்ளையர்.

மலையனுர் : நல்லப்பர் எங்கள் குடும்பத்துக்கும் மிகவேண்டி யவர். அவர் வருகையை நானுந்தான் எதிர்பார்க் கிறேன்.

காவிரி : வந்த வேகத்தில் தெருக்கதவைக்கூடச் சார்த்த வில்லை. இன்னெரு முறை ஓய்வாக வருகிருேம்.

பண்ணன் : அத்தை, சற்று பொறுங்கள். எல்லாரும் கூடி யிருக்கும் இந்த அரிய காட்சியை நிழற்படம் எடுக்காது விட்டுவிடலாமா?

[நிழற்படத்தில் பெண்கள் நால்வரும் உட்கார்ந்திருக் கிருர்கள்.

காவிரிக்குப் பின்னே மலையனுரும்,
வையைக்குப் பின்னே சீரனுரும்,
வடிவுக்குப் பின்னே பண்ணனும்,
யாழிக்குப் பின்னே நாவலனும் நிற்கிருர்கள்.]

காட்சி : 8

[சோலையன் சீரனுர் வீட்டில் வேலை பார்ப்பவன். அவன் மனைவி மலரி மலையனுர் வீட்டில் வேலை பார்ப்பவள். இருவரும் தங்கள் வீட்டிலிருந்து பேசிக்கொள்கிருர்கள்.]

மலரி : என்னத்தான்! உறவு பெருகுது போலிருக்கே. உங்களை அங்கே பார்த்தேனே. ஓரமா விழுந்திட்டீர்களே.

சோலையன் : எங்கே விழுந்தேன்? ஏதாவது புண் பட்டிருக்கா? உரசியிருக்கா ? [உடம்பைத் தடவிப் பார்க் கிருன்] எதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லு. ஒளிவு மறைவு என்பது நம்கிட்ட இருக்காது.

மலரி : அப்படி இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொல்லி வைக்கிறேன். எங்கய்யா, ஒங்கய்யா, எங்கம்மா, உங்கம்மா, எங்கம்மா பிள்ளைகள், உங்கம்மா பிள்ளைகள் எல்லாரும் இருக்கிற படத்திலே, நீங்களும் ஒரு ஓரமா நிக்கிறீர்களே. என்னிடம் சொல்லியிருந்தா, நானும் ஒரு பக்கமா வந்து நிற்பனே. எல்லாரும் இரண் டிரண்டா நிற்கிற படத்திலே நீங்க மாத்திரம் தனியா நிக்கறது நல்லா இல்லே. உங்களுக்குச் சோடி இல்லியா ?

சோலையன் : [பெருமிதத்தோடு] வாடி என்று சொல்லத்தக்க சோடி நீ இருக்கும்போது எனக்கு என்ன குறை. வா. இரண்டுபேரும் ஒரு படத்திலே இருப்போம், விழுவோம், நடிப்போம்.

மலரி : அதெல்லாம் இனி மேலே. இப்போ நிக்கிம்போது என்னை ஏன் கூப்பிடலை.

சோலையன் : எங்கே நிற்கிறேன் ? எந்தப்படத்திலே நிற்கி றேன் ? எட்டிப்பார்த்த என்னையும், பாவி! பிடித்துப் போட்டு விட்டானு? நல்லா விழுந்திருக்கேனு? கொண்டு வா, பார்ப்போம்.

மலரி : உங்க அழகுக்கு ஒண்ணும் குறைவில்லே. அதுசரி, அய்யா அம்மா பிள்ளைகள் எல்லாரும் சிரிச்சுக் கொண் டிருக்கிருங்களே, என்னமும் நடக்கப் போகுதா ?

சோலையன் : படத்தில் அழுது கொண்டா இருப்பார்கள்? நல்ல காரியங்கள் நடக்கப் போகின்றன என்று இருந்த இருப்பைப் பார்த்தாலே புரியலே.

மலரி : எங்க வடிவுக்கும் உங்க பண்ணனுக்கும் முடிச்சு நடக்கப்போகுது. இதுதானே. இதை ஏன் மறைச்சுப் பேசுகிறீங்க. நாளை நடக்கும்போது எல்லாம் தெரிஞ்சு விடுது.

சோலையன் : நடக்கும்போது தெரியட்டும். இப்போது நம்மால் தெரிந்ததாக இருக்க வேண்டாம். வீட்டில் நடப்பதை வேலேக்காரர்கள் சொல்லி விடுகிருர்கள் என்ற பழி நமக்கு வேண்டாம். மேலும் பாரு, எங்கள் பண்ணன் மிகவும் அறிவுடையவன், அழகுடையவன், ஆற்றலுடையவன். இவனுக்கு மணப்பேச்சு நடக் கிறது என்ருல், பெண் பெருக்கம் உடையவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? இவ்வளவு பொருள் தருகிறேன் என்று சொல்லி விடுவார்கள். பெண்ணைச் சோடித்துக் கொண்டு வந்து, பார்க்கும்படி நடமாட விடுவார்கள். பதவி வாங்கிக் கொடுப்போம், அயல் நாட்டிற்குச் சென்று படிக்க வைப்போம், மாப்பிள்ளையை எப்போதும் எங்கள் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொள்வோம் என்றெல் லாம் ஆசையூட்டுவார்கள். பேசிய திருமணத்தைக் கலேக்கப் பார்ப்பார்கள். சோதிடனிடம் சொல்லி வைப்பார்கள், பேசியிருக்கும் பெண்ணுக்கு ஒரு வகை ஊனம் என்று பரப்புவார்கள். பெண் வைத்துள்ள வர்கள் எப்படியும் தம் பெண்ணைத் தள்ளவேண்டும்

என்று பித்துக் கொண்டவர்கள். ஏன் ? இந்த நாட்டில் மாப்பிள்ளைகளுக்கு வேண்டுதல் அதிகம்.

மலரி : அதனாலேதான் உங்களைப் போன்ற ஆம்பிளைகளுக் கெல்லாம் பொண்ணு கிடைச்சுது. எறும்பு இருக்கிற இடத்துக்குச் சீனி வரவேண்டியதாச்சு.

சோலையன் : அதென்ன அப்படிக் குறைத்துப் பேசிவிட்டாய்.

என் ஆண்மை என்ன? [மீசையை முறுக்குகிறான்]

என் ஆளையும் தோளையும் காலையும் பாரு'
என் அடியையும் முடியையும் தடியையும் பாரு'
என் ஆசையும் காசையும் மீசையும் பாரு!
என் மாலையும் தோலையும் வேலையும் பாரு!
என் கண்ணையும் திண்ணையும் பண்ணையும் பாரு!
என் நெஞ்சையும் புஞ்சையும் நஞ்சையும் பாரு!
என் நெளிவையும் சுளிவையும் தெளிவையும் பாரு!
என் படிப்பையும் நடிப்பையும் துடிப்பையும் பாரு!
பாரு கண்ணு பாரு!
கூறு பொண்ணு கூறு!

என் அழகென்ன ? [தோளைக் காட்டுகிறான்]

அத்தை மகள் என்று உன்னைத் தாலி கட்டினேன். இல்லா விட்டால் ....

மலரி : இல்லாவிட்டால், சொத்தை மகள் வந்திருப்பாள் இந்தச் சூரனுக்கு.

சோலையன் : நமக்குத் திருமணம் நடந்து எவ்வளவோ ஆண்டு ஆச்சு. அதுபற்றி இனி பேசிப் பயனென்ன? ஒரு குழந்தை பிறந்து ஓடியாடுது. இன்னொரு குழந்தையும் உலகத்தைக் காணப்போகுது. [மலரி நாணுகின்றாள்] என்னை மாப்பிள்ளையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று வந்தவர்கள் போனவர்கள் பலர்.

மலரி : ஓ! ஓ!

சோலையன் : உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. அத்தை மகள் தத்தைபோல் இருக்கும் போது வேறு யாரை எனக்கு பிடிக்கும். வந்தவர்களைப் பார்த்து "திருமணத்துக்கு என் வீட்டுப்படி ஏறி வாருங்கள்; திருமணப் பேச்சுக்கு வேறு படி யேறுங்கள்" என்று ஆணி தைத்த பந்து போலக் கூறினேன். அப்புறம் அவர்கள் திரும்பி வரவேயில்லை.

மலரி : [கேலியாக] உங்கள் கற்பை மதிக்கிறேன். வேறு என்ன வேண்டும்.

சோலையன் : நீ என்ன கேலி செய்தாலும் செய். அத்தை மகளுக்கு அந்த உரிமை பிறப்புரிமை. என் ஒழுக்கத்தை மட்டும் கேலியாகப் பேசாதே. ஒரு பிறப்புக்கு ஒருடம்பு ஓருயிர், ஒருமணம். இதுதான் என் கொள்கை.

மலரி : [சிரித்துக்கொண்டு] பிறக்கிற மக்களைப் பற்றிக் கொள்கையில்லையா?

சோலையன் : அதிலும் கொள்கையுண்டு. பிறக்கிற வரையிலும் பிறக்கட்டும்.

மலரி : இந்தக் கேலிப் பேச்சை விடுங்கள். அந்தப் புகைப் படத்தை நீங்கள் பார்க்கலையா? [காட்டுகிருள்] எங்கள் அய்யா மகன் நாவலன் உங்கள் அய்யா மகள் யாழிக்குப் பின்னே விழுந்திருக்கிருன். அவள் தோளிலே கை போட்ட மாதிரி நிற்கிருனே.

சோலையன் : [படத்தை உற்று பார்த்து] மாதிரி என்ன? மெல்லக் கைபோட்டுக் கொண்டுதான் நிற்கிருன். கூந்தலையும் தொட்டுக் கொண்டு நிற்கிருன். பலே குறும்பன். மாப்பிள்ளை ஆகிவிடுவான்.

மலரி : அவனுடைய குறும்புச் செயலைத் தெரிந்துகொண்டு அவளும் சிரிக்கிருள். இப்படியும் படம் எடுப்பார்களா? எல்லாப் பொம்பிளைகளும் குறிச்சியில் உட்கார்ந்திருக்கிருங்க. எல்லா ஆண்களும் பின்னே தரைமேல் நின்றுகொண்டிருக்கிருங்க.

சோலையன் : இக்காலம் பெண்களின் காலம். பின் தங்கிய சமுதாயத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு வர வேண்டாமா?

மலரி : இரண்டும் நல்ல குடும்பம் என்று ஊரிலே பேரு. மணமாக வேண்டிய பொண்ணுகளையும் அரசுகளையும் முன்னே பின்னே ஒட்டிக்கொண்டு நிற்க வைக்கலாமா? இது கலி காலம்.

சோலையன் : இது கலிகாலம் இல்லை, காதற் காலம். உனக்குக் காலப் போக்கே தெரியவில்லை. இப்போது புகைப் படம் எப்படியெல்லாம் எடுக்கிறார்கள் ? நீ பார்த்தால் திடுக்கிட்டுப் போவாய். [ஒரு படத்தைக் காட்டுகிறான்]

மலரி : இதிலென்ன தவறு ? இவருக்குப் பக்கத்திலே இருப் பது இவர் மனைவி. அவருக்குப் பக்கத்திலே இருப்பது அவர் மனைவி.

சோலையன் : அது தான் இல்லை. படத்துக்காக மனைவிகளை மாற்றி உட்கார வைத்திருக்கிறார்கள். இது மேனாட்டு முறை.

மலரி : இந்த முறை நமக்கு வேண்டாம். கீனாட்டு முறை போதும். மனைவி என்ன மாற்றிக்கிற பண்டமா?

சோலையன் : பண்டமாற்று இல்லை. சும்மா படமாற்று. நம் அய்யாக்கள் படத்தைப் பார்த்தாயா? உள்ள முறையிலே தான் எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும்...

மலரி : ஆனாலும் மணமாகாத இளம்பிள்ளைகளைப் பக்கத் திலே வைத்துப் படம் எடுத்திருக்கிறது சரியில்லை என்று உங்களுக்குப் படுதா இல்லையா?

சோலையன் : அது சரிதான். ஒரே குடும்பத்தில் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் மாற்றுத் திருமணம் நடத்திக் கொண்டு விடலாம் என்பது அய்யாக்கள் எண்ணம் போலே படு கிறது. அது சரி என்று என் அறிவுக்குப் படவில்லை.

மலரி : நமக்கு அப்படிச் செய்து தானே இந்த வேலைக்கு வந்திருக்கிறோம். வீடு வாசல்களை இழந்து ஊரை விட்டே ஓடிவந்திருக்கிறோம். நான் முழுகாமல் இருக்கிறேன் என்று கேள்விப்பட்டதும், உங்கள் அக்காள் வயிறு பற்றி எரிந்ததே. தன் கணவனிடம் சொல்லிப் பண்ணிக் குட்டிகளைப் போலே பெற்றுக் கொள்வது தானே? யார் வேண்டாம் என்றது? யார் வந்து குறுக்கே நின்றது?

சோலையன் : அது கிடக்கட்டும். இரண்டு திருமணம் ஒரே காலத்தில் நடந்தால் நமக்குத்தான் வேலை அதிகம்.

மலரி : வரும்படியும் அதிகம் கிடைக்குமில்லையா?

சோலையன் : [இழுப்பாக] கிடைக்கும், கிடைக்கும்.

காட்சி : 9

[காலையில் காய்கறிக் கடையில் யாழி காய்கறி பழங்கள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிருள். நாவலனும் அன்று தற் செயலாகக் காய்கறிக் கடைக்கு வருகிருன். இருவரும் ஒரே மாதிரிப் பைகள் வைத்திருக்கிருர்கள். அவை யாரோ ஒருத்தர் வீட்டுத் திருமணத்தில் கிடைத்த அன்பளிப்புப் பைகள்]

நாவலன் : [யாழியைப் பார்த்து] வந்த காய்கறிகளை யெல்லாம் வாங்கியாச்சோ? சந்தைக் கடைக்கு அத்தி பூத்தாப் போல இருக்கே.

யாழி : மல்லிகை பூத்தாற் போலேதான் நான் வருகிறேன். தாங்கள் வருவதுதான் அத்தி பூத்தாற் போலே.

நாவலன் : அதற்கென்ன? இனிமேல் நாள்தோறும் வரு கிறேன். எனக்குக் காய்கறி வாங்கிப் பழக்கம் இல்லை.

யாழி : அதுதான் பையைப் பார்த்தாலே சொல்லுதே. கறிகாய் வாங்க வந்தீர்களா ? யாரும் வாங்குவதைப் பார்க்க வந்தீர்களா?

நாவலன் : வாங்குவதைப் பார்த்துக்கொண்டு வாங்க வந்தேன். [என்ன வாங்கவேண்டும் என்பதைக் குறித்துக் கொண்டு வந்த சிட்டையைத் தேடுகிருன்]

யாழி : காசுப்பையை வைத்துவிட்டு, ஞாபகமாகக் காய்கறிப் பையைக் கொண்டு வந்தீர்களோ? பணம் வேணுமானல் கடன் தருகிறேன்.

நாவலன் : கடன் தரவேண்டாம். காய்கறி வாங்கித் தந்தால் போதும். எழுதிய சிட்டையை வீட்டிலே விட்டுவிட்டேன்.

யாழி : வீட்டிலே விட்டீர்களா? வீதியிலே விட்டீர்களா? பையைக் காட்டுங்கள்.

[சிட்டை பைக்குள்ளே கிடக்கிறது]

நாவலன் : பெண்களுக்கு அறிவுக்கூர்மை. அழகும்......

யாழி : பாராட்டு வேண்டாம். காய்கறிகள் விற்றுப் போவதற்கு முன்னே வாங்க வேண்டும்.

நாவலன் : உன் கையினுலே நல்ல காய்கறிகளாக வாங்கித் தா. காசு நான் கொடுக்கிறேன்.

யாழி : கறிகாயும் வாங்கித் தந்து காசும் கொடுப்பதற்கு நான் ஏமாளியில்லை. எங்கள் வீட்டில் காசுக்குக் கணக்குக் கேட்பார்கள். காய்கறி வாங்கித் தருகிறேன்; ஆனுல் ஒரு விதி.

நாவலன் : எத்தனை விதிக்கும் நீ சொன்னுல் கட்டுப்படுகிறேன்.

யாழி : நான் வாங்கித் தந்தேன் என்று சொல்லக்கூடாது.

நாவலன் : உப்பிட்டவர்களை உள்ளளவும் நினை என்று சொல்லுவார்கள். நீ என்ன சொல்லுகிருய், உப்பிடுதற்குக் காய்கறி வாங்கித் தந்தவர்களை உடனே மறக்கச் சொல்லுகிருய். நான் மறந்தாலும் அந்தக் காய்கறிகளைச் சாப்பிடும்போது என் நா மறக்குமா?

[வெண்டைக் காய்களை நாவலன் பொறுக்குகிருன்]

யாழி : [கேலியாக] எல்லாரும் பிஞ்சாகப் பார்த்து எடுப்பார்கள். உங்களுக்கு மரந்தான் பிடிக்கும்போலும். நுனியை ஒடித்துப் பார்த்தால் பிஞ்சு என்பது தெரியும்.

நாவலன் : காயை ஒடித்தால் கடைக்காரன் சினந்துகொள்ள மாட்டானு?

யாழி : கடைக்காரனது சிறு வெகுளியைக் கூடத் தாங்க முடியாவிட்டால், பின் யார் சினத்தைத் தாங்கப் போகிறீர்கள்?

நாவலன் : கத்திரிப் பிஞ்சு எண்ணெய்க் குழம்பு எனக்குப் பிடிக்கும். ஒரு வீசை வேண்டும்.

யாழி : ஓராளுக்கு ஒரு வீசையா? உங்களுக்கு வருபவள் எப்படிக் குடும்பம் நடத்தப் போகிருளோ? [யாழியும் நாவலனும் சேர்ந்து பொறுக்குதல்].

நாவலன்: இந்த உருளைக்கிழங்கு கூழாங்கல் போல இருக் கிறதே.

யாழி : கூழாங் கல்லை வறுக்க முடியுமா? காய்கறி வாங்க வந்தவர்கள் கறிகாயைப் பார்த்து வாங்குவார்களா? அழகைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களா?

நாவலன் : வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது நழுவ விட்டுவிடக் கூடாது.

யாழி : மல்லித் துவையல் தங்கட்குப் பிடிக்குமா?

நாவலன் : மல்லியும் பிடிக்கும்; மல்லிகையும் பிடிக்கும். நிரம்ப வாங்கியாச்சு. இவ்வளவையும் தூக்கிக்கொண்டு போக வெட்கமாக இருக்கிறது.

யாழி : ஏன் வெட்கம்? யாரும் காதலி பார்த்து விடுவாளா?

நாவலன் : காதலிதான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிருளே.

[யாழியின் மிதி வண்டியில் பைகள் தொங்குகின்றன. இருவரும் நடந்து செல்கின்றனர். வண்டியை ஒரு மரத்தில் சார்த்திவிட்டு, சோலையில் நாவலன் உட்காரு கிருன்]

யாழி : நிழலைக் கண்டவுடன் உட்கார்ந்து விட்டீர்களே. காய்கறி வாங்கினதில் களைப்பு வந்திருச்சோ?

நாவலன் : நாளு காய்கறி வாங்கினேன் களைப்பதற்கு. வண்டிக்குக் காற்று இறங்கிப் போச்சு.

யாழி : காற்று அடிக்கிற சோலையிலே வண்டியை நிறுத்தி னால், காற்று ஏறிவிடுமா?

நாவலன் : காற்று ஏருது : காதல் ஏறும்.

யாழி : எப்படிக் காற்றுப் போயிருக்கும்?

நாவலன் : எப்படி வந்ததோ அப்படிப் போயிருக்கும்.

யாழி : எல்லாம் முன்னே திட்டமிட்டு வேலை செய்கிருற் போலத் தெரிகிறது.

நாவலன் : இந்தக் காலம் திட்டக் காலந்தானே. [கையை நொடித்து] சிட்டையிலே குறித்த பழங்கள் வாங்க மறந்து விட்டேன். அப்போதே என் அக்காள் சொன்னுள், தம்பி! யார் வாயையாவது பார்த்துக் கொண்டிருந்து வெறும் பையோடு திரும்பி வராதே என்று.

யாழி : மறுபடி எப்படி நினைவு வந்தது?

நாவலன் : யாரால் மறதி வந்ததோ, அவரால் நினைவு வந்தது.

யாழி : [இழுப்பாக] வரும், வரும்.

நாவலன் : [ஏமாற்றமாக]

வாழைச்சீப்பு நின் வரிசைப் பற்கள்
மாம்பழக்கீற்று நின் மாசில் கன்னம்
ஆப்பிள் வண்ணம் நின் அசையும் இதழ்கள்
நாவற் கனிகள் நின் நச்சுக் கண்கள்
பப்பளிப்பழம் நின் பாவை மேனி
ஆரஞ்சுச்சுளை நின் அழகு விரல்கள்
பலவின் சுளைகள் நின் பார்வை யழகு
சாத்துக் குடிகள் நின் சதுரப் பேச்சு

[இரட்டைப் பாட்டு]

[யாழியும் நாவலனும் மாறி மாறிப் பாடுகிறார்கள்]

யாழி : காதற் கண்கள் கனிகள் ஆகுமா?
நாவலன் : கனிகள் ஆகக் கவ்வ வேணுமா?

யாழி : கன்னங் கிள்ளித் தின்னல் ஆகுமா?
நாவலன் : சதுரப் பேச்சுத் தாகந் தணியுமா?

யாழி : தின்னும் போது சின்னம் ஆகுமா?
நாவலன் : தாகந் தணிய வேகம் தணியுமா?

யாழி : பாவை மேனி பழங்கள் ஆகுமா?
நாவலன் : பழங்கள் ஆகப் பறிக்க முடியுமா?

யாழி : கோல மார்பு குடிக்க லாகுமா?
நாவலன் : குடிக்கும் போது குவளை யாகுமா?

யாழி : வரிசைப் பற்கள் வயிறு நிரம்புமா?
நாவலன் : வயிறு நிரம்ப வாய்கள் ஊறுமா?

யாழி : பார்வை யழகு பசியை நீக்குமா?
நாவலன் : பசியை நீக்கிப் பசியைக் கெடுக்குமா?

யாழி : அழகு விரல்கள் ஆரஞ் சாகுமா?
நாவலன் : ஆரஞ் சாகின் சாறஞ் சாகுமா?

யாழி : குவளைச் சிரிப்புக் கொடுக்கப் போதுமா?
நாவலன் : கொடுத்து மேலும் கொல்லப் போதுமே.

யாழி : இலங்கு முத்தம் இலைக்கு நல்லதா?
நாவலன் : எடுத்து வைத்தால் எதற்கும் நல்லதே.

[பல பூக்களைத் தொடுத்து யாழியின் கூந்தலில் சூடுகிறான் நாவலன். யாழி ஒரு செம்மலரை நாவலன் சட்டைப் பையில் சொருகுகிறாள். இருவரும் பிரிகிறார்கள்]

[யாழி வீட்டில்]

வையை : என்னம்மா! இவ்வளவு நேரம். நாளங்காடியில் காய்கறிகள் வல்லையா?

யாழி : மிதி வண்டியில் காற்று இறங்கிப் போச்சு. நடந்து வந்தேன்.

பண்ணன் : சும்மா நடந்தாலே தங்கைக்கு நேரமாகும். சுமையையும் தூக்கிக்கொண்டு, காற்றுப்போன வண்டியையும் தள்ளிக்கொண்டு, எதிர் காற்றிலே வர நேரந்தானே ஆகும்.

[நாவலன் வீட்டில்]

காவிரி : விருந்து என்று தெரியாதா? காய்கறிகளைப் பார்த்துத்தானே பருப்பு வேகப் போட வேண்டும். மேகத்தின் மப்பினால் நேரம் தெரியவில்லையா?

வடிவு : தம்பி யாரோடும் பேசிக்கொண் டிருந்திருப்பான்.

நாவலன் : (திடுக்கிட்டு) அக்கா, நான் யாரோடும் பேசியதை நீ வந்து பார்த்தாயா? கூட வந்து பார்த்தது போலச் சொல்லுகிறாயே. இந்தாப்பாரு, மூன்று நாளைக்கு முன் தைத்த முள் பழமாயிருக்கு.

வடிவு : முள் குத்தியிருக்கிறதென்று தம்பி சொல்லியிருந்தால், நான் போயிருப்பேனே.

நாவலன் : [குறும்பாக] நீ போயிருந்தால், நீ சொன்னபடி, யாரோடும் நான் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? சந்தைக் கடைக்குச் சென்றால் புதிய பழக்கங்கள் வருகின்றன. பச்சைக் காய்கறிகளை வாங்கிப் பழகுவதால், உள்ளம் பசுமை பெறுகிறது, புதுமை அடைகிறது. நாள்தோறும் இனி நானே சந்தைக்குப் போய் வருகிறேன், அம்மா!

[யாழி வீட்டில்]

வையை : [பையைக் கொட்டிப் பார்த்து] இரண்டு நாளில் வெளியூர் செல்லுகிறோம். கொஞ்சம் காய்கறி வாங்கி வந்தால் போதும் என்று சொல்லிவிட்டுமா, உருளைக் கிழங்கில் ஒரு வீசை, கத்தரிக்காயில் ஒரு வீசை, இன்னும் என்னென்னமோ வளைத்து வாங்கி வந்திருக்கிறாய். மறக்காத உனக்குமா மறதி வந்திருச்சு. காய்கறி வாங்குவதிலேயே மறதி தொடங்கிவிட்டால், கட்டிக் கொடுத்தபின் எவ்வளவு வருமோ?

யாழி : [திடுக்கிட்டு] கொண்டுப்போய்க் கொடுத்துவிட்டு வேணுமானால் குறைச்சலாக வாங்கி வருகிறேன். போக வாம்மா!

வையை : வாங்கினது சரி. என்ன செய்வது. போகிற வீட்டுக்கு மிச்சத்தைக் கொண்டு போவோம்.

யாழி : [தன்னுள்] நல்லவேளை. தப்பித்தேன். காசைக் கணக்குப்பண்ணி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிடிபட்டுப் போனாலும் போகலாம்.

[நாவலன் வீட்டில்]

காவிரி : என்னப்பா! விருந்துக்கு இவ்வளவு போதுமா? எழுதித் தந்துவிட்டுமா இப்படி வாங்கி வந்தாய். கல்வி முடித்தும் காய்கறி வாங்கத் தெரியவில்லையே. ஏட்டுப் படிப்பு வீட்டுக்கு உதவவில்லை. உனக்கு வருகிறவளும் காய்கறி வாங்கத் தெரியாதவளாக வந்துவிட்டால், எப்படிக் குடும்பம் நடக்குமோ?

நாவலன் : அம்மா! அதுபற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. காய்கறி வாங்கத் தெரிந்தவள்தான் எனக்குக் காதலியாக வருவாள். காசை வேண்டுமானாலும் கணக்குப்பாரு. சிட்டைப்படிதான் எல்லாம் வாங்கினேன். ஆனால் பை......

[விழித்து விழித்துப் பார்க்கிறான்]

வடிவு : தம்பி விழிப்பதைப் பார்த்தால், பையை மாற்றி யாரோ கொண்டு போய்விட்டார்கள் போலத் தெரிகிறது. வேண்டுமென்றே தூக்கிக் கொண்டு போனார்களோ? ஒரே மாதிரிப் பையாக இருந்து தெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டு போனார்களோ? எப்படியோ கறியும் போச்சு, காசும் போச்சு.

காவலன் : [தன்னுள்] யாழி நல்ல கள்ளி. காதற்குறும்பை முதல்நாளிலே காட்டிவிட்டாள். அவள் மிதிவண்டியிலே போட்டுக்கொண்டு வந்ததற்குக் கூலியாகக் கொண்டு போய்விட்டாள். காற்றைப் பறித்துவிட்டேன். காய்கறியைப் பறித்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

காட்சி : 10

[நகர நூல் நிலையம் அதனை அடுத்து ஒரு பூங்கா. மெத்தென்ற புற்றரை மேல் வடிவு அமர்ந்திருத்தல். காலை பத்து மணி]

வடிவழகி : [தன் கைகளை உறுதியாக இணைத்துக் கொண்டு] எதனையும் தாங்கும் ஆற்றல் என் நெஞ்சுக்கு வந்து விட்டது. பெற்றோர் எதிர்த்தால் என்ன? உற்றோர் எதிர்த்தால் என்ன? ஊரார் எதிர்த்தாலும் என்ன? உள்ளத்திற்பட்ட ஒன்றை, பதிந்த ஒன்றை, பரவி வளர்ந்த ஒன்றை, ஊழி பெயர்ந்தாலும் உயிரிருக்கும் வரை கடைப் பிடிப்பேன். கற்றவை யெல்லாம் நினைவுண்டா? கண்டவை கேட்டவை யெல்லாம் நினைவுண்டா? எல்லாவற்றையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், மானிடநெஞ்சம் சாக்கடையாகி விடும். புறச்சுமை தாங்குதற்கு எளிது. எண்ணச் சுமை, அம்மம்ம! உணர்ச்சிக் கொல்லி, உயிரழித்தி. மறக்க வேண்டியவற்றைத் தாமே மறப்பது வாழ்வுப் பயிருக்கு உரமாகும். மறப்பு என்னும் வடிகால் இன்றேல் வாழ்வுப் பயிர் அழுகிப் போகும்.

எவ்வளவோ மறந்தேன், மறந்து கொண்டிருக்கிறேன், கணந்தோறும் மறக்க முயல்கின்றேன். ஒன்றை மறக்க முடியவில்லையே. மறக்க முயலுந்தோறும் அந்த ஒன்று வளர முயல்கின்றதே. அதன் வளர்ச்சியை இனி நான் தடுப்பதற்கில்லை. எப்படி

யேனும் தடுப்பது என்று முயன்ருல், அது சாவாக முடியும். [உணர்ச்சி மிக்கு] அதனை ஏன் தடுக்க வேண்டும், ஒடுக்க வேண்டும்? அந்த நல்லுணர்ச்சி வளர்க, வாழ்க, பரவுக, பற்றுக என்று என் நெஞ்சக் களத்தை உரிமை யாக்கிவிட்டேன். [நெஞ்சைத் தட்டிக் கொள்கிருள்]

அன்ருெருநாள், ஆம், அது உண்மையில் என் வாழ்க்கையின் ஒரு நாள். நிறை மாதம் உடைய கருப்பிணிக்குச் சிறிது உதவி செய்தேன். அவளும் பிழைத்தாள், ஆண் குழந்தையும் பிறந்தது. நடுத்தெருவில் நின்று, ஐயோ! இடுப்புவலி, வலி, வலி என்று அலறியபோது, யார் செவியிலாவது பட்டதா? போவார் வருவார் எல்லாம் வருவார் போவாராக இருந்தார்களே அல்லாமல், அவளுக்கு யார் உதவிசெய்ய முன்வந்தார்கள்? தன் வயிறு, தன் பிள்ளை, தன் வீடு, தன்னலம் என்ற தனிப் பற்றை அத் தெருவிடைக் கண்டேன். இடுப்பு வலியைப் பார்த்த சிலர் ஏளனம் செய்யக்கண்டேன். "கள்ளத் தனத்தை மறைக்கலாம், பிள்ளை வலியை மறைக்க முடியுமா?" என்று தூற்றக் கண்டேன். உயிர்ப்பிறவி களுள் சிறந்த பிறவியை வயிற்றுப் பண்ணையில் வளர்க்கும் அந் நல்லாள் என் செய்வாள்? தான் இவ்வுலகில் பிறந்ததற்கு வருந்தினுள், மணந்ததற்கு வருந்தினுள், கருவுற்றதற்கு வருந்தினுள், காதலன் அம்மையில் சென்றதற்கு வருந்தினுள், கருவுற்றவள் அம்மைக் கணவனைப் பார்க்கக் கூடாது என்று சமுதாயம் தடுத்ததற்கு வருந்தினுள். இவ் வருத்த மெல்லாம் தொலையுமாறு பிள்ளை முகம் காணலாம் என்று உயிர் பிடித்திருந்தாள்.

இவள் வாழ்க்கை யாருக்குத் தெரிந்தது? இவள் வலி யாருக்குப் புரிந்தது? மாந்தரெல்லாம் தன்னல மதுக் குடித்தவர்களாகவே, தன்னலக் கிறுக்கர்களாகவே வளர்கின்றனர், வளர்க்கப்படுகின்றனர் என்பதனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்கிக்கொண்டேன். புளியமரத்தை உலுப்பியது போல என் உடல் குலுங்கிற்று. ஆலமரம் அசைந்தது போல என் நெஞ்சத் தாமரை ஆடிற்று.

[வடிவழகி பாடுகின்ருள்]

நல்லாவின் பால்முழுதும் கன்றுக் கில்லை;
நறும்பூவின் மணமுழுதும் சோலைக் கில்லை;
நெல்லாகும் கதிர்முழுதும் நிலத்துக் கில்லை;
நிறைகின்ற நீர்முழுதும் குளத்துக் கில்லை;
பல்லாரும் கனிமுழுதும் மரத்துக் கில்லை;
பண்ணரம்பின் இசைமுழுதும் யாழுக் கில்லை;
எல்லாமே பிறர்க்குழைக்கக் காணு கின்றேன்
என்வாழ்வும் பிறர்க்குழைக்க வேண்டும்வேண்டும்.

தெருவிற் பிறந்த அச்சிறுவன் இன்று தெருவில் சிறு தேரோட்டி விளையாடுகின்ருன். என் மகன் என்று அவன் தாய் புகழ்ந்து கூறும் போது, எனக்கு மணமாகி யிருந்தால், எனக்கு ஒரு மகன் இருந்தால், இந்த ஏழையின் முகத்தை நான் ஏறெடுத்துப் பார்த்திருப் பேஞ? உதவிசெய்யும்எண்ணம்உதித் திருக்குமா?குடும்ப வேலிக்குள் புகாத குமரியாக இருந்தமையால், தன்னலம் என்னும் தனிவயல் எனக்கு ஏற்படாதிருந்தமையால், சுமந்த ஒரு இளந்தாய் வயிற்றை அணைத்து மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு போய்ச் சுமையை மண்மகள்மீது இறக்கி வைத்தேன்.

அன்று என் நெஞ்சத்தில் ஓர் எண்ணம்-ஒரே எண்ணம்-எப்படியோ ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. திருமணமாகித் துயருறுவோர் உலகத்துப் பலர். பிள்ளைகள் பெற்றும், பெற்ற பிள்ளைகளைக் காக்க மாட்டாமலும் அல்லற்படுவோர் பலர். கணவனிருந்தும், கணவனை இழந்தும் துன்பம் உழப்போர் பலர். இத்தகைய துன்பக்கூட்டத்தில் மணமாகி நானும் சேர வேண்டுமா? அது அறிவுடைமை ஆகாது. ஏற்கனவே மணமாகித் துன்புறும் இல்லறத் தாயர்களுக்குத் துணை யாக உழைக்க வேண்டும். உழைக்க வேண்டுமேல், நான் மணங்கொள்ளாது ஒரு தனிவாழ்க்கையை மேற்கொள்ள

வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணவித்து என் மனப்பண்ணை யில் தோன்றி வளர்ந்துவிட்டது. தொண்டுக்குமரியாகப் அருட் கன்னியாக வாழும் குறிக்கோளையே தாலியாகப் பூண்டுகொண்டேன்.

[பண்ணனது உருவம் மனக்கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது]
ஆம்; என் உள்ளம் கவர்ந்த காதலன். அவர்தம் திருமேனியைத் தீண்டி வாழவேண்டும் என்ற வேட்கை என் நெஞ்சில் பலகால் ஓடியதுண்டு. அவ்வாசை இப்போதும் நெஞ்சத்தாளில் எந்த ஓரத்திலாவது சோற்றுப் பசைபோல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். எனினும் இனிமேல் காதலணுவுக்கு என் குருதியணுவில் இடமில்லை, இடமில்லை. தொண்டணுக்களே என் இரத்தத்தில் குடிகொள்ளும். மூச்செல்லாம் தொண்டு, பேச்செல்லாம் தொண்டு என்று வாழ்க்கை மலர்ந்தபின் காதல் தூசினுக்கு இடமுண்டோ?

[திரும்பிப் பார்க்கிருள். மின்னெளி பின்னே வந்து நிற்கிருள்.]

வடிவு: குறித்தபடி குறித்த இடத்துக்கு வந்துவிட்டாயே. ஏன் வரச்சொன்னேன் தெரியுமா?

மின்னெளி: நான் ஆணுக இருந்தால், அழகாக மாற்றம் சொல்லுவேன்.

வடிவு: நானும் ஆணுக இருந்தால், அத்தகைய மாற்றத்தை அழகாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். ஏன் வரச் சொன்னேன் தெரியுமா?

மின்னெளி: தெரியும்.

வடிவு: எப்படித் தெரியும்? நான் தனியாகப் பேசிக்கொண் டிருந்ததை, பின்னே வந்து நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந் திருப்பாய்.

மின்னெளி: நீ தனியாக யாரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாய்? நான் வருவது தெரிந்து அந்தக் காதலர் போய் விட்டாரோ?

வடிவு : உலகத்தில் அப்படி ஒரு காதலர் இருந்தால் அவர் உன் காதலராக இருக்க முடியுமேயன்றி என் காதலராக இருக்கமாட்டார். காதலே இல்லாதபோது காதலர் எப்படி வருவார்?

மின்னொளி : நீ வரச்சொன்ன காரணத்தைச் சொல்லட்டுமா?

வடிவு : ஏன் பாவை காட்டுகிறாய்? உனக்குக் காரணம் தெரியாது. [சிறிது தாமதித்து] நீயும் நானும் ஒரே நாளில் பிறந்தோம்.

மின்னொளி : இரட்டைப் பிள்ளைகளைப்போல ஒன்றாய் வளர்ந்தோம்,

வடிவு : ஒன்றாய்ப் பள்ளி சென்றோம். கல்லூரி புகுந்தோம் பட்டம் பெற்றோம்.

மின்னொளி : [சிரித்துக்கொண்டு] அதுபோல் நாம் இருவரும் ஒருவனுக்கு இரு பெண்டாகி, ஒரு குழந்தைக்கு இரட்டைத் தாயாகி வாழவேண்டும் என்பதுதானே உன் ஆசை.

வடிவு : [சிரித்துக்கொண்டு] இந்தத் தீய ஆசை எனக்கில்லை. இதனைச் சொல்லுதற்கு உன்னை இங்கா அழைக்க வேண்டும்?

மின்னொளி : [துடிப்போடு] காதலில் ஏதும்...........

வடிவு : [இடைமறித்து] காதல் பற்றிய பேச்சே இல்லை. என்னிடம் வைத்த பேரன்பினால் உன் உள்ளம் சொல் வாய் எல்லாம் ஊசிபட்ட கண்போல் துடிக்கின்றன. மின்னு! அவ்வாறு சிறுமை ஒன்றும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. அன்றொரு நாள் ஒறு சிறுவனை நான் எடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, 'இவன் யார்' என்று நீ கேட்டனை. என் மகன் என்று அங்கிருந்த நங்கை கூறினாள். நீ கூடத் திட்டுக்கிட்டாய்.

மின்னொளி : ஆம். முதலில் திடுக்கிட்டேன். உடனே தெளிந்தேன். அந் நங்கை அன்பால் அங்ஙனம் கூறுவதாகவே நினைத்தேன். பையன் முகச்சாயல் அவள் சாயலாகவே இருந்தது.

வடிவு: நீ திடுக்கிட்டதும் சரி. பின் தெளிந்ததும் சரி, அவள் என் அன்புத் தமக்கை. அவன் என் அன்புக் குழந்தை. நறுங்கொன்றை என்பது அத்தாயின் பெயர் ஓவியன் என்பது சிறுவனின் பெயர். கருப்பிணியாக இருந்த நறுங்கொன்றைக்கு உதவிசெய்தேன். என் சிறு உதவியால் அவள் தாயானுள். கரு குழந்தையாயிற்று.

மின்னொளி: உன் கன்னித் தொண்டினை வாழ்த்துகிறேன். காதலுக்கு உதவி செய்பவர்கள் உலகத்துப் பலர். கருப் பிணிக்குக் கணவன்கூட உதவான் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

வடிவு: நிகழ்சியைக் கேட்டளவில் உன் மனம் இவ்வளவு துடிக்கிறது, அன்று பெருந்தெருவிடை அந்நங்கையின் கண்ணீர் முகத்தையும் கடுத்து வலிக்கும் வயிற்றையும் ஐயையோ! அம்மம்ம! அப்பப்ப! என்று அலறும் வாயையும் நீ கண்டிருந்தால்............

மின்னொளி: உன்போல் ஓடோடி உதவி செய்திருப்பேன். அதற்குமேல் ஓர் உறுதியும் செய்திருப்பேன். எனக்குக் குடும்பமும் வேண்டாம், கருவும் வேண்டாம். குடும்ப மாய்க் கருவுற்றவர்களுக்குச் செவிலியாக இருந்து உதவு வதே என் பிறப்பின் பயன் எனத் துறவு பூண்டிருப்பேன். தளரும் மரத்திற்கு கொளு கொம்புபோல் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டிருப்பேன்.

வடிவு: உன் உள்ளமும் என் உள்ளமும் ஒத்திருக்கின்றன. நீ நினைத்தது போலவே நானும் நினைத்தேன். நீ அந்த அவல நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கவில்லை. அதனுல் துறவு கொள்ளவில்லை. நான் பார்த்தேன், பணிவிடை செய் தேன். மணம் வேண்டாம், வேண்டுவது தொண்டு என்று முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

மின்னொளி: வடிவு! நல்ல முடிவு. இதனை உன் பெற் ருேர்கள் உடன்படுவார்களா? ஒருவர் வாழ்க்கையின் குறிக் கோள் சுற்றுப்புறத்திற்கு இசைய அமைய வேண்டும், இல்லாவிட்டால் சுற்றுப்புறம் சும்மா விடாது. ஒரு

நாட்டின் குறிக்கோள்கூடப் பக்கத்து நாடுகளின் போக்கிற்கு இணங்க அமைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பக்க நாடுகள் திடீரென எரியும் மலைகளாகி விடும்.

வடிவு : பெற்றோர்க்கு எங்ஙனம் தெரிவிப்பேன்? தாய்க்கு எங்ஙனம் அறிவிப்பேன்? 'நான் இவரைக் காதலிக்கின்றேன், அவருக்கே என்னை மண முடியுங்கள்' என்று அவ்வகையில் சொன்னால் என் பெற்றோர்கள் உடன்படக் கூடும். தொண்டினைக் காதலிக்கிறேன் என்றால், அவர்கள் முகங்கள் தீக்கொழுந்தாகி விடுமே என்று நடுங்குகிறேன், ஆடவன் துறவு கொள்வதை, தொண்டுக்குப் புறப்படுவதை உலகம் எளிதாக ஒத்துக் கொள்கின்றது. கன்னி துறவு கொள்வதை ஊரும் உலகமும் கண்டு கொண்டிருக்குமா? சிறுமையாகப் பேசினால் தாய் மனம் புகையாதா? புழுங்காதா? என் திருமணத்திற்கு எல்லா ஆயத்தமும் செய்து கொண்டிருக்கிற நிலையில், என் துறவைத் தெரிந்தால், என் பெற்றோர்கள் திடுக்கிட்டு.........

மின்னொளி : உயிர் விட்டு விடுவார்கள் என்றுதானே, கவலைப் படுகிறாய். உன் பெற்றோர்கள் பண்பும் அறிவும் அமைதியும் உடையவர்கள். உன்னிடம் உயிரை வைத்திருப்பவர்கள். எங்கே உன் முடிவை ஒத்துக்கொள்ளா விட்டால் நீ உயிரை விட்டுவிடுவாயோ என்று அஞ்சி, நீ சொல்வதற்கொல்லாம் உடன்படுவார்கள். பெற்றோரைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். ஆனால் இப்போதே சொல்லிவிடு. சொல்லாவிட்டால் மணவறை பிணவறையாகி விடும். அந்த அளவுக்குப் போக விட்டு விடாதே. பண்ணன் மிகவும் நாணமும் மானமும் உடையவர்.

வடிவு : என் பெற்றோர் இதுவரை நல்லவர்கள். என் துறவு கேட்டும் நல்லவர்களாக இருப்பார்களா? அசையாத மலை அசைந்தால் என் ஆகும்? அவர்கள் பொறுமையாக இருந்தாலும் அப் பொறுமை என்னைச் சுடுமே? உலகத்தையும் ஊரையும் எதிர்ப்பது துணிவாகலாம், அறிவாக

லாம். உற்றுப் பெற்றுக் கற்றுச் சான்றவள் ஆக்கிய அன்னை அப்பரை எதிர்த்தல் பேதைமையில்லையா? [அழுகின்ருள்]

மின்னொளி : [அழுகையைத் தன் கையால் துடைத்துப் பாடுகின்ருள்]

[மின்னொளி பாடுகின்ருள்]

நீ ஏன் அழுக வேண்டும்?
அழுவதை நிறுத்தி மகிழ வேண்டும்;
அழுவதற்கு உலகத்தில் ஆளில்லையா?
அணைப்பதற்கு உல்கத்தில் கையில்லையா?
படுவதற்கு உல்கத்தில் நோயில்லையா?
படிப்பதற்கு உலகத்தில் மதிப்பில்லையா?

—நீ ஏன்

நாட்டுக்குப் பாடுபடும் நல்ல பெண்ணே!
வீட்டுக்கு நீ விளைத்த கெடுதல் என்னே
பாட்டுக்குப் பொருளாகப் படித்த பெண்ணே!
கூட்டுக்குள் நீ கிடக்க வேண்டுவ தென்னே!

—நீ ஏன்

உற்றவர் அழுகையை ஒழிக்க வந்தாய்
ஊரவர் வாழ்க்கையை உயர்த்த வந்தாய்
கற்றவர் கடமையைக் காட்ட வந்தாய்
காந்தியின் நெறிகளைக் காக்க வந்தாய்

—நீ ஏன்

அழுவார் தம் அழுகையெல்லாம் தொண்டுத் துணியால் துடைக்கத் துறவு வாழ்வு பூணும் நீ ஏன் அழுக வேண்டும்? உன்னைப் பெருதவர்களை யெல்லாம் பெற்ரோர்களாகக் கருதி, உன்னோடு பிறவாதவர்களை யெல்லாம் தமக்கைகளாகக் கருதி, உன் வீட்டில் உதியாதவர்களை யெல்லாம் குழந்தைகளாகக் கருதி, உலகத்தை ஒரு வீடாகப் போற்றும் உன் அன்பு, நிலத்தைக் காட்டிலும் பெரியது, வானைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது,

கடலைக் காட்டிலும் ஆழமுடையது. துறவை மதியாத உறவு பெற்ரோர் உறவாயினும் கிடக்கட்டும். காதலில் வழுவினுய்கொல்? களவொழுக்கம் ஒழுகினுய்கொல்? களவிற் கருவுற்ருய் கொல்? நீ என்ன பிழை செய்தாய்? இல்லறவுணர்ச்சி எளியது. துறவுணர்ச்சி அரியது. அவ்வுணர்ச்சி உனக்கு எளிதாக அமைந்து விட்டது.

உன் துறவு யாருக்கும் தீதன்று காண். நீ ஒரு தொழில் பார்த்து வாழும் துறவி. பிச்சை எடுக்கும் துறவியில்லை. நீ யார்க்கும் சுமையில்லை. யாருடைய சுமையையும் தாங்க நிற்கும் சுமைதாங்கி நீ! உன் குறிக்கோள் என் உள்ளத்தையும் கவ்வட்டும். ஒன்ருய்ப் பிறந்து வளர்ந்து படித்துச் சிறந்த நாம் இரட்டைத் துறவியாக வாழ்வோம்.

வடிவு : உன் சொற்கள் எனக்குத் திருக்குறளாயின. என் துறவு எனக்கு இனியதாயினும், மற்றவர்களுக்குக் கசப்பாகும். இடையூறுகள் பல வரும். என்றும் உற்ற தோழியாக இருந்து, தோணிக்குத் துடுப்புப்போல, நீ உதவி செய்ய வேண்டும்.

மின்னெளி : என் உயிர் இருக்கும் வரை நீ உதவி பெறுவாய். ஆனுலும் ஓர் உறுதி எனக்குத் தரவேண்டும்.

வடிவு : என் உறுதிக்கு உறுதி செய்யும் உறுதியாயின், கேள், தருவேன்.

மின்னெளி : தொண்டுக்குத் துறவறந்தான் சிறந்தது என்பதில்லை. இல்லறத்தில் அமர்ந்து ஏராளமான குழந்தைகளைப் பெற்றும் பின்னும் உலகத்தொண்டு செய்தவர்களே சாலப் பலர். உன் உள்ளம் தொண்டுக்குத் துறவறத்தை நாடுகின்றது. கன்னியிலேயே துறவு நாடும் உன்னை இல்லறப்படுத்தினுல், அந்த இல்லறம் கணவனுக்குத் துறவறம் ஆகிவிடும். நின்பால் இன்பம் காணுது துன்பம் காண்பான்.

வடிவு : இல்லறத்தார்க்குத் தொண்டு செய்வதுதான் என் துறவறமாகும். தொண்டுக்கு என் துறவு ஒரு கருவி. என்றும் இல்லறமே பெரிதென நான் மதிப்பவள். துறவு என்னைப் பற்றிக்கொண்டதே யன்றி நான் துறவைப் பற்றவில்லை. பற்றிய துறவைப் பற்றறுக்கும் ஆற்றலும் எனக்கில்லை.

மின்னொளி : நன்கு கேள்! துறவுக்கு யார் செய்யும் இடையூறுகளும் பெரிதல்ல. புறவிடையூறுகளைப் புறங்காட்டி விடலாம். உடம்போடு வளரும் இளமை யெழுச்சியை எதிர்ப்பது எளிதன்று. எதிர்த்துத் தோற்றவரே மிகப் பலர். அதிலும் பெண்ணுக்குத் துறவு என்பது எளிதே யில்லை.

பெண்ணுள்ளம் தாயுள்ளம். தன் வயிற்றில் கருக்கொண்டு சுமந்து ஈன்ற தன் குழந்தை தன் முலைப்பாலைச் செவ்வாய் கொண்டு உண்ணும்போது மகிழும் கண்ணுள்ளம். அம்மா என்று சொல்லிக்கொடுத்து அம்மா என்ற மழலையைத் தன் குழந்தை வாயால் கேட்க விரும்பும் செவியுள்ளம். பிற குழந்தைகள் தத்தம் தாய் முலையைத் தழுவிக் கிடக்கப் பார்க்கும்போது, தன் முலையைத் தழுவிக் கிடக்கத் தன் வயிறு ஒரு குழந்தையைத் தரவேண்டுமே என்று வரங் கிடக்கும் பொருமையுள்ளம்.

தாயுள்ளம் ஒரு பெண்ணுக்குத் தடையுள்ளம் அன்று, இயல்புள்ளம் ஆகும். வடிவு! அத்தகைய உள்ளம் உனக்குத் தோன்றுமேல், அதனை ஒளித்து நடக்க முயலாதே. மணமாகி மனைவியாகித்தான் தாயாக வேண்டும். தாயுள்ளத்திற்குக் காதல் உள்ளம் அடிப்படை. காதலுள்ளம் உன் துறவுள்ளத்திற் புகுந்துவிடுமேல், வஞ்சகப் போர்வையால் காதற் குழந்தையை மறைக்காதே.

இல்லறமாயினும் துறவறமாயினும், கடமையாயினும் தொண்டாயினும், மனத்துக்கண் மாசின்மை வேண்டும். அதுவே வாழ்வறம். ஆதலின் தாயுள்ளம்

தோன்றி உனக்குக் காதலுள்ளம் ஏற்படுமேல், உற்ற தோழியென மதிக்கும் என்னை மறுபடியும் இச்சோலைக்கு அழைத்து என்னிடம் கூறுக. இன்று உன் துறவறத் திற்குத் துணையாக நிற்கும் யான் அன்று உன் இல்லறத் திற்கும் துணையாக நிற்பேன். "என்றும் மனம் மாசின்றி வாழ்வேன்" என்ற உறுதியை நீ எனக்கு அருள வேண்டும்.

வடிவு: குழந்தை ஓவியன் என் துறவுக்குக் காரணமாக இருந்தவன். என்றும் நெஞ்சம் ஒளிக்கும் வஞ்சகியாக வாழமாட்டேன். ஓவியன் மேல் ஆணை.

மின்னொளி: தெய்வத்தின்மேல் ஆணையிடுவர், அன்னைமேல் ஆணையிடுவர், தமிழ்மேல் ஆணையிடுவர். நீயோ ஓர் ஏழைப் பிள்ளைமேல் ஆணையிடுகின்றாய். ஓவியன் உன்னை வாழ்விப்பான்.

[இருவரும் தழுவிக் கொண்டு பிரிகின்றார்கள்]

இரண்டாவது

அன்னையரங்கம்

காட்சி : 11

[மலையனூர் வீடு]

மலையனூர் : [எழுந்து நின்று] வாருங்கள், நல்லப்பரே! இவ்வூரே தங்கள் வருகையை ஆவலோடு எதிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதிலும் நாங்கள் மிகவும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து கொண்டிருக்கிறோம். ஊரை மறந்து இவ்வளவு நாள் தங்கி விட்டீர்களே.

நல்லப்பர் : [செய்தித்தாளை விரித்துப் பார்த்துக்கொண்டு] உலகத்தில் எவ்வளவோ சிக்கல்கள், ஒரு குடும்பத்தில் எவ்வளவோ சிக்கல்கள். என் நண்பர் வரச்சொல்லி எழுதியிருந்தார். எதற்குத் தெரியுமா? அவருக்கு ஒரே ஒரு பெண். அவளைத் தன் தங்கை மகனுக்குக் கட்டவேண்டும் என்பது அவரது விருப்பம். தன் தம்பி மகனுக்குத்தான் கட்ட வேண்டும் என்பது அவரது மனைவியின் விருப்பம். நண்பருக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை.

வடிவு : இதிலென்ன புரிய வேண்டியிருக்கிறது? பெண் விருப்பத்துக்கு விட்டுவிட்டால் போச்சு.

நல்லப்பர் : மகள் மிகவும் கெட்டிக்காரி. பெற்ருேர் ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும், அம்முடிவு தனக்கு விருப்பம் என்று சொல்லிவிட்டாள். பெற்ருேர் ஒற்றுமையில்லாத நிலையில், யாரை மணந்தாலும் வருகின்ற மாப்பிள்ளைக்கு மதிப்பு இருக்காதல்லவா?

மலையனூர் : இது ஒரு இக்கட்டான நிலைதான்.

காவிரி : இரண்டு பெண் மக்கள் இருந்தால், அத்தை மகனுக்கு ஒருத்தியையும், அம்மான் மகனுக்கு ஒருத்தியையும் கட்டிக்கொடுத்துச் சும்மா இருக்கலாம். ஒரே பெண்ணுக இருக்கும்போது என்ன செய்வது?

நல்லப்பர் : எனக்குச் சட்டென ஒரு வழி தோன்றியது. 'திருவுளச் சீட்டுப்போடுவோம். அதனைப் பெண் குழந்தையே எடுக்கட்டும். சீட்டின் முடிவுக்கு இணங்குகின்றீர்களா? என்று பெற்ருேர்களைப் பார்த்துக் கேட்டேன். தாய் தந்தையின் விருப்பம் தன் விருப்பம் என்று சொல்லுகிற அருமையுடைய அறிவுக் குழந்தையைச் சோதிக்கலாமா? என்று இடித்துரைத்தேன். எப்படியாவது ஒரு தீர்வு காண வேண்டும் என்று புழுங்கிக் கொண்டிருந்த பெற்ருேர்கள் மகிழ்ச்சியோடு திருவுளச் சீட்டுப் போடுவதற்கு ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

வடிவு : [விரைவாக] தங்கை மகனுக்குத்தான் விழுந்திருக்கும்.

நல்லப்பர் : [நிமிர்ந்து பார்த்து] ஆமாம். உனக்கு எப்படித் தெரியும்? சும்மா சொன்னுயா?

வடிவு : நீங்கள் சொல்லிய பெண்ணும் நானும் ஒரே கல்லூரியில் படித்தவர்கள். இவ்வளவு விளக்கமும் அவள் எனக்கு எழுதவில்லை. தான் விரும்பிய அத்தை மகனுக்கே திருமணம் நடக்கப்போகிறது என்று நேற்று எழுதியிருக்கிருள்.

மலையனூர் : எல்லாம் உங்கள் பெருமைதான்.

நல்லப்பர் : என் பெருமை என்ன? எல்லாம் அந்தப் பெண்ணின் பெருமையே. தன் காதலைப் பொருட்படுத்தாது, குடும்ப ஒற்றுமையைக் காத்த அந்தச் சிறு நங்கையை மதிக்கின்றேன். வடிவுக்கு வந்த கடிதத்திலிருந்து, திருவுளச்சீட்டு அவள் விரும்பிய திருவுளப்படியே விழுந்தது என அறிந்து பெருமகிழ்வு அடைகிறேன்.

மலையனூர் [வடிவைப் பார்த்து] தம்பி வங்கிக்குப் போயிருக்கிறான். ஒரு ரூபாய்த்தாள் ஐந்நூறுக்கு வேண்டும், நூறு ரூபாய்க்குப் பொடிச் சில்லரை வேண்டும், நீயும் போய் வாங்கி வா! [வடிவு சென்றுவிடுகிறாள்]

மலையனூர் : [நல்லப்பரைப் பார்த்து] நம் வடிவுக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டும். நல்ல இடம் என்று ஓரிடத்தைப் பார்த்து வைத்திருக்கின்றோம்.

நல்லப்பர் : எனக்குத்தான் எல்லாக் குடும்பங்களின் நிலையும் தெரியுமே. அந்த இடம் காவிரிக்கும் பிடித்தம்தானே.

காவிரி : எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. நாவலனுக்கும் கூடப் பொருத்தமான பெண் அந்தக் குடும்பத்தில் இருக்கிறாள். இரண்டு மணத்தையும் சேர்த்து முடித்து விட்டால், கவலை விட்டது. அப்புறம் நமக்கென்ன, பேரப்பிள்ளைகள் திருமணந்தானே.

நல்லப்பர் : இவ்வளவு தூரம் உங்கள் இருவரையும் கவர்ந்த குடும்பம் எது? நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் புடைவைக்கிழார் சீரனார் குடும்பம் என்று படுகிறது.

மலையனூர் : அதுதான், அதுதான்.

நல்லப்பர் : மாமனாருக்கு மாமனார் பொருத்தம், மாமியாருக்கு மாமியார் பொருத்தம். எல்லாம் பொருத்தந்தான்.

மலையனூர் : இரண்டு மணங்களையும் ஒரே நாளில் முடித்து விடலாம் என்பது காவிரியின் பேராசை.

நல்லப்பர் : இதென்ன பேராசை. ஒரே நாளில் இரண்டு பேருக்கும் மாமியாராகி விடவேண்டும் என்று எந்தப்

பெண்ணும் ஆசைப்படுவது இயல்புதானே. உங்களுக்கு மாத்திரம் இரண்டு பேருக்கு மாமனுராகி விடவேண்டும் என்ற ஆசை இருக்காதா? இரு மணங்கள் ஒரு குடும்பத்து ஒருநாளில் நடைபெற வேண்டும் என்ருல்,ஒன்பது நெஞ்சங்கள் ஒரு நெஞ்சமாக வேண்டும்.

மலையனுர் : [காவிரியைப் பார்த்து] ஐயா மிகக் குறிப்பாகச் சொல்லுகிருர். தெரிந்ததா? நாம் இசைந்தாற் போதாது. சீரனுரும் அவர் தேவியும் இசையவேண்டும். அவர் மக்களும் நம் மக்களும் இசைய வேண்டும்.

நல்லப்பர் : எட்டு நெஞ்சங்கள் இசைந்தால் போதாது. ஐயா, போதாது. ஊர் நெஞ்சம் என்ற ஒரு பெரிய நெஞ்சம் இருக்கிறது. அதுவும் ஒத்து வந்தால் மிக நல்லது. இந்த நான்கு மணமக்களைப் பார்த்துப் பொருமைப்பட்டால் நல்லதா? சீரனுரும் வையையும் உங்கள் குடும்பதில் உறவு கொள்வதைப் பெருமையாகக் கருதுவார்கள். இத் திருமணங்களை முடித்து வைப்பதில் எனக்கு யாதொரு இடரும் இல்லை.

[வடிவைப் பார்க்க மின்னெளி வருகின்ருள்- நல்லப்பரை வணங்குகின்ருள்]

மலையனுர் : இம்மங்கை நம் வடிவின் தோழி. ஒரே நாளிற் பிறந்து வளர்ந்து உடன் விளையாடிப் படித்தவர்கள். இவளுக்கும் மணப்பேச்சு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இவள் திருமணமும் வடிவின் திருமணமும் ஒரே நாளில் நடந்தாலும் நடக்கலாம்.

காவிரி : மின்னு! உன் தோழிக்குத்தான் தாலி கட்டுவதற்குப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்ருேம்.

மின்னெளி : [இதுதான் வடிவின் கருத்தை வெளியிடுதற்கு நல்ல சமயம் என்று நினைத்து] பார்த்துப் பேசுவது நல்லது.

காவிரி: யாருக்கு?

மின்னொளி : [அமைதியாக] வடிவாகிய என் தோழிக்குத் தான்.

மலையனார் : நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? விளங்கச் சொல், அம்மா!

நல்லப்பர் : மின்னொளி சொல்லட்டும். காதற் செய்தி மின்னொளிக்குத் தானே தெரியும்.

மின்னொளி : காதற் செய்தி இல்லை. காதலற்ற செய்தி.

[எல்லோரும் திடுக்கிடல்]

மலையனார் : மின்னு! நீ ஏன் இப்படி விளையாட்டாகச் சொல்லுகிறாய்? எந்நேரமும் விளையாட்டுத்தானா?

மின்னொளி : திருமணம் பேசும் போதா விளையாட்டாகச் சொல்லுவேன்? நான் சொல்வது உண்மை. பொய்யோ புனைவோ இல்லை. வடிவழகி கன்னியாகவே வாழ முடிவு செய்து விட்டாள்; உறுதி பூண்டு விட்டாள். வடிவே நேற்று என்னைக் கூப்பிட்டுத் தன் குறிக்கோளைக் கூறினாள். உங்களிடமும் மனம் நோகாதபடி கூறுமாறு என்னை வேண்டினாள்.

காவிரி : என் மகளா இப்படிக் கூறினாள்? அப்படிக் கூறியவளா என் வயிற்றிற் பிறந்தாள்?

மலையனார் : வடிவின் முகத்தில் யாதொரு குறிப்பும் காணவில்லை. நடையுடையிலும் எவ்வித மாறுபாடும் இல்லை. சொல்லில் எவ்வகை வேறுபாடும் இல்லை. நீ சொல்லும் செய்தி உண்மையானால், உள்ளத்தை மறைத்தொழுகும் வஞ்சகத்தின் வடிவாக என் மகள் மாறிவிட்டாளா? நீ விளையாட்டாகக் கூறவில்லை. ஆனால் அவள் விளையாட்டாகக் கூறியதை நம்பி விட்டாய்.

மின்னொளி : அவள் சொன்னது விளையாட்டாக இருக்கும் என்றால், எனக்கு அதனைவிட மகிழ்ச்சி இல்லை. அவள் உண்மையாக உரைத்ததை நான் விளையாட்டாக மதித்தால், அதனைவிடப் பேதைமை இல்லை. என் நண்பி

துறவு பூண்டது காதலின்மையால் அன்று, இல்லற வெறுப்பினுல் அன்று, இன்ப முரிவினுல் அன்று.

நல்லப்பர் : [உரத்த குரலில்] பின்னர் எதனுல்?

மின்னொளி : இரக்கவுணர்வினுல், தொண்டின் உணர்ச்சியால், அருள் உள்ளத்தால்.

நல்லப்பர் : இச் சின்னஞ் சிறுவயதில் இவ்வளவு பேருணர்ச்சி தோன்றியதேன்?

மின்னொளி : அருளுணர்ச்சிக்குச் சிறிய வயது பெரிய வயது என உண்டா? குழந்தைகள் பிறக்கும்போது அருள் வடிவாகவே பிறக்கின்றன. வளர்க்கப்படு முறையில் தன்னலப் பிண்டங்களாக வளருகின்றன. வடிவு என்றும் குழந்தையுள்ளம் உடையவள். அவள் பெற்றோர்கள் குழந்தையுள்ளம் குறையாதபடி அவளைப் போற்றி வளர்த்திருக்கிறர்கள். வடிவின் பெருமை வளர்த்தவர்களின் பெருமை.

காவிரி : மின்னு! நீ துணிச்சலோடு பேசிக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தால்..................

மின்னொளி : [சிரித்துக் கொண்டு] உங்கள் மகளை நான் கெடுத்துவிட்டேன் என்று சொல்ல நினைக்கிறீர்கள். உண்மையைச் சொல்லப்போனுல், உங்கள் மகளால் நான் கெட்டுவிட்டேன். வடிவின் தூய உள்ளத்தையும் தொண்டின் விழைவையும் பார்த்தபின், எனக்குக்கூட இப்போது மணத்தில் ஆசையில்லை.

மலையனர் : காவிரி! சற்று பொறு. மின்னொளி! உனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் சொல்லு. வடிவின் மனமாற்றத்துக்கு என்ன காரணம்.

மின்னொளி : ஓராண்டுக்கு முன் ஒரு அரிய துன்பம் நிகழ்ந்தது.

காவிரி : யாருக்கு? நம் வடிவுக்கா?

மின்னொளி: வடிவுக்கு அருள் தோன்றுமாறு ஒருத்திக்குத் துன்பம் நிகழ்ந்தது. அவள் நிறைமாதம். கணவனும் இறந்தான். உற்ருரும் இல்லை. தெருவில் ஓ வென்று அலறினுள். வலிக்குதே என்று இரைந்தாள். கரு துடிக்குதே என்று கத்தினுள். சமுதாயம் முழுச் செவிடாயிற்று. அறக்குருடாயிற்று. வானும் கொதித்தது. மண்ணும்கொதித்தது. வடிவின் உள்ளமும் கொதித்தது. வடிவு ஓடினுள், நெருங்கினுள், அகச் செல்வமுடைய அந் நங்கையை அணைத்தாள், மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்ருள். அரை நொடிப் பொழுதில் அந் நங்கை தாயானுள். குழந்தை ஓ வென்று அலறியது. இந்நிகழ்ச்சியினுல் வடிவின் நெஞ்சம் ஏழைகளின் தஞ்சமாக மாறியது. குடும்பம் வேண்டாக் குமரியாக அவள் வாழத் துணிந்துவிட்டாள். குடும்பம் ஆன பெண்டிர்க்கெல்லாம் தொண்டு செய்யக் கருதிவிட்டாள். கருக் கலங்கினுலும் அவள் கருத்துக் கலங்காது. மலை அலைந்தாலும் அவள் எண்ணம் அலையாது. போய்வருகிறேன்.

[மின்னொளி செல்லுதல், காவிரி அழுதல், மலையனுர் கண் கலங்குதல்]

நல்லப்பர்: பனிமலையைப் பெற்றெடுத்த பாரதத் தாய் போல, வடிவைப் பெற்றெடுத்த காவிரியே! உனக்கு ஏன் கலக்கம்? உலகத் தாயாக விளங்கும் ஒரு பெண்ணைப் பெற்ற தாய் என்று மகிழ்க. பெற்ற வயிற்றைப் பேணுக! மகளின் துறவுக்காக அவள் உறவை வெறுக்காதீர்கள். சிறந்த மகளாகப் போற்றுங்கள்! நான் இல்லறத்துக்கு அஞ்சித் துறவு பூண்டேன். வடிவு இல்லறங்களை வாழ்விக்கும் துறவு பூண்டாள். துறவியாகிய யானும் தொழத்தக்க நங்கையானுள்.

[நல்லப்பர் ஆறுதல் கூறிப் போகிருர்]

காட்சி : 12

[ஆற்றங்கரை, மரங்கள் அடர்ந்த சோலை. கதிரவன் சாய்ந்த பொழுது]

பண்ணன் : [மணல் முகட்டில் அமர்ந்து கதிரவனைப் பார்த்துக் கொண்டு, தன் தலைமுடியைக் கையால் மெல்லத் தடவிக் கொண்டு] நெஞ்சே! இன்னும் சில நாள் பொறுத்திரு. காதற்பழம் உன் கைக்கும் வாய்க்கும் கிடைக்கும். இனி யாருடைய இசைவு வேண்டும்? அன்று எடுத்த நிழற்படத்தைப் பார். அது திருமணமானபின் எடுத்த படமாகத் தோன்றவில்லையா? பெண் பெண்தான். மெல்ல நகுவாள், சொல்ல நாணுவாள். ஆனால் காதலும் கள்ளமும் பெண் உள்ளத்தின் பிறவிப் பயிர்கள். புரிய வல்லவனுக்கு அது புரியும்.

வடிவின் வீட்டுக்கு அன்று ஒரு நாள் சென்றபோது, எழுந்து நின்று வரவேற்ற பணிவிலிருந்தே, என்னைக் கணவனாக மதித்துவிட்டாள் என்று, நெஞ்சே! புரிய வில்லையா? அத்தான் என்று அமிழ்தமாகச் சொல்லு வாள், கேட்டு மகிழலாம் என்று [நெஞ்சில் கைவைத்து] எதிர்பார்த்தாய். நீ அத்தை மகனா; அம்மான் மகனா? திருமணத்திற்கு முன் அத்தான் என்று அழைப்பதற்கு, நெஞ்சே; உனக்குச் சொல்லிவைக்கிறேன். எதனையும் முறையின்றி எதிர்பார்க்காதே.

என்னைக் கண்டதும் ஆடையைத் திருத்தி அமைத்து இழுத்து மார்பை ஒழுங்கு செய்து கொண்டாளே. இந்த

ஓர் இன்பச் செய்கைக்குத் தமிழ் மொழியில் உள்ள இன்பச் சொற்கள் எல்லாம் திரண்டு ஒரு சொல்லானாலும் ஈடாகுமா? பல சொல்லினும் ஒரு செயல் பெரிது என்பதை வாழ்வில் மறவாதே. தமிழ் நாட்டு உடைக்கே தனிக் கவர்ச்சி உண்டு. தமிழ்ப் பெண்களின் நடைக்கே தனிக் கிளர்ச்சி உண்டு. அகத்திணை கண்டது தமிழினம் அல்லவா? இக் கவர்ச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் ஆடை திருத்தும் அவள் அழகிற் கண்டேன். மணமான அன்று அதனை அவளுக்குச் சொல்லுவேன்.

என் வீட்டிற்கு வந்தாளே: வந்தபோது தன் வீடு போலவே நடந்துகொண்டாள். இவ்வீட்டு மருமகள் என்ற உணர்ச்சி அவளுக்குத் தோன்றி விட்டது போலும். சிதறிக்கிடந்த பொருள்களை அடுக்கிவைத்தாள். கிழிந்த தாள்களைக் குப்பைக் கூடையில் போட்டாள். வந்தவர்க்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

[சட்டைப் பையில் இருந்த நிழற்படத்தை கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு]

சிரிக்கின்ருள். நான் பின்னே நிற்கின்றேன் என்று சிரிக்கின்ருள். நானும் சிரிக்கின்றேன். திருமணத்துக்கு முன் அவள் கூந்தல் மணம் கிடைக்கப் பெற்றேனே என்று சிரிக்கின்றேன். இப்படத்தைப் பார்த்தால் யாரும் சொல்லுவார்கள், நிற்பவன் கணவன் இருப்பவள் மனைவி என்று. படத்தில் அவள் மெய்யைத் தொடுவதற்கு என் விரல்கள் இவ்வளவு போட்டியிடுகின்றனவே. அவள் தன் மலர்மேனி கிடைக்கும்போது, விரல்களுக்குள் போரே உண்டாகிவிடுமோ? நிழற்படத்திலுமா கண்கள் நிலம் நோக்கிப் பார்க்கவேண்டும்? நிலம் நோக்கும் இவ்வாட் கண்கள் திருமண முழக்கத்திற்குப்பின் என்னை நேரே நோக்கி என் உயிரைச் சாய்த்துவிடும்.

போர்க்களத்தில் முதுகு காட்டுகின்றவர்கள் தோற்றவர்கள். காதற் களத்தில் முதுகைப் பார்க்கின்றவர்கள் தோற்றவர்கள். காதற் போரில் தோற்ற ஆடவரின்

குழந்தைகளே நாட்டுப் போரில் தோலா வீரர்களாக விளங்குவார்கள். ஆதலின் எதிர்பாராது காதற் படத்தில் பின் நிற்கும் தோல்வியைக் கண்டு மகிழ் கின்றேன்.

காதலில் நாணத்திற்கும் ஓர் அளவு வேண்டாமா? தன் சீறடிகளின் நகமும் என் நுண் கண்ணுக்குப் படுதல் கூடாதென்று, நல்லடிகளை நிலா தோயும் மெல்லாடை யால் மறைத்து விட்டாளே. இப்போதே இந்த வஞ்சகம் ஆகலாமா? காலடிகள் என் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு விட்டால் கைதொட்டு வணங்கி விடுவேன் என்ற அச்சமோ? பலர் இருக்கும்போது என் அறிவுடை நெஞ்சம் அப்படி நடந்து கொள்ளாது.

[பையிலிருந்து ஒரு முல்லைப் பூவை எடுத்து]

எனக்கு நல் வாழ்வு அளிக்கும் முல்லைப் பூவே! உனக்கு நல் வாழ்வு உண்டு. வடிவின் கூந்தற்சோலையில் இருந்த நீ, இப்போது அவள் காதலனின் கைத்தடத்தில் இருக்கிறாய். நிழற்படத்தில் பின்னே நிற்கும்போது என் காதலியின் கருங்கூந்தற் பிடியிலிருந்து உன்னை மெல்லப் பிரித்தெடுத்தேன். பிரிவுக்கு நீ வருந்தி வாடிப்போனாய். வருந்தாதே. மண நாளிரவில் அவள் கூந்தலில் பூ அணியும் போது, மறவாது உன்னையும் சேர்த்து வைக் கிறேன்.

இன்று நிழலோவியத்தைக் காண்கின்றேன். நாளை உயிரோவியத்தைக் காண்பேன், நுகர்வேன், கலப்பேன். [நிழற் படத்துக்கு முத்தம் இடுகிறான்]

எல்லன் : [உரத்த குரலில்] ஏடா! என்ன முத்தம்? தலை நிமிராமல் வெறும் அட்டைக்கு இப்படி யாரும் முத்த மிடுவார்களா? காதற் பைத்தியங்கூடப் பெண் படத் துக்கு முத்தமிடுமேயன்றி, அட்டைத்தாளுக்கு முத்த மிடாதே. பண்ணன் அறிவுடையவன் என்று ஊரில் புகழ்கின்றார்கள். சீ! உன் அறிவு இதுவா?

பண்ணன் : நீ எப்போதப்பா இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்? இந்த அட்டையில் ஒரு படம் இருந்தது: அது எங்கே?

எல்லன் : அது என்ன, தெய்வப்படமா?

பண்ணன் : [நாணமின்றி] தெய்வப் படத்துக்கு யாராவது முத்தங் கொடுப்பார்களா?

எல்லன் : குழந்தைப் படமா?

பண்ணன் : குழந்தை தரும் படம்.

எல்லன் : ஓ! ஓ! காதலியின் படமா? காதலியைச் சோலைக்கு அழைத்து வந்து முத்தம் கொடுக்காமல், அவள் படத்துக்கு முத்தம் கொடுக்கிருயே; என்ன, காதலில் தோல்வி அடைந்துவிட்டாயோ?

பண்ணன் : முதலில் படத்துக்கு முத்தமிட்டுப் பழகுகிறேன்.

எல்லன் : இதற்கும் பயிற்சி வேண்டுமோ? நீ மிகவும் பெரிய காதலன். படத்துக்கு முந்திப் படம் இருந்த அட்டையை முத்திப் பழகுகிருய்.

பண்ணன் : [சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டு] இதோ பார், என் காதலியின் படம். அட்டைப்பசை நீங்கியதால் காதலி பைக்குள்ளே இருந்துவிட்டாள்.

எல்லன் : [மாறுபட்ட முகத்தோடு] தன்னைக் காதலிக்காத ஒருத்தியைப் பைக்குள்ளே யாராவது வைத்திருப்பார்களா? அட்டையைக் கிழித்தெறி. படத்தைக் கிழித்தெறி. படமிருந்த சட்டையைக் கிழித்தெறி.

பண்ணன் : எல்லா! விளையாடுகிருயா? வினையஞ் செய்கிருயா? என் காதலைச் சோதித்துப் பார்க்க நினைக்கிருய்,

எல்லன் : எனக்கு ஏனப்பா இந்த வேலை. உண்மையான உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். பொய்யான பொய் என்று நீ நினைத்தால், இன்னும் பத்துப் படங்களைப் பையில் வைத்து முத்து.

பண்ணன்: வேறு யாரையும் காதலிக்கிருளா? இந்த இளம் வயதில் இவ்வளவு சூழ்ச்சியா?

எல்லன்: தன்னைத் தானே காதலிக்கிருள்.

பண்ணன்: அப்படி ஒரு காதல் உலகில் உண்டா?

எல்லன்: இல்லாமல் என்ன? அதுதான் துறவு. கன்னி யாகவே இருந்து தொண்டு செய்து புகழடைய விரும்பு கின்ருளாம் உன் படக்காதலி, மடக்காதலி.

பண்ணன்: நன்ருகத் தொண்டு செய்யட்டும். இந்தச் செய்தி உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

எல்லன்: வானெலிச் செய்தி போல ஊரே சொல்லுகிறது. உன் காதிற் படவில்லை.

பண்ணன்: எங்கள் காதலைக் கெடுக்க யாரோ தவருன செய்தியைப் பரப்புகிருர்கள். எங்களுக்குள் பகைமூட்ட விரும்புகின்ருர்கள். நல்ல குடும்பங்கள் இரண்டு மண வுறவு கொள்வது ஊருக்குப் பொறுக்கவில்லை. வடிவு துறவு கொண்டாள் என்று கேட்டவுடன், இவள் இல்லா விட்டால் எனக்கு இன்னெருத்தி, பேடியான இவள் துறவியானதே சரி என்று வைவேன்; அதனை அவ ளிடத்துப் போய்ச் சொல்லலாம், காதல் முரியும் என்று கயவர் சிலர் எதிர்பார்க்கிருர்கள்.

உடைவது உறுதி யாகாது; முரிவது காதலாகாது; சுடுவது தண்ணீராகாது; ஒடிவது இரும்பாகாது. எல்லா! ஒன்று கேள். என் வாழ்வும் வீழ்வும் வடிவோடே. வடிவு துறவியானல், பண்ணனும் துறவி யாவான்.

எல்லன்: நண்பன் என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன். உன் உறுதியை நான் மதிக்கவில்லை. உறுதி வாழ்வு அளிக்க வேண்டும். வெற்றுறுதி பிடிவாதம் ஆகும். வடிவும் நீயும் எப்போதாவது காதல் பற்றிப் பேசிக் கொண்ட துண்டா?

பண்ணன் : காதலில் பேச்சுக்கு இடனில்லே.

எல்லன் : நல்லது, பேச்சு வேண்டாம். பேசாமலே உறவு கொண்டதுண்டா?

பண்ணன்: அப்படியும் இல்லே,

எல்லன்: பின் எந்த அடிப்படையில் காதல் கொண்டாய்? பேச்சில்லாவிட்டாலும் கண்வீச்சாவது உண்டா?

பண்ணன்: எதுவுமில்லே.

எல்லன் : அப்படியாயின், உன் காதல் ஆதாரமற்ற காதல். ஆதாரம் ஒன்றும் இன்றி உறுதியை இவ்வளவு பலமாக யாராவது கொள்வார்களா? கண்ணுடியின்றி முகத்தை மாத்திரம் நீட்டிக் கொண்டிருப்பார் இலர். கேட்பாரின்றி மேடையேறுவார் இலர். உறுதியை விட்டுவிடு என்று நான் சொல்ல வரவில்லே, உறுதி கொள்வதே தவறு என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்,

பண்ணன் : பிறந்த குறிப்புப் பார்த்து மணஞ் செய்து கொண்ட உனக்குக் காதலுள்ளம் தெரியாது. சரக்கு எங்கிருந்து வந்தது என்று கேட்பதுபோலக் காதல் பேச்சிற் பிறந்ததா? கண் வீச்சிற் பிறந்ததா? என்று கேள்விகள் போடுகிருய். வாய்ப் பேச்சுக்கும் கண் காட்சிக்கும் பின் காதல் தோன்றுவதில்லே. காதல் வார்த்தையிலும் பார்வையிலும் இல்லே; காதல் என்பது இரண்டு உள்ளங்களில் ஒரே காலத்தில் தோன்றும் புத்துணர்ச்சி. வீரம் தோளிலும் வாளிலும் உண்டா? அறிவு தாளிலும் கோலிலும் உண்டா?

வடிவின் உள்ளம் காதலுள்ளம் என்பதனே என் உள்ளம் அறியும். அவ்வறிவு பொய்யில்லே. நீ நம்பும்படி வெளிப்படையாகச் சொல்லத்தக்க மெய்யும் இல்லே.

எல்லன் : இந்தா வா, பண்ணு ! காதலைப் பற்றி அளக்காதே. உன் காதல் உள்ளக் காதல் என்று சொல்லுகிறாய். உன் உள்ளக் காதல் உப்புக்குக்கூடப் பயன்படாது. உள்ளச் சாதலாகவே ஆகிவிடும். நீ வடிவைக் காதலிக்கிறாய் என்று இதுவரை ஊருக்குத் தெரியாது. காதல் விதையை எடுத்து நடு. அப்படியின்றி வடிவைத்தான் மணப்பேன் என்று உறுதி கொண்டாயானால், உன் உள்ளக் காதல் ஊரறியும் காதலாகிவிடும். இது அழகா? துறவுப் பெண்ணைக் காதலிக்கிறான், துறவைக் கலைத்துக் கெடுக்க நினைக்கிறான் என்ற பழிதான் மிஞ்சும். இது அறிவா?

இடித்துரைப்பது நல்ல நண்பன் கடன். அதனால் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். துறவியைக் காதலிக்காதே. காதலுக்காகத் துறவு கொள்ளாதே. சோலையில் மலர்கள் பல. உலகில் காதலுக்குப் பெண்கள் பலர். ஒருத்தியை நம்பி உயிரை விடாதே.

[சீட்டியடித்துக் கொண்டு செல்கின்றான்]

காட்சி : 13

[நகரத்தின் நடுவே ஒரு பெரிய மண்டபம். குடும்ப அறங்கள் எழுதிய அட்டைகள் தூண்களில் தொங்கு கின்றன. பெண்கள்பல்வேறுதொழில் பார்க்கும் காட்சிப் படங்கள்,வீட்டுக் காட்சிகள், சமையலறைக் காட்சிகள், குழந்தைக் காட்சிகள், எல்லாம் பார்வைக்கு உள்ளன. அன்னையர் கழகம் என்று எழுதிய பெருந்துணி தொங்க விடப்பட்டு உளது. இரவு மணி எட்டு]

பொன்னம்மை : [கைகூப்பி எழுந்து நின்று]

அன்பு மடந்தையர்களே !

எழுபது வயதுக் கிழவியாகிய நான் எழில் பூத்த இளநங்கையர்களின் முகங்களைக் காணப் பெரிதும் மகிழ்கின்றேன். கிழவியானாலும், கோலூன்றி நடக்கும் கிழவியாகி விடவில்லை. [கைதட்டல்] நரையும் திரையும் தோன்றிய கிழவியாகி விடவில்லை. [மேலும் கைதட்டல்] வயதானாலும் நான் இளமையாக இருப்பதற்குக் காரணம், போட்டி செய்யாது குடும்ப வேலைகளை உழைத்துப் பார்ப்பேன். எனக்கு ஆண் மக்கள் ஐவர்; பெண் மக்கள் அறுவர். பேரப்பிள்ளைகளும் பலர். என் குடும்பமே ஒரு சிற்றூராகும். நாட்டுக்கு இவ்வளவு மக்கட் செல்வங்களைப் படைத்தவள். அவளுக்கு ஒரு சிறப்புக் கொடுப்போம் என்று கருதியோ என்னமோ, அன்னையர் கழகத்தின் முதற் கூட்டத்துக்கு என்னை வரவேற்புத் தலைவியாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். [கைதட்டல்]

குடும்பம் உயர வேண்டுமென்ருல் மடி கூடாது, கூடாது. குழந்தை குட்டிகள் எல்லாரும் மெய்வேலை பார்க்கவேண்டும். குடும்பத்தார் ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறிக்கொண்டிருத்தல் ஆகாது. மேல் ஆக வேண்டியதையே சிந்திக்க வேண்டும். நடந்தது சரி, சரி; இனி நடக்க வேண்டியதைப் பார்ப்போம் என்று தட்டிக் கொடுத்துப் போகவேண்டும்.

பாற்பானைக்குள் பூனை புகுந்தது போல இன்று குடும்பத்தில் அரசியல் புகுந்து விட்டது. கணவன் ஒரு கட்சி, மனைவி ஒரு கட்சி, மகன் ஒரு கட்சி, மகள் ஒரு கட்சியாக மேடை ஏறுகிருர்கள். இதனுல் நாடும் சிறவாது, குடியும் சிறவாது. பெண்ணே குடும்பத்தின் அடித்தளம். அவள் வயிறே உலகின் பிறப்பிடம். இன்று பெண்ணுலகமும் புகழாசை கொண்டு தடுமாறுகின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் கணவனைவிடத் தான் புகழுடைய வேண்டும் என்று மனைவி விழைவதும், மனைவியைவிடத் தன்புகழ் செய்தித்தாளில் அடிக்கடி வரவேண்டும் என்று கணவன் விரும்புவதும் குடிக்கு நலமா? குழந்தைகட்கு நலமா? குடிக்கும் குழந்தைக்கும் நலமில்லாத ஒரு போக்கு நாட்டுக்கு நலமாக இருக்குமா?

உலகம் ஓர் அலைகடல். குடும்பம் ஒரு பெரும் புணை; அமைதித் தெப்பம். அதனைப் புகழ்க்குன்றில் தாக்கி ஓட்டையாக்கி விடுதல் கூடாது. கடமை என்னும் கரை நோக்கி அப்புணையை அணைத்துக் கட்டுதல் வேண்டும். குடும்பப் படகோட்டி பெண்ணுவாள். இவ்வுண்மைகளை உணர்த்துவதற்கும் உணருவதற்கும் நமக்கு ஒரு கழகம் வேண்டும். இந்நன்னேக்கத்தால் அன்னையர் கழகத்தை இந்நாள் நிறுவியிருக்கிறேம். எல்லாப் பெண்களும் இக்கழகத்தின் உறுப்பினர்கள் ஆவார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை. முதற்கூட்டத்திற்குத் திரளாக வந்த உங்களை எல்லாம் வருக வாழ்க என்று வரவேற்கிறேன்.

நறுங்கொன்றை : [வணக்கத்தோடு எழுந்து நின்று]

நல்லறம் மிக்க இல்லற மாதர்களே !

தாய்மார்கள் நிறைந்த இம்மண்டபம் தாமரைகள் பூத்த ஒரு பெரும் பொய்கைபோல எனக்குக் காட்சி யளிக்கிறது. வீடு காக்கும் இல்லறப் பெண்கள், மெய் யாகச் சொன்னால், நாடு காக்கும் தாய்ப் படைகள் ஆவார்கள் ; இப்படைகளுக்கும் தக்க கல்வி, தக்க பயிற்சி, தக்க உணவு அளிக்க வேண்டும். நாட்டுப் படைக்குள் எவ்வளவு ஒற்றுமை வேண்டுமோ அவ் வளவு ஒற்றுமை வீட்டுப் படைக்குள்ளும் வேண்டும்.

பொன்னம்மையாரின் வரவேற்புரையைக் கேட்ட போது என் உள்ளம் அழுதது. என் அறிவு துடித்தது, என் உடல் ஒடுங்கிற்று. எனது குடும்பத் தொல்லைகள் என் மனக்கண்முன் தோன்றின. ஒரு சிறு காரணத்தால் எங்கள் பெருங்குடும்பமே பாழாயிற்று. ஊசித் துவாரத் தால் பெரும்பந்தும் உயர்ந்து போகும் தன்மை இழந்து போகுமல்லவா ? ஒரு பத்து ரூபாய் பற்றி என் தந்தைக்கும் என் மாமனுக்கும் நடந்த பேச்சு முற்றித் தடியாகி அடியாகி வழக்காகி இழவாகி முடிந்தது. அம்மை நோயுற்ற என் கணவனைத் தீண்டுவாரில்லை. கருவுற்ற என்னைக் கவனிப்பார் இல்லை. குழந்தைச் சுமை தாங்கித் தெருவிடைக் கிடந்தேன். இது விதியின் பயன் என்றும், இது பாவமுடையது என்றும் சமய சாத்திரப் பெரியோர்கள் என் காது கேட்கக் கூறிக் கொண்டு சென்றனர். [கேலிச் சிரிப்பு]

ஓர் நல்லுயிர் என் ஈருயிரை ஏறிட்டுப் பார்த்தது. என் வயிற்றைக் கருவறையாகவும், வயிற்றுள் வளரும் கருவை இறைவடிவாகவும் பார்த்தது. இரு கையாலும் என்னை வாரி அணைத்து, மருத்துவமனைக்கு அசையாது எடுத்துச் சென்று, செலவையெல்லாம் பொறுத்து,

அகத்தில் இருந்த இறையை என் முகத்துக்குக் காட்டியது. அந்த நல்லுயிர் தான் இவர்.

[என்று வடிவழகியை வணங்கிக் காட்டுகிருள். எல்லோரும் இரண்டு மணித் துளிவிடாது கை தட்டுதல்]

தனக்கென ஒரு நூல் தாங்காது, நூல் தாங்கியவர் களையெல்லாம் காப்பதற்காகப் பிறந்த தொண்டுப் பிறவி நம் வடிவழகி. அவர் தோற்றிய இக்கழகம் தொண்டுக் கழகம். இக்கழகத்தில் எல்லாப் பெண்களும் சேரலாம். கட்டணம் யாதும் இல்லை. சில குடும்ப வேலை களாவது நாள்தோறும் பார்க்க வேண்டும் என்ற கண்டிப் பான விதிகள் மட்டும் உண்டு.

வடிவழகி: (எழுந்து நின்று கை கூப்ப, கூட்டம் ஆரவாரித்தல்)

மதிப்பிற்குரிய தாய்மார்களே !

அறங்களுள் இல்லறம் சிறந்தது. செல்வங்களுள் குழந்தை சிறந்தது. ஒற்றுமைகளுள் குடும்ப ஒற்றுமை சிறந்தது. இன்பங்களுள் குடும்ப இன்பம் சிறந்தது. அது போல் கழகங்களுள் அன்னையர் கழகம் சிறந்தது என்று நீங்கள் அறிவீர்கள். (கையொலித்தல்)

முதற் கூட்டமாயினும் எங்கள் அழைப்பை ஏற்றும், அழைப்பைக் கேட்டும், காலந்தவருது குழுமியுள்ள உங்களையெல்லாம் பாராட்டுகிறேன். குடும்பப் பெண் களுக்குக் கடமை வரவர மிகுதி. எல்லாக் குழந்தை களும் பள்ளிக்குச் சென்றுவிடுகிருர்கள். கணவன்மார்கள் அலுவலகம் சென்று விடுகிருர்கள். அதனுல் குடும்பத் தலைவி கூட்டுவது துவைப்பது முதல் எல்லாம் தானே பார்க்கவேண்டியவள் ஆகின்ருள். சில வீடுகளில் பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் பார்க்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடு கிறது (சிரித்தல்). இந்நிலையில் சாயுங்காலத்து நம் கழகம் கூடுதற்கியலாது. ஆதலால் பெரும்பாலோர்க்கு ஒத்து வருமுறையில் இரவு எட்டு மணிக்குக் கூட்டத்தை அமைத்துள்ளோம், இரவச்சம் போக்குவரத்துக் குறைவு

ஆகிய தொல்லேகளால் சிலர் வர முடியாமலும் போவதுண்டு. இந்தக் கூட்டத்திற்கு எண்பது தொண்ணூறு வயதாகிய இல்லறப் பெரியார்கள் பலர் வந்திருப்பது கண்டு பெருமகிழ்வு அடைகின்றேன்.

நறுங்கொன்றையார் சொல்லியபடி, ஓர் இரக்க நிகழ்ச்சி என் வாழ்வை மாற்றிவிட்டது. ஒரு குடும்பத்தார் இன்னொரு குடும்பத்தார்க்கு உதவவேண்டும். ஒரு தாய் மற்ருெரு தாய்க்கு உதவவேண்டும். உதவும் மனப்பான்மை பெண்ணினத்துக்கு வளரவேண்டும். இரக்கமில்லாதவள் அரக்கியாவாள். உதவி செய்யும் உள்ளம் இக்காலத்து வரவரக் குறைந்து வருகிறது. பிறர்க்கு உதவி செய்ய முடியாதபடியும் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் தொல்லேகள் பெருகி வருகின்றன. குடும்பங்கள் தம்முள் உதவி செய்து கொள்ளும் வளமான நிலேயில் இல்லே.

நறுங்கொன்றைக்கு நான் உதவும் போது, உலகம் உதவவில்லேயே என்று வருத்தப்படவில்லே. உதவும் நிலேயில் உலகம் வளமாக இல்லேயே என்று கண்டு கொண்டேன். குடும்பமாகிவிட்டால், மற்றவர்க்கு உதவி செய்யும் எண்ணம் திடீரென்று தோன்ருது என்றும் கண்டுகொண்டேன். மணமாகாத இளேஞன் குடும்ப நிணவு என்னும் தடையின்றி ஒரு முகமாகப் போரில் ஈடுபடுவான். அதுபோல் ஒரு குடும்பவேலிக்கு உட்படாத கன்னிதான் பல குடும்பங்கட்குத் தன்னலம் கடந்து உதவமுடியும் என்று எனக்குப்பட்டது. ஒழுக்கமுடைய கன்னியாக இருந்து உலகத்தொண்டு செய்வதற்கு என் பிறவியை ஒப்பித்து விட்டேன். இல்லறத்தை நான் வெறுக்கவில்லே, மகிக்கிறேன். இல்லறத்தாரை வெறுக்கவில்லே, மிகவும் போற்றுகிறேன். வெறுப்பதாக இருந்தால் இத்தகைய கழகத்தை விருப்பத்தோடு அமைத்திருப்பேனே? நான் உங்கள் மதிப்பது போல, உங்கட்குத் தொண்டாற்ற வந்த என்னே, மகளாகவும்

தங்கையாகவும் நீங்கள் மதிக்கும் ஒரு நன்றியைத்தான் நான் மிகவும் விரும்புகின்றேன்.

பெண்கள் தங்கள் இல்லற அறிவுகளை ஒருவர்க் கொருவர் பரிமாறிக் கொள்ளுதல் நல்லது. அதற்கு இக்கழகம் ஒரு நல்லிடம். கணவன் மனைவி உறவைச் சிதையாது வளர்த்தல், பெருகிய குழந்தைகளைப் பேணி வளர்த்தல், பழக்க வழக்கங்களை மாற்றி அமைத்தல், சமையல் முறைகளில் காலச் சிக்கனம் செய்தல், குடும்பப் பெண்கள் வருவாய்க்குத் தொழில்கள் செய்தல் முதலான கருத்துக்களை நாம் ஒருசேரக் கூடி ஆராய வேண்டும். நீண்ட வெற்றுச் சொற்பொழிவுகளாக நம் கழகச் செயல் அமைதல் கூடாது. பலவாறு கேள்விகள் கேட்டுப் பிறர் வாழ்விற் கண்டதைத் தெரிந்து கொள் வோமாக. இனி, கேள்விகள் கேட்பார் கேட்கலாம். அவற்றிற்குத் தக்க விடை கூறுவாரும் கூறலாம்.

[கேள்வி யரங்கம்]

ஒருத்தி: இக்கூட்டத்திற்கு ஆடவர்கள் வருவதை இசை யலாமா? நம் கருத்தை அவர்கள் நேரடியாகத் தெரிந்து கொள்வது நல்லதில்லையா? [கைதட்டல்]

பொன்னம்மை: நல்ல கேள்வி. கேள்வியை வரவேற்கிறேன். ஆடவர்களை வரவேற்க விரும்பவில்லை. நாம் சிறிது இசைந்தாற்போதும், இத்தகைய கூட்டங்கட்கு ஆடவர் கள் படக்காட்சிக்குக்கூடப் போகாமலே திரும்பி விடுவார்கள். ஆண்கள் இருந்தால், நாணுடைப் பெண்கள் தங்கள் கருத்துக்களை மனம்விட்டுச் சொல்வார் களா? கூட்டம் இருக்குமே யன்றிக் கூட்டத்தின் பயன் இராது.

ஒருத்தி: ஆண்களும் சமையற் பழகிக்கொண்டால், பெண் டிர்க்கு ஓரளவு விடுதலை கிடைக்குமல்லவா?

பொன்னம்மை : ஆண்களும் குழந்தை பெற்றுப் பால் ஊட்டிக் கழிவெடுத்தால், பெண்களுக்கு எவ்வளவு எவ்வளவோ விடுதலையும் கிடைக்கும், ஆண் பெண் என்ற பாகுபாடும் மறைந்துவிடும். [பெருஞ் சிறப்பு]

நறுங்கொன்றை : இக்காலத்து ஆடவர்கள் சமையற் கலையை ஓரளவேனும் தெரிந்து கொள்வது நல்லது ; எனினும் சமையலுரிமை பெண்ணைச் சார்ந்தது. பெண் சமையலை மேற் கொண்டாற்ருன், செலவு குறையும். உணவு பக்குவமாகும், பாத்திர பண்டங்களும் நெடுநாள் உயிரோடிருக்கும். தையற்கலையை விடச் சமையற்கலை நமக்குக் கட்டாயம் தெரியவேண்டும். தாய்மார்கள் பொறுமையோடு பெண் குழந்தைகட்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்.

பொன்னம்மை : பிறர் ஆக்கிய சமையலையாவது மனைவி கணவனுக்குப் பரிமாறலாம் அல்லவா ? இன்று பெருஞ் செல்வப் பெண்கள் தங்கள் கணவனுர்க்கு வேலையாளை விட்டுச் சாப்பாடு போடச் சொல்லுகிருர்கள். இது குடும்பப் பண்பையும் அன்பையும் வளர்க்காது. சோறு ஆக்கிப் படைக்கும் நங்கையே கொழுநனது உள்ளத்தை கொள்ளை கொள்கின்ருள்.

ஒரு கிழவி : இன்று பெரும் பெண்கள் இருசடை போட்டுக் கொள்வது எனக்குக் கவர்ச்சியாகப் படவில்லை.

ஒருத்தி : உங்கட்குக் கவர்ச்சியாகப் படாவிட்டால் குற்றமில்லை. [சிரித்தல்] ஆடவர்க்குக் கவர்ச்சியாக இருக்கிறதா ? இல்லையா ?

வடிவழகி : எத்தனை சடையும் போட்டுக் கொள்ளலாம். எல்லாம் கூந்தலின் கனத்தைப் பொறுத்தது. ஒரு சடைக்கே கூந்தல் வளம் இல்லாதபோது, பிடிவால் போலக் கூந்தலைப் பின்னிக் கொள்ளுதல் அழகாகத் தோன்றவில்லை. நாட்டுப்புறத்து நங்கையர்கள் இலைக் கொத்துப்போலத் திரண்ட குழலுடையவர்களாக விளங்குகிருர்கள். அவர்களைக் கண்டு நகரப் பெண்கள் பொருமைப்பட வேண்டும்.

நறுங்கொன்றை : கூந்தல் குட்டையான நங்கை கொம்பில்லா மாடு போல்வாள். பெண்களுக்கு உள்ள இலக்கியச் சிறப்பெல்லாம் கூந்தல் வளத்தால் வந்தது. இந்நாட்டு இலக்கியம் செழிக்க வேண்டும் என்ருல், மடந்தையரின் கூந்தல் நெளிந்து நீண்டு அடர்ந்து நிலந் தொடவேண்டும். அப்போதுதான் ஆடவரின் மனம் தொடும்.

ஒருத்தி : இனி கூந்தலே வளர்ப்பது முடியாது. மேனுட்டுப் பெண்கள் போலக் கத்தரித்துக் கொண்டால் என்ன?

ஒருத்தி : [கேலியாக] மேனுட்டுப் பெண்கள் போலக் கூந்தல் நீளத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதாயின், புடைவை நீளத்தையும் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருத்தி: பெண்களுக்கு முடிதிருத்தும் நிலேயம் ஏற்படு வதை நாம் தடை செய்ய வேண்டும்.

செந்நிற நங்கை : மக்களினத்தில் கருப்பு, சிவப்பு, வெளுப்பு, மஞ்சள் என்ற நிறவேற்றுமை கூடாது. எல்லாரும் ஒத்த ஓரினம் என்று பேசுகின்ருேம், ஆனுல் நடைமுறையில் காண்பதென்ன? வெயில் மிகுதியால் இந்தியத் தோல் கறுப்பாகின்றது. இது நாட்டின் இயற்கை. எனினும் நம்நாட்டு ஆடவர்கள் கருநிற மங்கையர்களே மணஞ் செய்யப் பின்வாங்குவதேன்? இது நாட்டை அவமதிப்ப தாகாதா? செந்தோற் பெண்களேயே தேடித் திரிதல் பொருந்துமா?

ஒரு தாய்: தொட்டால் ஒட்டிக்கொள்ளும் கறுப்பண்ண சாமிகள் கூட, பத்தரை மாற்றுப் பசும் பொன் அனைய பாவையர்கள் வேண்டும் என்கிருர்கள்.

வடிவழகி : வெள்ளேக்கார ஆட்சியின் விளேவு இது. உரிமை பெற்ற நம் ஆட்சியில் வரவர நிறக் காதல் மாறிவிடும் என்று நம்பலாம்.

பொன்னம்மை : மன்மதனுடைய மனைவி கூட நல்ல கருப்பாயி என்பதனை ஆடவர்கள் அறியவேண்டும். இன்பம் நிறத்திலன்று; இளமையிலும் நாணத்திலும் உள்ளது.

ஒருத்தி : இந்நாட்டில் தண்ணீர் பிடிக்கும் குழாய்களை அடைத்துவிட வேண்டும். குளங்களைப் பெருக்க வேண்டும்.

வடிவழகி : புதிய வீரமான கருத்தாக இருக்கின்றதே.

ஒருத்தி: குழாய்களில் வேண்டும் காலத்தெல்லாம் தண்ணீர் வருவதில்லை. வேண்டுமளவு குழாய்களும் இருப்பதில்லை. அதனால் குழாயடியில் வரிசையாகக் குடங்களும் அண்டாக்களும் பானைகளும் சட்டிகளும் பாத்திரக்கடை போலக் குவிந்து விடுகின்றன. பெண்கள் ஊர் வம்பெல்லாம் பேசிப் போரென்று சொல்லுமளவுக்குச் சொற் குண்டு வீசுகிறார்கள். குழாயடியில் நம்நாட்டின் நாணமும் மானமும் போகின்றன. நல்ல பெண்கள் கூடக் குழாய்க்குச் சென்றால், இலம்பாடிகளாகப் பேச்சில் வளர்ந்து விடுகிறார்கள். குளங்கள் ஊர்காவல் வைத்து நன்றாக இருந்தால், பெண்ணுலகத்திற்குப் பெருமையுண்டு.

ஒருத்தி: குளமும் வேண்டும், குழாயும் வேண்டும் என்பது என் கருத்து.

பொன்னம்மை : சில வீரப்பெண்கள் குழாயையே பிடுங்கிக் கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இயற்கை வழிகளைத் தான் நாடு பொதுவாக நம்ப வேண்டும். செயற்கை வழிகள் ஏதோ தொல்லைக் காலத்துத் தேவையாக இருக்கலாம். இப்போது தலைகீழாக இருக்கிறது. தொல்லைக் காலத்துத்தான் குளத்தைப் போய்த் தூர்வை எடுக்கிறார்கள், தோண்டுகிறார்கள்.

நாற்பது வயதினள் : [பொன்னம்மாவைப் பார்த்து] குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன ?

முபான்னம்மை : இதுபற்றி நானே வரவேற்புரையில் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன். குழந்தைகள் பிறக்கும் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப் படுத்துவதை நாம் குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்று கூறுகின்றோம்.

குழந்தைகளைக் குறைத்துக் கொள்வதினாலே குடி செழித்து விடாது, நாட்டின் பொருளியல் செழித்து விடாது. குழந்தைகள் பிறக்காதபடி உடலைத் திரிபு படுத்திக் கொண்ட பலரின் வாழ்க்கை நலமாக இல்லை. இனிக் குழந்தை இல்லை என்ற துணிவால், இன்பம் மீதூர்ந்து துன்பம் உறுகின்றனர். குழந்தைகள் பல இருந்தால் அல்லவா கடமைகள் பெருகும்? கவலைகள் வளரும்? காரியங்கள் விரியும்? குழந்தை குறைந்தவர்கள் கடமை யெண்ணம் குறைந்து காமவெண்ணம் மிக்கவர்களாக மாறி விடுகின்றனர். குழந்தைப் பேற்றைக் கொன்ற பின்னும் நிறைந்த இன்பம் துய்க்கலாம், அதில் ஓர் குறைவுமில்லை என்று ஆடவர்களுக்கு ஆசையை ஊட்டு வதால், பெண்ணினத்துக்கு உய்தியில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்! உண்மையில் குடும்பக் கட்டுப் பாடு என்பது இன்பக் கட்டுப்பாடாக விளங்கவேண்டும். நம் பெருநாட்டிற்குக் கோடி கோடி வீரர்கள் என்றும் தேவை. ஒரு பெரும்போர் நடக்குமாயின், ஒரு நாளில் பதினாயிரம் படை கொல்லப்படலாம். அப்படைக்கு ஈடாக ஒரு நாளில் பதினாயிரம் குழந்தைகளை ஈன முடியுமா? நீங்களும் எண்ணிப் பாருங்கள்! ஒரு தாய் வேண்டுமென்றே மலடியாவதோ, மலடியாக்கப்படு வதோ முடிவில் பாரதத் தாயை மலடியாக்கியதாகும் என்று வருங்காலச் சிந்தனையோடு அறிவுறுத்த விரும்பு கின்றேன். [ஆம், ஆம்] ஒருவன் ஒருத்தி என்பது நம் நாகரிக முறை. நம் அரசியலும் வகுத்த முறை. இக் கற்பு முறையில் குழந்தைகள் மிகப் பல்கி விடுவதில்லை. சிலர் வாழ்க்கையில் குழந்தைகளே தோன்றுவதில்லை. இந்நிலையில் குழந்தைக் கட்டுப்பாடு பணத்தாலும் படிப் பாலும் வலியுறுத்தப்படுமாயின், அது வாழும் நாட்டிற்கு

வலிவு தராது. ஆதலால் போர்க்களத்துக்கு வேண்டும் மக்கட்படைகளை உங்களால் முடிந்தவரை குடும்பக் களத்துப் படைத்து அளியுங்கள்! மக்கட்படையே நாட்டையும் தற்காக்கும், குடியையும் தற்காக்கும் என்பது என் அதிராக் கருத்து.

வடிவழகி : பலர் சிந்தனையைக் கேட்டீர்கள், இங்குக் கேட்ட வற்றை உங்கள் கணவன்மாருக்குச் சொல்லி மேலும் சிந்தியுங்கள்! நல்ல சிந்தனைப்படி நடக்க முயலுங்கள்! உங்கள் வாழ்வில் ஏதேனும் சிக்கல் வரும்போது, கழகத் திற்கு எழுத வேண்டுகின்றேன். உங்கள் குறிப்பை மிகவும் மறை பொருளாகப் போற்றுவோம்; பெருமை குறையாது ஆராய்ந்து தக்க நெறி கூறுவோம், ஐயப்பட வேண்டாம்.

முதியவள் : கல்வி யறிவு ஒழுக்கம் மிக்க நங்கை வடிவழகியார் திருமணம் புகாது நம் பொருட்டுத் தொண்டு செய்ய வந்த துணிவை உங்கள் சார்பாகப் பாராட்டுகின்றேன் [பெருத்த கைதட்டு] அவர் புகழ் மணம் பரவுக, பிறர்க்கென வாழும் பெண்மகவை ஈன் றருளிய பெற்றோர்களை நாம் வணங்குகின்றோம். எனக்கு இப்போது வயது நூறு. ஒரு வடிவழகியின் தொண்டினைக் காணுதற்குத்தான் நான் இவ்வளவு நாள் வாழ்ந்திருக் கிறேன். என் நெடுவாழ்வு இன்று பெரும்பயன் பெற்றது. வடிவு என்னினும் நிறைந்த வாழ்நாள் பெறுக. திருக் குறளின் அதிகாரங்கள் போல நெடிது நோயின்றி வாழ்க.

காட்சி : 14

சீரனர் : வாருங்கள், வாருங்கள்! இன்று வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். வையை! ஐயா வந்திருக்கிருர்கள்.

[வையை அடுப்படியிலிருந்து வருதல்]

வையை : அவர்களுக்குப் பல சோலி.

நல்லப்பர் : துறவிக்கு என்ன வேலே? எங்காவது சுற்றித் திரிவதுதானே வேலே. ஆமாம், செய்தியெல்லாம் தெரியுமல்லவோ?

சீரனர் : உள்ளூரிலிருந்தும் தெரியாமலா இருக்கும்? ஊரெல்லாம் அறிந்த செய்தியாச்சே. பாவம்! பெற்ருேர்கள் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள்?

நல்லப்பர் : பொறுக்காது என்ன செய்வது? பெருஞ் சுமையைத் தலே பொறுக்கின்றது; பெரிய மலேயை நிலம் பொறுக்கின்றது! பேருடம்பைச் சிற்றுயிர் பொறுக்கின்றது. பெருங் கவலேயாயினும் பெற்ருேர் பொறுக்கத்தான் வேண்டும். அறிவுப் பொறுமை வாழ்விற்கு ஆற்றலேத் தரும்.

சீரனர் : இக்காலத்துப் பிள்ளேகளே ஏதாவது கண்டிக்கப் போனல், ஏன் பெற்றீர்கள் என்று கேட்கிருர்களே?

வையை : ஆண்கள் கொள்ளும் பழக்கங்கள் பெண்களேயும் பிடித்துக் கொண்டு விடுகின்றன. பெண்கள் சுருட்டுக் குடிக்கிருர்கள், பீடி குடிக்கிருர்கள், பொடி போடுகிருர்கள். ஆண்களேப் போலப் பிள்ளே பெருது இருக்க வேண்டும் என்று துறவு கொள்கிருர்கள்.

நல்லப்பர் : வையை சொல்வது மிகவும் பொருத்தம். ஒரு சமுதாயத்தில் ஆண் பெண் இரு பாலருமே நல்ல பழக்கமுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். ஒரு குடும்பத்திலும் அப்படியே. கெட்ட பழக்கங்களுக்கு மேலும் கெடுக்கும் ஆற்றல் உண்டு. அழுகிய பழம் அடுத்த நல்ல பழத்தை அழுக வைத்துவிடும்.

சீரஞர் : உங்கள் துறவைக் கெட்ட பழக்கம் என்று யார் கூறுவார்கள்? நீங்கள் கூட்டுவித்தகுடும்பங்கள் எத்தனை? வாழ்வித்த குடும்பங்கள் எத்தனை? எங்கள் இல்லற நலத்துக்கு உங்கள்போன்ற துறவோர் துணை வேண்டும்.

நல்லப்பர் : பாருங்கள், என்னால் என்ன செய்ய முடிகிறது? நல்ல குடும்பங்கள் இரண்டுக்கு உறவு செய்து வைத்து விடுவோம் என்று நினைத்தேன். எல்லாம் ஒத்து வந்தது போலத் தோன்றி. குழந்தை கண்ட கனவு போலா யிற்றே.

வையை : அதனாலென்ன? நம் பண்ணனுக்கு எத்தனை எத்தனையோ? வடிவு துறவியானால் நமக்கென்ன கவலை. வடிவைவிட நல்ல வடிவுகள் பண்ணன் அடியில் வந்து விழும். எல்லாம் நன்மைக்கே,

நல்லப்பர் : ஆம், வையை! உங்கள் குடும்பத்துக்கோ உங்கள் பையனுக்கோ யாதொரு குறைவும் இல்லை. பண்ண னுக்குத் திருமணம் என்று வாய்விட்டாற் போதும், பறந்து வந்து பிறப்பேடு கேட்பார்கள். என்றாலும் முதலில் எண்ணிய உறவு நடக்கவில்லையே என்று உங்கள் மனத்தில் ஒரு சிறு வருத்தம் இல்லையா? சொல்லுங்கள்!

மாழி : [குறுக்கிட்டு] நம் எண்ணம் வலுவுடையதாக இருந் தால், எண்ணியபடி மணம் ஏன் நடவாது என்று கேட் கிறேன்.

சீரஞர் : நம் எண்ணத்தில் என்ன மெலிவு? எண்ணம் பழுத்தும் செயல் பழுக்கவில்லை.

நல்லப்பர் : யாழி சொல்லியதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு ஒரு எண்ணம் படுகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் பொறுத் திருந்து பார்ப்போமே. இளமை வேகமான பருவம். எந்த மாறுதலும் வந்து போகும். காதல் உணர்ச்சி, துறவுணர்ச்சி, தற்கொலை யுணர்ச்சி இவையெல்லாம் இளமைக் காட்டாற்றில் தோன்றும் எண்ணக் குமிழிகள். வடிவுக்குப் பண்ணனிடத்தும், பண்ணனுக்கு வடி விடத்தும் அன்பு உண்டு. காதல் துறவானது போலத் துறவு நல்ல காதலாகவும் வந்து விடலாம். பண்ணனும் இப்போதுதான் படிப்பு முடித்திருக்கிறுன். இரண்டோர் ஆண்டுகள் கடை வேலையில் பழக்கலாமே.

வையை : பொறுத்துப் பார்ப்பது குடும்பத்துக்குக் கேவலம். துறவியாகச் சென்ற பெண்ணுக்குக் காத்துக் கொண் டிருக்கிருர்களாம் என்று ஊர் கேலியாகப் பேசும். சோறு திரும்ப அரிசியாகும் என்று யாராவது காத்துக் கொண்டிருப்பார்களா ? துறவியாகச் சென்றவள் மனைவி யாக வருவாள் என்று நினைப்பது மனைவியானவள் குமரி யாக ஆவாள் என்று நினைப்பதைப் போல இருக்கிறது. நல்ல வேளை, திருமணத்துக்கு முன்னே அவள் துறவி யாய்ப் போனது. இப்போது அவள் பிறந்த குடும்பத் துக்குத்தான் பெருமைக் குறைவு. நம் பையனுக்கு இந்த மாதத்துக்குள் மணத்தை முடித்துவிடவேண்டும். அல் லது மணம் பேசியாவது முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் வடிவுக்குப் புத்தி வரும். ஊராரும் நம்மை மதிப்பார்கள்.

யாழி : [குறுக்கிட்டு] எதற்கும் அண்ணனிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விடுவது நல்லது.

வையை : அண்ணன் என்ன சொல்லப் போகிறுன்; அம்மா அப்பா பார்த்துச் செய்வது சரி என்று சொல்லுவான். இதுவரை அப்படித்தான் சொல்லி வருகிறுன். கிழித்த கோட்டைத் தாண்டமாட்டான்.

சீரனர் : யார் கிழித்த கோட்டை ? திருமணச் சேதியிலே அவனவனையும் கோடு கிழித்துக் கொள்ளச் சொன்னல் தான் நல்லது. பழைய காலம்போல நினைத்துக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு பெண்ணை மணம் பேசிக் கட்டி, அவனுக்குப் பிடிக்காமல் அவன் துறவு கொண்டால், அது மிகக் கேவலம் இல்லையா ?

நல்லப்பர்: [யாழியைப் பார்த்து] அண்ணன் போக்கு கெட்டிக் காரத் தங்கைக்குத் தெரியாமலா இருக்கும் ?

யாழி : தெரிந்துதான் அண்ணனிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விடுவது நல்லது என்று அப்போதிருந்தே சொல் லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சீரனர் : கேட்டால் என்ன சொல்லுவான் ?

யாழி : மணந்தால் வடிவைத்தான் மணப்பேன்.........

சீரனர் : இல்லாவிட்டால்..........

வையை : [சினந்து] இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வானும் ?

யாழி : இல்லாவிட்டால் இருப்பதுபோல இருப்பாராம்.

சீரனர் : என்னம்மா! நீ சொல்வது விளங்கவில்லையே.

யாழி : விளக்கமாக என்ன சொல்வதற்கு இருக்கிறது. உள்ளது போல இருப்பார்.

நல்லப்பர்: உன் அண்ணனே உனக்கு விளக்கமாகச் சொல்ல வில்லையா ? இல்லை, நீதான் விளக்கமாகச் சொல் வதற்குத் தயங்குகிருயா ? தெரிந்ததை வெளிப்படை யாகச் சொல். அப்போதுதானே மேல் ஆகவேண்டி யதைப் பார்க்கலாம்.

யாழி : அண்ணன் என்னிடம் தெளிவாக உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டார். வடிவை மணக்காவிட்டால், இப் போது இருப்பது போல எப்போதும் மணம் செய்து கொள்ளாது இருப்பாராம்.

[வையை ஓவென அழுதல்]

நல்லப்பர் : காதலின் தன்மைதான் புரியவில்லை என்று எண்ணியிருந்தேன். துறவியின் தன்மையும் புரியவில்லை. எது எது கருதியோ துறவியாகி விடுகிறார்கள். காதலுக்காக வீட்டை விட்டுப் போவார்கள், ஓடுவார்கள் என்று அறிந்திருக்கிறோம். இது என்னவென்றால் காதலை விட்டு விட்டு வீட்டில் இருக்க விரும்புகிறார்கள். காதலுக்குப் பிறர் இடையூறு செய்வார்கள் எனக் கேட்டிருக்கிறோம். இங்கு என்னவென்றால், காதல் கொண்டவர்களே இடையூறு செய்து கொள்கிறார்கள். பிள்ளைகளைப் பெற்றபின் பெற்றோர்கள் துறவியர் ஆதல் உண்டு; இப்போது என்ன பார்க்கிறோம் என்றால், பெற்றோர்கள் நன்கு இல்லறம் நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் பிள்ளைகள் துறவடைகிறார்கள். யார் நோவது ? யாரை நோவது?

வையை : [தனக்கே] பண்ணா ! உன்னை என் கண்ணா என்று சொல்லித் தாலாட்டி வளர்த்தேன். வடிவு செய்த கேவலத்தினும் நீ செய்யும் கேவலந்தான் உண்மையில் என் நெஞ்சைக் கொல்லுகிறது, வீரனைப் பெற்றேன், பண்பனைப் பெற்றேன், அறிஞனைப் பெற்றேன், அழகனைப் பெற்றேன், புகழனைப் பெற்றேன் என்று புகழ்ந்தவர்கள் நாக்கெல்லாம் கருநாக்குகள் என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது. வீரனைப் பெறவில்லை, பண்பனைப் பெறவில்லை, அறிஞனைப் பெறவில்லை, அழகனைப் பெறவில்லை, புகழனைப் பெறவில்லை, எல்லாவற்றையும் பாழாக்கிய ஒரு துறவனைப் பெற்றேன். [வயிற்றில் அடித்துக்கொள்கிறாள்]

ஒரு பெண் தான் காதலித்த ஆடவன் கிடைக்க வேண்டும் என்று தவங்கிடப்பாள். ஒரு பெண்ணுக்காக ஆடவன் தவஞ்செய்வது உண்டா? ஒரு பெண் தன்னைத் துறந்தால், சீயென்று அவளைத் துறப்பானா, அவளுக்காக

எல்லாப்பெண்ணையும் துறப்பானா ஆண்பிள்ளை? அதுவும் இவ் வயிற்றிற் பிறந்த ஆண்பிள்ளை?

இன்னும் தங்கைக்கு மணம் ஆகவேண்டும். அண்ணன் திடீரெனத் துறவியான ஒரு குடும்பத்தில், தங்கைக்கு யாராவது மணம்பேச முன் வருவார்களா? இவளும் துறவியாகக் கூடும் என்று மணம் பேசப் பயப் படுவார்கள் இல்லையா? யாரோ அவனுக்குச் சொல்லி யிருக்கலாம். நீயும் துறவியானால், வடிவு அதனைக் கேட்டு மனமாறிவிடுவாள் என்று. குருடனுக்கு விழி வருமென்று யாராவது தன் கண்ணைக் குருடாக்கிக் கொள்வார்களா?

சீரனர்: பண்ணனுடைய போக்கைப் பார்க்கும்போது என் மனமே கொதிக்கிறது. தாய் மனமும் வயிறும் புகை வண்டித் தீப்போல் எரியாதா? உறவுக்குப் பிள்ளை பெற்றோம்? துறவுக்கா பிள்ளை பெற்றோம்? நல்லப்பர் எப்படியோ தெரிந்து முன்னே நமக்கு ஒரு எச்சரிக்கை செய்தார். பண்ணன் மணஞ் செய்து கொள்வதில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறதாகக் கேள்விப்பட்டேன் என்று சொன்னர். படம் பாராத நாளெல்லாம் பாழான நாளே என்று திரிகின்ற இவனாவது துறவியாவது எனத் தட்டிக் கழித் தோம். பிள்ளைகளின் போக்கு பெற்றோர்க்குத் தெரிவ தில்லை. படங்களில் வரும் மோசமான காதல்களைப் பார்த்துப் பார்த்து அவனுக்குத் துறவறப் பற்று வந்து விட்டதோ என்னமோ? வையை! நம் யாழி மிகவும் கெட்டிக்காரி. யார் மனத்தையும் மாற்றக்கூடிய வல்லி. [யாழியைப் பார்த்து] அம்மா! அண்ணன் கருத்து உனக்குப் பிடிக்கிறதா?

யாழி: நன்றாகப் பிடிக்கிறது. [பெற்றோர்கள் திடுக்கிடல்] ஏன் திடுக்கிடுகிறீர்கள்? நான் சொன்னது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதானே. அண்ணன் வடிவின் மேல் கொண்டிருக்கிற காதல் வெறும் உடற்காதல்

இல்லை. உயிர்க் காதல். வடிவு துறவியாகி விட்டாள் என்று கேட்டவுடன் அண்ணன் உயிர்போன மாதிரி தான். கொஞ்ச நேரம் மூச்சுக்கூட நின்று விட்டது. இதெல்லாம் உங்கட்குத் தெரியாது. அப்புறம் எப்படியோ மூச்சு வந்தது தன்னாலே.

வையை : இதெல்லாம் எங்களிடத்திலே நீ கூடச் சொல்ல வில்லையே. சொல்லியிருந்தால், தம்பி! கவலைப்பட வேண்டாம். அந்த வடிவு மனமாறி விடுவாள். காதல் பொய்க்காது. உயிரையும் உடம்பையும் பேணிக் கொள் என்று நானே சொல்லியிருப்பேனே.

நல்லப்பர் : சீரனாரே. பாருங்கள்! அன்பினால் தாயுள்ளம் எப்படிப் பதறுகிறது! அன்பு வாழைத்தண்டு போல எப்போதும் ஈரமாக இருக்கும்.

யாழி : அம்மா! நீ சொன்னபடியேதான் நான் சொன்னேன். அதற்கு மேலும் ஒன்று உறுதியாகச் சொன்னேன்.

வையை : அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் உறுதியாகத் தான் சொல்ல வேண்டும்.

யாழி : "அண்ணா! நீ மணமாகா திருப்பதைப் பெற்றோர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் இருப்பார்கள்; உடன் பிறந்த ஒரு தங்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கவே மாட்டாள். அண்ணா! உனக்கு வடிவை மணஞ்செய்து வைப்பேன்! வையா விட்டால் உன்போலநானும் மணஞ் செய்து கொள்ளாது உள்ளது போல இருப்பேன்."

சீரனார் : வையை! பாரு. யாழி எத்தகைய சமர்த்தி. அண்ணன் கவலையை ஒழிப்பதற்காகத் துணிந்து ஒரு பொய்யான உறுதி செய்திருக்கிறாள்.

யாழி : அப்பா! பொய்யில்லை, அப்பா! மனமாரக் கொடுத்த உறுதி. நீங்கள் பொய்யென்று சொன்னால், அண்ணனுக்கு மறுபடியும் பெருங்கவலை வந்துவிடும். அண்ணன் கேட்டாற்கூட, நீங்களும் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். உனக்கு மணஞ் செய்து வைத்த பின்புதான் என் தங்கைக்கு மணம் நடக்கும் என்று உண்மையாகவே சொல்லுங்கள்.

நல்லப்பர் : உண்மையில் உங்கள் மகள் மிகவும் கெட்டிக் காரப்பெண். யாழிக்குத் தான் மணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை நிறைய இருக்கிறது. அதனோடு அண்ணனைத் தன் பிள்ளைக்கு அம்மானாகவும் மாமனாக வும் பார்க்க வேண்டும் என்ற அன்பும் நிறைய இருக் கிறது. இவ்வளவு தங்க மகளைப் பெற்றிருக்கிற உங்களுக்குக் கவலை ஏன் வேண்டும்? எல்லாக் கவலை யையும் யாழி சிரிப்பாகத் தாங்கிக் கொள்வாள்.

யாழி : "வடிவழகி எனக்கு மருமகளாக வந்தால் மகனைப் பெற்ற அன்றையினும் மகிழ்ச்சி அடைவேன்" என்று அம்மா! நீ முன்னே சொல்லியிருக்கிறாய், நினைவிருக் கிறதா? அதனைக் கேட்டு, "எனக்கு மாத்திரம் மகிழ்ச்சி யிருக்காதா" என்று அப்பா! நீங்களும் சொல்லியது நினைவிருக்கிறதா? பெற்றோர் மகிழ்ச்சியை நிறை வேற்றுதல் பிறந்தோர் கடன். "வடிவு என் உயிரின் வடிவு; வடிவின் முகம் என் உள்ளத் தாமரை; வடிவின் உடல் என வாழ்வின் வீடு" என்று அண்ணன் புலம்பு கிறார். வடிவழகியை அண்ணனின் குடியழகி ஆக்குவது தானே உடன் பிறப்பின் கடன். கொந்தளிக்கும் கடலில் குன்றுங் கலங்கியது போலத் தந்தையும் கலங்கி விட்டார்.

அம்மா! வடிவழகி தொடங்கியுள்ள அன்னையர் கழகத்தில் ஓர் உறுப்பியாகச் சேர விரும்புகிறேன். உனக்கு மறுப்பில்லையே.

நல்லப்பர் : யார் தொடங்கியிருந்தால் நமக்கென்ன? நல்ல கழகம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நான்கூட ஒரு பெண்ணாக இருந்தால், இதுவரை சேர்ந்து பணியாற்றி வருவேன்? வையை! நீயும் சேர்; மகளையும் சேரச்சொல்.

காட்சி : 15

[சோலையன் பசுமாட்டைக் குளிர்ப்பாட்டிப் பொட்டு வைத்து வணங்குகிறுன். அம்மா! தாயே! வயிருரப் புல் மேய்ந்து வா என்று சொல்லுகிறுன்]

மலரி : என்னங்க! வர வரக் கிழட்டுப் பசு மேலே உங்கட்கு இவ்வளவு பரிவு.

சோலையன் : பால் குடுத்த தாய்கிட்டே யாருக்காவது பரிவில்லாமல் இருக்குமா ?

மலரி : உங்களுக்குப் பசுவா பால் குடுத்தது? பெற்றவள் பால் குடுக்கலியா ?

சோலையன் : நான் ஆபுத்திரன். எத்தனை முறைகள் சொன்னுலும் உனக்கு மறந்து போகுது. என் தாய்தான் எனக்குக் கொஞ்சப் பால் கொடுத்து விட்டுச் செத்துப் போனுள் என்று சொல்லியிருக்கிறேனே. சாகும்போது சொன்னுளாம் இந்தப் பசுவைப் பார்த்து, அம்மா! நீ தான் எம் மகனுக்குத் தாயின்னு. இந்த அன்னைப் பசுவை ஒரு படம் எடுக்க வேணும் என்று எண்ணியிருக்கிறேன். நாமெல்லாம் அன்னைக்குப் பக்கத்திலே நிற்க வேணும்.

மலரி : மாட்டுக்குப் பக்கத்திலே நின்ருல், மாட்டுப் புத்தி என்று கேலி செய்வாங்க.

சோலையன் : இதை மாடு கீடுண்ணு சொல்லாதே. மனிசன் புத்தி மனிசனைக் கொல்லுகிறது. மாட்டுப் புத்தி

மனிசனைக் காக்குது. நமக்கெல்லாம் மாட்டுப் புத்திதான் வேண்டும். இந்த அன்னையைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. என் பாட்டன் பூட்டன் மூட்டன் காலத்தி லிருந்தே பால் தந்து வருது.

மலரி : அப்ப காமதேனுவா ?

சோலையன் : காமமாவது தேனுவது. அதை யாரு கண்டது? இதன் தாய் என் அப்பனுக்குப் பால் குடுத்தது. அதன் தாய் அவன் அப்பன் காலத்தில் பால் குடுத்தது. அதுக்குத்தாய் அவனுக்குஅப்பனுக்கும் பால்குடுத்தது.

மலரி : அப்ப, உங்க பரம்பரையே ஆபுத்திரர்கள், மாட்டுப் பயல்கள். அதுதான் கோபம் வந்த சமயங்களிலே தலையினுலே முட்டுறீங்க.

சோலையன் : இந்தப் பசுவும் ஒரு கிடாரிக்கண்ணு பெற்றிருக் கிறது. அந்தக் கண்ணு உன் பிள்ளைக்குப் பால் குடுக்கும்.

மலரி : [திடுக்கிட்டு] நான் பால் குடுக்காமல் செத்துப் போவனு ?

சோலையன் : [பொடி போட்டுத் தும்மிக்கொண்டு] உனக்கு வயது நூறு, எனக்குப் வயது நூறு, நம் பிள்ளைக்கும் வயது நூறு. நீ என்னைக்கும் பிள்ளைக்குப் பால் குடுப்பியா ? ஒரு நாளைக்கு நிறுத்தி விடுவாய். அதற்கப் புறம் உனக்கும் தாய் பசுதானே. எதற்குச் சொல்ல வந்தேன்னு, இந்தப் பசுகூடப் பரம்பரையைக் காத்து பால் தருது, அவர்கள் ... ...

மலரி : என்ன, ஏதோ பேச்சை முழுங்கிறீங்களே. சும்மா சொல்லுங்க. எங்கிட்டே சொல்லுறதற்கு என்ன ?

சோலையன் : உங்கிட்டே சொல்கிறதற்குத்தானே பயமா யிருக்கு. நீ அவர்கள் ஆளாச்சே!

மலரி : அப்ப, சொல்ல வேண்டாம்.

சோலையன் : நீ பெண்டாட்டி யாச்சே. சொல்லாமலும் எப்படி யிருக்கிறது? உங்க வடிவு துறவியாகப் போகுதாம். தெரியுமா?

மலரி: துறவுன்னு சொல்கிறதெல்லாம் விளையாட்டுங்க. நீங்க அடிக்கடி அப்படிச் சொல்லி வருகிறீங்க. ஒரு முறையாது துறவியாப் போனதுண்டா?

சோலையன்: ஒரு முறை துறவியாய்ப் போனேனே. போற வழியில் உன்னைக் கண்டு உடனே திரும்பி விட்டேன்.

மலரி: உங்க பண்ணைக் கண்டால், எங்க வடிவும் அப்படித் திரும்பி விடுவாங்க

சோலையன் : அப்படித் திரும்புவதாத் தெரியலே. நம்நாட்டை முன்னேற்றும் பெரிய நோக்கத்தோடு வடிவு துறவு பூண்டிருக்கிருள், தெரிஞ்சுக்க.

மலரி : நாட்டை முன்னேற்றுகிருர்களாம் நாட்டை. அவங்கவங்க காரியத்தைச் செய்தா நாடு தானே முன்னேறுது. பெண்டாட்டியாளுல் வாய் உமட்டும், வயிறு பெருகும், நினைத்ததை யெல்லாம் திங்க முடியாது, நினைத்தபடி போக முடியாது. பிள்ளை குட்டி பெறுதற்கு அஞ்சி, ஒண்டியாச் சொகுசா உலகத்திலே திரியலாம் என்று துறவு கொள்ளுகிருங்க.

[மலரி பாடுகிருள்]

கிள்ளைபோலப் பொம்பிளை பிள்ளைபெற அஞ்சிரு
பிள்ளை பெற அஞ்சிறவ பேடிபோல ஆகிரு;

மாடுபோலப் பொம்பிளை கண்ணுபோட அஞ்சிரு
கண்ணு போட அஞ்சிறவ காளைமாடு பார்க்கிரு;

வாழைபோலப் பொம்பிளை வயித்துவலிக் கஞ்சிரு
வயித்துவலிக் கஞ்சிறவ வாய்வலிச்சுத் திரிகிரு;

படிச்சுவந்த பொம்பிளை பால்குடுக்க அஞ்சிரு
பால்குடுக்க அஞ்சிறவ பட்டுடுத்திப் பாடுரு;

அஞ்சியஞ்சித் திரிகிறவ ஆம்பிளையாப் பொறக்கலையே
ஆம்பிளைக்குப் பொம்பிளையாய் ஆகிறதிற் குறையிலேயே.

சில ஆண் பிள்ளைகள் மனைவியையும் பிள்ளை குட்டி களையும் காப்பாற்ற வேணுமே. படிக்கவைக்க வேணுமே. நாம் ஓராளா இருந்தால், சம்பளத்தை யெல்லாம் தானே சாப்பிடலாமே என்று துறவு வேடம் கொள்ளு கிருங்க. இவர்கள் எல்லாம் காலாடிகள்.

சோலையன்: அப்படியெல்லாம் ஏளனமாகப் பேசாதே. நாட்டுத் தொண்டு மிகப் பெரிசு,

மலரி: வீட்டுத் தொண்டு சின்னமா? வீட்டையும் பெருக்க வேணும், தெருவையும் கூட்ட வேணும். இந்தா, பசு பாருங்க கண்ணும் போட்டுப் பாலும் தருதா இல்லையா? கண்ணு போடாமல் பால் வருமா?

சோலையன்: குடும்பமாகிவிட்டால், நம் பிள்ளைக்கு நமக்கு என்று போகுமே தவிர, மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு செய்ய மனம் வராது.

மலரி: ஏன் மனம் வராது? நீங்க உங்க அய்யா வீட்டுக்கும். நான் எங்க அய்யா வீட்டுக்கும் செய்வதெல்லாம் தொண்டுதானே.

சோலையன்: [சிரித்துக் கொண்டு] நாம் செய்வது தொண்டோ? வேலை பார்த்து மாதாமாதம் சம்பளம் வாங்குகிறோம்.

மலரி: மாதம் முடிந்தவுடன் எங்கே சம்பளம் வாங்கு கிறீங்க? வெறுங்கையோடுதானே முதல் நாளன்னைக்கு வீட்டுக்கு வருகிறீங்க.

சோலையன்: மாதம் எங்கே முடிய நீ விடுகிருய். நமக்கு ஒரு மாதம் இருபதுநாள் தானே. இரண்டு திருமணமும் நடக்கும், நல்ல வரும்படி கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த் தாய். எல்லாம் போச்சு.

மலரி: ஒண்ணும் போகாதுங்க. ஒரு நாள் வடிவம்மா கூடப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். உன் பிள்ளைக்கு என்ன பெயர் என்று கேட்டாள். தங்கம் என்று சொல்லி அழுதேன். பேர்தான் தங்கம், அத் தங்கத்தின் கழுத் திலே காதிலே ஒரு தங்கம்கூடப் போட வக்கில்லை

என்று அழுதேன். உடனே அந்த வடிவு "இதற்கு யாராவது அழுவாங்களா? என் திருமணத்தன்று ஒரு தங்கச் சங்கிலி பரிசாகத் தருவேன். அதனை அணிந்து உன் பிள்ளையைத் தங்கமாக்கு" என்று சொல்லி, உடனே ரூபாய் ஐந்து தந்து "பட்டுப் பாவாடை பிள்ளைக்கு வாங்கிக்க" என்று கூறினாள். அவ்வளவு இரக்க முடைய அம்மா வடிவம்மா.

சோலையன்: அந்த இரக்கத்தினாலேதான் இப்படித் துறவாச்சு தெரியுமா?

மலரி: வடிவம்மா ரொம்ப நல்லவங்க, பட்டுப் போல மேனியுடையவங்க. அவங்கமேலே வைச்ச கண்ணை யாருக்கும் வாங்க மனம் வராது. இவங்க துறவியாப் போவது நல்லா இல்லே. நம்ம நாடு சும்மா இராது. ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே இருக்கும். ஆம்பிளைகளுக்குப் பரவாயில்லே. பொம்பிளைகட்கும், பொறந்த குடிக்கும் நாலுபேர் சொல்வது நல்லா இராது.

சோலையன்: பெற்றவங்களுக்கு இல்லாத கவலே அவங்க வீட்டிலே வேலே பார்க்கிற நமக்கென்ன?

மலரி: வேலே பார்க்கிற வீடு நல்லா இருக்க வேணும் என்று நினைக்கப்படாதா? அவங்க வீட்டிலே ஒரு பழியின்னு அவங்க வீட்டிலே வேலே பார்க்கிற நமக்கும் பழியில்லேயா? நம்ம வீட்டுக்கு ஏதும் வந்தால் அந்த அய்யாக்கள் எவ்வளவு துடிக்கிறாங்க. உங்களுக்கு நெஞ்சுவலி வந்தபோது உடனே அய்யாவே வண்டி எடுத்து வந்து மருத்துவரை நம் வீட்டுக்குக் கூட்டிவரவில்லேயா? சும்மா நூறு ரூபாய்க்கு மருந்தும் வாங்கித் தரலேயா? இரண்டு மாதம் வேலே செய்ய வேணுமின்னு சம்பளத்தை முன்னே தரலேயா? மாட்டிடத்திலே உங்களுக்கு இருக்கிற நன்றி மனிசரிடத்திலே இருக்கலேயே. எப்பவும் செய்ததை மறந்திடக்கூடாது.

சோலையன்: செய்ததையும் மறந்திடக்கூடாது, செய்ய வேண்டியதையும் மறந்திடக்கூடாது. வடிவுக்கு விரைவிலே மணம் ஆக வேணும். நம் தங்கத்துக்கும் தங்கம் கிடைக்க வேணும்.

காட்சி : 16

[மலையனூர் வீடு. வடிவும் நாவலனும் ஓர றையில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வடிவு திரும்பிப் பார்க்கிறாள்]

வடிவு : ஏன் தம்பி அழுகிறாய் ?

நாவலன் : [சினத்தோடு] நீ தான் அழுக வைக்கிறாய்.

வடிவு : பிறர் அழுகையெல்லாம் நிறுத்துவதற்குத் துறவு பூண்ட நான் உன்னையா அழவைப்பேன் ?

நாவலன் : உன் துறவால் யார் யார் அழவில்லை. நம் வீட்டு வேலைக்காரிகூட ஓயாமல் அழுகின்றாள். யாரைக் கேட்டுத் துறவு கொண்டாய் ?

வடிவு : [சினத்தோடு] உறவும் துறவும் யாரைக்கேட்டும் வருவதில்லை. பிறப்பும் இறப்பும் யாரைக்கேட்டும் வருவதில்லை. எனக்குத் தம்பியாக வேண்டுமென்று நீ பிறந்தாய் ? இல்லை, உன்னைத் தம்பியாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று முந்திக் கொண்டு நான் அக்காளாகப் பிறந்தேனா ? பிறந்த முறையில் அக்காளும் தம்பியும் ஆக வந்திருக்கிறோம். அவ்வளவுதான்.

நாவலன் : துறந்தவர்கள் பொறுமையாக இருப்பார்கள். உன்னிடத்துக் கொஞ்சங் கூடப் பொறுமையைக் காணோமே. ஒரு கேள்வி கேட்டதற்குப் பாம்புபோல் கொத்துகிறாய்.

வடிவு : உலகமாவது மாயை என்று வெறுத்துத் துறந்தவர்கள் உணர்வு செத்து மலைப்பாம்பு போல் கிடப்பார்கள். உலகை வாழ்விக்கத் துறவு பூண்டவர்கள் மான் போல் துள்ளி விழுவார்கள் ?

நாவலன் : தன் குடியை வாழ்விக்காதவர்களா உலகை வாழ்விக்கப் போகிறுர்கள் ?

வடிவு : வாழ்விப்பார்கள். தன் பசியை ஆற்ருது மற்றவர் பசியை ஆற்றுவார் இல்லையா ? தன் குருதியை வடித்து மெலியவர்க்கும் படைக்கும் அளிப்பாரை நீ அறியாயோ? பிறந்த குடியை வாழ்விப்பது ஆண் கடன். அதற்குத் தானே நீ பிறந்திருக்கிருய். நீ பெறும் பிள்ளைகள் தாமே பெற்ருேர்க்கு வழிப்பிள்ளைகள். பிறந்த வயிறு உனக்கும் எனக்கும் சொந்தம். பிறந்த குடி உனக்கே சொந்தம். எனக்குச் சொந்தமாகும் குடி எது என்று தேடியலைய வேண்டும். பெண்ணுவாள் என்றும் பிறந்த குடும்பத்தைத் துறக்க வேண்டியவள். பெற்ருேர் என்னை மணஞ்செய்து துறவாக்குவதற்கு முன், நானே துறவு கொண்டேன்.

நாவலன் : [தாழ்வாக] என்ன, அக்காள் ! இவ்வளவு கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் பேசத் துணிந்துவிட்டாய்.

வடிவு : துறந்தார்க்குத் துணிவு வேண்டும். தம்பி போல நீ பேசத் தொடங்கவில்லை. நீயும் கடுமையாகப் பேசினுய், நானும் அந்த முறையிலே பேசினேன். துறவு மதிக்கத்தக்க நிலை, தொண்டு மதிக்கத் தக்க செயல் என்பதை நீ அறிந்து கொள்.

நாவலன் : ஊரார் துறவையும் தொண்டினையும் மதிப்பேன். உன் துறவை..................

வடிவு : நீ மதிக்கா விட்டால் போ. தம்பி நாவலன் வாய் புகழ வேண்டும் என்பதற்கு நான் துறவு கொள்ளவில்லையே.

நாவலன் : உன் வேகத்தைப் பார்த்து நான்தான் அடங்கி விட்டேன். சிறிது பொறுத்துப் பேசு. அக்காள் துறவி யாகி விட்டாள் என்று கேட்டதும், தம்பி மகிழ்ந்து இனிப்பு வாங்கித் தின்பான் என்று நினைத்துக் கொண் டாயா? குமரியானதற்கும் குழந்தை பிறந்ததற்கும் தின் பண்டங்கள் வழங்குவது போல, நீ துறவியானதற்குப் பெற்றோர் தின்பண்டம் செய்து வழங்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாயா? நீ சொல்லும் சுடுசொல்லைக் கேட்டால், அன்பையே துறந்து விட்டாய் என்று படுகிறது.

வடிவு : அன்பின் வேலியை அகலமாக்கி இருக்கிறேன். ஆற்றின் கரையைப் பெரிதாக்கி இருக்கிறேன்.

நாவலன் : பயிரில்லாமல் வேலியை அகலமாக்கி என்ன பயன்? நீரில்லாமல் கரையைப் பெரிதாக்குவதில் என்ன பயன்?

வடிவு : என் அன்புக்கு அடித்தளம் குடும்பம். நான் அன்பு செய்ய விரும்பும் இடங்களும் குடும்பங்களே. துறப்ப வர்கள் வீட்டை விட்டு வேற்றிடமோ, வேற்றூரோ செல்வார்கள். நான் அப்படிச் செல்லவில்லை. வீட்டி லிருந்தே தொண்டு செய்வேன்.

நாவலன் : குடும்பத்தையே மடமாக்கி விட்டாய். துறவு மனப்பான்மையுடைய நீ வீட்டைவிட்டுப் போய் விட்டாலும், பெற்றோர் கவலை குறையும். கூட இருந்தே எங்களைக் கொல்லுகிறாய். துறவுக்கோலம் பூண்டிருந்தா யானால், "இன்னும் மகளுக்கு மணஞ்செய்யவில்லையா?" என்று ஊர் சும்மா கேட்டுக் கொண்டிராது. உள்ள உடை அணிந்து ஊர்ப்பழி தருகின்றாய்.

பிறப்பும் இறப்பும் யாரையும் கேட்டா வருகிறது என்று கேட்கிறாய். நீ பிறவாதிருந்து விட்டாலும் பெற்றோர் கவலைப்படார். நீ இறந்திருந்தாலும் ஒவென்ற ஒருநாள் அழுகையோடு உன்னை மறந்து

விடலாம். துறந்து, எங்கள் கண்முன் இருந்து, துன்பக் கனலாய் விளங்குகிருய்.

பெற்ருேர் முகத்தை நீ பார்த்து நாளாயிற்று. தம்பி முகத்தைப் பார்க்கத் தயங்குகிருய். உன் முகத்தையேனும் கண்ணுடியில் பார். இரவும் பகலும் உன்னேடு இருபதாண்டு பழகியவர்கள் உன் துறவில் மகிழவில்லையென்ருல், முன்பின் அறியா ஊர் மகிழும் என்ரு எதிர்பார்க்கிருய்? ஊரின் இயல்பு ஓடும் நீரின் இயல்பு; தெரிந்துகொள். வளர்த்த பெற்ருேரின் தொண்டை மதியாது நீ துறந்தாய் என்ருல், ஊர் உன் தொண்டை மதிக்காது. தீய்ந்த குமிழ்போல் துறப்பதற்கு நாளாகுமா? பசித்த உயிர்களையெல்லாம் அமுத சுரபியால் பசியாற்றிய ஆபுத்திரன் கதி என்னுயிற்று? ஆபுத்திரா! நலமாக இருக்கிருயா? என்று கேட்பார்கூட இல்லை. வித்தின்றி விளைவு செய்வேன் என்பதும், வீடின்றி நாடு காப்பேன் என்பதும், காலின்றிக் கலையாடுவேன் என்பதும் நகையாடல்கள்.

ஒரு பெண் தாயாவதுதான் உலகத் தொண்டு. அதுதான் நாட்டுத் தொண்டு. அதுவே வீட்டுத் தொண்டு. உன்னை வளரும் பொதிபோற் சுமந்து, வாந்தியெடுத்து, உண்பன தின்பன விலக்கி, உறக்கம் இன்றி, ஐயோ என அலறி,வலி தாங்கிக் கடுஞ்சூல் ஈன்ற அன்னையினும் நின் தொண்டு சிறந்ததோ? ஈன்ற பின்னும் வயிறு கட்டி, வாய் அடக்கி, செங்குருதி மாறிய வெண்பாலை ஊட்டி, நீரெடுத்து, மலமெடுத்து, மருந்துண்டு, பொட்டிட்டுப் பூச்சூட்டி, மொழிசொல்லி நடைபழக்கி உடை உடுத்திப் பள்ளிக்கு அறிவுதேட விடுத்த மெல்லிய அன்னையினும் உன் தொண்டு என்ன பெரிது? கண்ணுற் காணப்படும் அரிய பெரிய பொருள்களினும் கண்ணே சிறந்தது. ஞாலத்திற்கு வளஞ்செய்யும் நல் வயல்களில் வயிறே சிறந்தது. நம்பியர் கைகளும் நங்கையர் வயிறுகளும் நாட்டின் படைப்பள்ளிகள்.

ஒரு குடும்பத்துக்குத் தான் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல், பிறர் குடும்பத்துக்குப் பிறர் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யப் புறப்படுகிருய். புகழ்நாட்டம் உடைய தொண்டினும் கடமையே சிறந்தது. கடமையைச் செய்தார்க்கு நன்றி காட்டலே உணர்ச்சிகளுள் சிறந்தது.

வடிவு: [அமைதியாக] அறியாது பேசும் தம்பி! மின் விளக்கு நின்ற நகர்போல உன் உள்ளம் சினப்புயலால் இருளாகி விட்டது. கேவலம் கடன் கழிப்பது நன்றியாகாது. கடமையையும் தொண்டுணர்வோடு செய்ய வேண்டும். பெற்ருர்கள், நாம் பிறந்தோம் என்று உணர்வற்றுச் செய்வது உருத்தோடு செய்வதாகுமா? எதனையும் மனம் வைத்து ஈடுபட்டுச் செய்யவேண்டும். ஊர் ஒப்புக்குச் செய்யக்கூடாது.

திருமணம் செய்து கொள்ளாமையினுல் நான் நன்றி கொன்றவள், திருமணம் செய்து கொள்வதனுல் நீ நன்றி கொண்டவன் என்று ஆகிவிடுமா? உன் பெற்ருேர்க்கு நீ நன்றி செய்வது உன் மனைவியின் பண்பைப் பொறுத்தது. நல்ல கொள்கை கொண்ட தமக்கையையே இவ்வளவு கடுஞ்சொற்கூறும் நீ, மனைவி, பிள்ளை என்று பெருகியபின் பெற்ருேரை என்ன செய்வாயோ? நீ கைவிட்டாலும் பெற்ருேர்க்கு நான் எப்போதும் பணிவிடை செய்வேன், எனக்கு ஒரு குடும்பம் இல்லாமையால். நீ விரும்பினுல், தம்பியாகிய உன் குடும்பச் சுமையையும் தாங்குவேன்.

திருமணமானபின், பெற்ருேர்களுக்குப் பிச்சைப் பாத்திரம் அளிக்கும் ஆடவர்கள் நிறைந்த இந் நாட்டில், நீ பேசும் கடமை எதுவென எனக்குப் புரியவில்லை. மணமான ஆடவன் தன் பெண்டு பிள்ளைகளைத் தன் குடும்பம் எனக்கு கருதுகிருனேயன்றிப் பெற்ருேர்களை எப்படி நினைக்கிருன்? ஈன்ற வாழை போலக் குடும்பத்திலிருந்து வெட்டிவிடுகிருன்.

நாவலன் : நான் தாங்க வேண்டிய நிலையிலோ, நீ தாங்க வேண்டிய நிலையிலோ, நம் பெற்றோர்கள் இல்லை. அவர்கள் தாங்க வேண்டிய நிலையிலேதான் நாம் இருக்கிறோம். நான் கைவிடுவேன், நீ கை கொடுப்பாய் என்று நம் தாய் தந்தை எதிர்பார்க்க வில்லை. தாங்கள் குடும்பமாகித் தங்கள் குடும்பத்தைப் பேணியது போல, நாம் குடும்பமாகி நம் குடும்பங்களைப் பேண வேண்டும் என்பதே அவர்களின் முதல் ஆசை. பெற்றோரின் இயல்பான ஆசையை நிறைவேற்றாத நீ, கவலை கொடுத்துப் பெற்றோரின் ஆயுளைக் குறைக்கின்ற நீ, தாங்குவையாம். தன்மானம் உடைய பெற்றோர்கள் துறவுமகள் கையால் சோறு வாங்குவார்களாம்.

வடிவு : தம்பி! மறுபடியும் சினமூட்டுகிறாய். துறவு மானக் குறைவா?

நாவலன் : உன் சினம் இனங் கொல்லும் சினம், நீ ஊனப் பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தால், பிறந்து ஊர்க்குத் தொண்டு செய்தால், வீட்டுக்குப் புகழுண்டு. பாவை விளக்குப் போன்ற நீ, படித்துப் பட்டம் பெற்ற நீ, கலை பயின்ற காரிகையாகிய நீ துறவு பூண்டால், துறவு பூண்டு தொண்டாற்ற வெளியே புறப்பட்டால், புறப்பட்டு பலரோடு பழகினால், உலக வாய்களும் ஒழுக்கத் தாள்களும் சும்மா இருக்குமா? இனி, தம்பியாகிய என்னோடன்றி நீ ஓராடவனோடு பேசிக் கொண்டிருப்பதை உலகக் கண்கள் பொறுக்குமா? நீ என்னோடுபேசிக் கொண்டிருந்தாலுங் கூட, தம்பியோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை அறியகில்லாப் பேதைகள் கட்டுக் கதைகள் பரப்புமல்லவா?

தமக்கையே! எவ்வளவு கற்றிருந்தாலும், கலை ஞானம் தெரிந்திருந்தாலும், நீ ஒரு பெண். பெண்ணுலகம் வேறு, பெண்ணைப் பற்றிப் பேசும் உலகம் வேறு. நீ மணங்கொள்வதே இயற்கை. கூந்தலுக்குப் பூங்கொத்துக்களை அணிவதே இயற்கை. பெண்பால் ஆண்பாலை

மணந்து பலர்பாலைத் தருவதே தமிழ் இயற்கை. அக்காள்! நீ துறவு கொள்ளாதே! துறவு கொண்டாலும், இந்நாட்டில் புறம் போந்து தொண்டு செய்யாதே.

வடிவு : உன் அறிவுரைகளைக் காட்டிலும், நாவல! உன் உடனன்பை மிகவும் புரிந்து கொண்டேன். அது சரி, தம்பி! ஏன் அழுது கொண்டிருந்தாய்? என்னைக் கண்டதும் ஏதோ மறைத்தாய்.

[திடீரென்று தம்பியின் சட்டைப் பையைப் பார்க்கிறாள். ஒரு தாள் கிடைக்கிறது. நாவலன் திரும்பப் பறித்துக் கொள்கிறான்]

நாவலன் : அக்காள்! நீ மணஞ் செய்து கொண்டால், எனக்கு மணம் உண்டு. நீ துறவு கொண்டால் தலை சென்ற வழி வால் செல்வது போல, நானும் துறவு கொள்ள வேண்டியது தான். நம் பெற்றோர்களுக்குப் பேரர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

வடிவு : மணஞ் செய்து கொண்டால் பேரர்கள் வந்து விடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? பிறப்பை யார் கண்டார்கள்?

நாவலன் : நீ சொல்வது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. மணஞ் செய்து கொள்ளா விட்டால் பிறப்பை எதிர்பார்க்க முடியுமா? மக்கட் பேற்றுக்கு மணந்தானே வழி.

வடிவு : என் துறவால் வருந்தி உயிரோடிருக்கும் பெற்றோர்களை, தம்பி! உன் துறவு கொன்றுவிடும். நீ மணந்து, வீட்டில் உன் மனைவியோடு உரையாடி அளவளாவும் ஒரு புது வாய்ப்பை எனக்கு நல்குக. உன் குழந்தைகளைக் கட்டி அணைத்து முத்தும் இனிய வாய்ப்பை எனக்கு நல்குக. என் நிலை பார்வைக்குத் துறவாகத் தோன்றினாலும், மணத்தை இழித்துக் கூறும் துறவி நானில்லை. இல்லற நங்கைக்குக் காப்பியம் பாடிய இளங்கோவின் துறவு போன்றது என் துறவு. உன் திருமணத்தை விரைவில் கண்டு களிக்க விரும்புகின்றேன். இரண்டு

திருமணங்கள் நிகழ்ந்தால் பெற்ருேர்க்கு எவ்வளவு மகிழ்விருக்குமோ, அவ்வளவு மகிழ்ச்சி உன் ஒரு திருமணத்தில் உண்டாகும்படி செய்ய விரும்புகிறேன்.

நாவலன் : அக்கா! உன் விருப்பம் உண்மையா ?

வடிவு : [பெருமிதமாக] உண்மையிலும் உண்மை? நீயும் நானும் உடன்பிறப்பு என்பது எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மை.

நாவலன் : உனக்கு உன் துறவில் அதிக விருப்பம் உண்டா? என் மணத்தில் அதிக விருப்பம் உண்டா?

வடிவு : என் துறவுக்கும் உன் மணத்துக்கும் என்ன தொடர்பு ?

நாவலன் : இதோ பார் ! கடிதத் தொடர்பு.

வடிவு : [கடிதத்தைப் பிரித்து வாசிக்கிருள்]

என் காதல !

அடிபணிவு. என் அண்ணன் திருமணத்தை முடித்து வையுங்கள். நம் திருமணம் உடனே நிகழும்.

மணிகாட்டியின் பெரிய முள இயங்காது சின்ன முள் இயங்குமா ? காய் கனியாகாது பூ கனியாகுமா? மலர் மணக்காது அரும்பு மணக்கலாமா ?

காதலி.

[படித்து முடித்தபின்]

தம்பி இது கிடந்தெடுத்த கடிதமா ? காதற் புத்தகத்திலிருந்து படி எடுத்த கடிதமா? யார் காதலன்? யார் காதலி ?

நாவலன் : நாவலன் காதலன், காதலி யாழி.

வடிவு : ஓ! ஓ! என் துறவைக் கலைக்க முயலும் சூழ்ச்சிக் கடிதம். இனிமேல் பேச்சில்லை.

[சட்டென அவ்விடத்தை விட்டுப் போகிருள் வடிவு]

மூன்றுவது

மனையரங்கம்

காட்சி : 17

[அன்னையர் கழகம். இரண்டாவது கூட்டம்.
இரவு மணி எட்டு]

நறுங்கொன்றை : [வணங்கி எழுந்து]

பேரறப் பெண்களே !

அன்னையர் கழகம் தொடங்கியதைச் செய்தித் தாள்கள் வரவேற்றுத் தலைப்பகுதிகள் எழுதியுள்ளன; நடைமுறைக்கு ஒத்த நல்ல கருத்துக்கள் ஆராயப்பட்டதைப் பாராட்டி எழுதியுள்ளன. இந்தியப் பெருநாட்டில் மக்கட்பெருக்கத்துக்கு யாதொரு தடையும் அரசு உண்டு பண்ணலாகாது என்ற கருத்தைப் பல இதழ்கள் ஒப்பியுள்ளன. மக்களை நிறையப் பெற்றுத் தரும் தாய்மாருக்கும் இரட்டை பெரும் தாய்மாருக்கும் வல்லுணவும் நன்மருந்தும் விலையின்றி அரசு வழங்கவேண்டும் என்று சில கருத்துத் தெரிவித்துள்ளன. [கைதட்டல்] ஒரு மாதக் குழந்தை நிலையில் இருக்கும் நம் கழகத்தைப் பாராட்டி ஊக்கிய அன்பர்கட்கெல்லாம் நன்றியம்.

உலகறியும் நம் பெருங் கழகத்துக்கு வடிவழகியே நிலைத்தலைவியாக இருக்க வேண்டும் [பெருங் கைதட்டல்] என்று எல்லாரும் ஒரு முகமாக விரும்புகின்றோம். [ஆம்,

ஆம்] நம் விருப்பத்தை வடிவழகியார் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ஒரு தலைமைக்கு ஆசைப்பட்டுக் கழகத்தைத் தொடங்கியதாகச் சிலர் தூற்றக் கூடும் என்பது அவர் கருத்து. மேலும் இல்லற மடந்தையர் கழகத்துக்கு இல்லறம் எய்திய பெண்கள் தாம் தலைவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது அவர்தம் விருப்பம். இயல்பான உறுப்பினர் பதவி தமக்கு அளித்தாற் போதும் என்று சொல்லுகிருர். கரும்பு நெஞ்சுடைய வடிவழகியார் குறிக்கோளில் இரும்பு நெஞ்சுடையவர். ஆதலின் வேறு வழியின்றி அவர் சொல்வதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கின் ரேம். [மறுபடியும் கேளுங்கள், மறுபடியும் கேளுங்கள் என்று சிலர் ஆரவாரித்தல்]

வழக்கம் போல் ஒவ்வொரு கூட்டத்துக்கும் புதிய தலைமையுண்டு. நம் கழகத்தின் இரண்டாவது கூட்டத் துக்குக் காய்கறி வாணிகி மூக்காயி அம்மை தலைமை தாங்குவார். இவர் பத்துப் பெண்ணுக்குத் தாயாவர். இவர்க்கு ஆண் குழந்தை இல்லை என்ற வருத்தம் சிறிதும் இல்லை. எல்லாப் பெண்களையும் நன்கு படிக்க வைத்தார்; காய்கறி வணிகத்தும் பழக்கினர். மூக்காயி யாரின் வணிகமுறை போற்றத் தக்கது. பசுமை நிலையி லேயே காய்கறிகளை விற்று விடுவார். காய்கறி வாடுவது கண்டால், அவர் மனம் வாடும். காய்கறி அழுகினல் அவர் கண் அழும். விலையை அளவுபடுத்தி விரைவாக விற்பது அவர்தம் வணிக நோக்கம்.

ஒல்லும் வகையால் அறம் செய்யும் உள்ளம் உடை யவர். எழை மாணவர்தம் திருக்குறள் விடுதிக்கு நாள் தோறும் பச்சை மிளகாய் சும்மா வழங்குகிருர். தாய் நாட்டின் தற்காப்பு நிதிக்கு ஒரு நாள் வருவாயையும் தாய்மொழியின் தற்காப்பு நிதிக்கு ஒரு நாள் வருவாயை யும் முன்னறிவோடு உவந்தளிக்கும் பெருமகள் பாராட் டத்தகும் பண்புகள் நிறைந்த மூக்காயி அம்மையாரை இன்று தலைமை யேற்குமாறு நம் சார்பாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மூக்காயி : தங்கை தமக்கைமார்களே!

கைகூப்புகிறேன். சந்தைக் கடையில் காய்கறி விற்கிற பேச்சுத்தான் எனக்குப் பழக்கம். இவ்வளவு பெருங்கூட்டத்தில் பேசுவது என் வாழ்க்கையில் ஒரு புரட்சி. தலைமை வகித்து ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். அதுஎனக்கு நல்லது. ஏனென்றால் தலைமையாக இருப்பவர்கள் மிகவும் பேச வேண்டியதில்லை.

நம் நாட்டில் இதுவரை ஆண்கள் தான் கண்டபடி யெல்லாம் பேசிக் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந் தார்கள். "எங்களுக்கு வாயில்லையா? நாங்களும் சமம் இல்லையா?" என்று இப்போது பெண்களும் ஓயாது பேச முன்வந்து விட்டார்கள். எனக்குத் தெரிந்த மட்டில், இன்று நமது நாட்டில் பெரியவர்கள் சாகும்வரை பேசு கிறார்கள்! சின்னவர்கள் முளைக்கும்போதேபேசுகிறார்கள், ஏசுகிறார்கள். (கைதட்டல்) எங்கும் எப்போது பார்த் தாலும் பேச்சு. வாய் பேசுவது போதாதென்று ஒலிப் பான் வழியாகக் கத்துதல். இப்படி நம் நாகரீகம் வளர்ந் தால், இபபோது பலர் அரைக் குருடாகப் பிறப்பது போல, வருங்காலத்தில் பலர் அரைச் செவிடாகப் பிறப் பார்கள். வாயடக்கி என்ற ஒரு கருவி கண்டு பிடிக்கப் பட்டால் உலகிற்கு நல்லது, சிறப்பாக நம் நாட்டிற்கும் நல்லது.

சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் சொல்வது நல்லது என்று உலகப் பெரியார் வள்ளுவர் கூறியிருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். அது பெரிய உண்மை. அந்தப்படியேதான், நான் வணிகஞ் செய்து வருகிறேன். என் கடையில் காய்கறி வாங்கியவர்கள், அடுத்த கடைக்குப் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். அவ்வளவு நம்பிக்கை.

நறுங்கொன்றை சொல்லியபடி, என் செல்வம் எல்லாம் பெண் செல்வந்தான். முதற்பேற்றிலே இரட்டை பிறந்தார்கள். கண்ணகி மாதவி என்று பெயர் வைத்தேன். அடுத்த பேற்றில் ஆண் இரட்டை பிறக்கும்

எனவும், செங்குட்டுவன் இளங்கோ என்று பெயர் வைக்க வேண்டும் எனவும் ஆசையோடு இருந்தேன். மறுபடியும் பெண் இரட்டையே பிறந்தார்கள். காவிரி வையை என்று பேரிட்டேன். ஆனால் கவலைப்பட்டேன். என் குடும்பம் கும்மியடிக்கும் பெண்களின் கூட்ட மாக ஆகி வருகிறதே என்று வருந்தினேன். சிந்தனை செய்தேன். ஆண் குழந்தைகள் பிறந்திருந்தால் எப்படி வளர்ப்போமோ, அப்படி இந்தப் பெண் குழந்தைகளையும் வளர்ப்பது என்று தீர்மானித்தேன். கட்டாயமாக எல்லா மகள்களையும் படிக்கவைத்தேன். காய்கறிக் கடைகளில் பழக்கினேன், சமையல் பழக்கிக் கொடுத்தேன், தையல் பழக்கிக் கொடுத்தேன், கைத்தொழில்கள் பழக்கிக் கொடுத்தேன். ஆசிரியத் தொழில், செவிலித் தொழில் எல்லாவற்றிலும் பயிற்சி அளித்தேன். படிக்க வைத்தால் பெண்மக்கள் ஆண்மக்களைவிட நன்றாகக் கருத்தூன்றிப் படிப்பார்கள். கவலையோடு குடும்பம் நடத்துவார்கள். குடியாதும் புகையாதும் சிக்கனமாக வாழ்வார்கள். இன்று என் பெண்மக்கள் நன்றாக வாழ்கிறார்கள். அம் மக்களை அவர்தம் கணவன்மார்கள் நன்றாக மதிக் கிறார்கள்.

என் சொந்தத் தெளிவு இதுதான். பெண் பெற்ற தாய்மார்கள் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டாம். பெண் பிறந்த அன்றே இவளுக்கு எப்படி மணஞ் செய்வேன் என்று மனத்தைக் குழப்ப வேண்டாம். உங்களுக்குப் பிறந்த ஆண்மக்களைக் காட்டிலும் பெண்மக்களைப் பெரிய படிப்புப் படிக்க வையுங்கள். தொழில் பார்க்க விடுங்கள். ஒரு பிறப்பில் பெண் பெற்றவர்களுக்கு ஏழு பிறப்பிலும் துன்பம் வராது.

வள்ளுவர் சொல்லியது எனக்கு நினைவு வந்து விட்டது. இதனோடு என் தலைமையுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். நன்றி.

வடிவழகி: அன்பு சான்ற அன்னைமார்களே!

கை கூப்புகின்றேன். நம் கழகத்தில் உறுப்பினர்கள் வரவரக் கூடி வருகிறார்கள். முதற் கூட்டத்தைக்

காட்டிலும் இந்த இரண்டாவது கூட்டத்தில் அன்னையர் பெருவாரியாக வந்திருப்பது மகிழ்வுக்குரியது. இக் கழகத்துக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு. இக் கழகம் ஒரு தாய் மரமாய்ப் பல கிளைகளையும் கன்றுகளையும் ஈன்று உதவும் என்று நம்புகின்றேன். அயலூர்களில் இருந்தும் தாய்மார்கள் வந்திருப்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். நம் கழக நோக்கம் அவர்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றது. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் நம் கழகம் அயல்நாடு களிலும் பரவினும் வியப்பில்லை.

நல்லம்மை என்ற ஒரு துறவி முதியாளும் இன்று நம் கூட்டத்தைக்காண வந்திருக்கின்றார். அவர் நல்ல அறிஞர் எனவும், பெருஞ் செயலர் எனவும், உலக ஊழியர் எனவும் அறிகின்றேன். அத்தகைய பெரியாளின் துணையை நாம் கைவிடலாகாது. அவர் நம் மாதர் கழகத்தின் செயலராக இருந்து இல்லறப் பணி புரிய வேண்டும் என்று உங்கள் சார்பாக அவரை வேண்டு கின்றேன்,

[நன்று, நன்று. கைதட்டல். நல்லம்மையார் எழுந்து நின்று வணங்கல்]

பெருந்தாய்மார்களே! சிலருடைய ஓர் ஐயத்தைத் தெளிவாக்க விரும்புகிறேன். எல்லா நிலைப்பெண்களும் இக்கழகத்திற் சேரலாம். கன்னியர் சேரலாம், கைம்மையர் சேரலாம். எத்தொழிற் பெண்டிர்களும் சேரலாம் கற்றவர் கல்லாதார் யாரும் சேரலாம். இரப்போர் சேரலாம், துறவியர் சேரலாம், பொது வாகவும் தெளிவாகவும் கூறப் போந்தால், பெண் பாலார் யாரும் சேரலாம்.

அன்னையர் கழகம் என்று நாம் பெயர் வைத்திருப் பது இன்னும் மணமாகாத கன்னியர்களை விலக்கு தற்கோ, இனிமேல் பிள்ளை என்றிருக்கின்ற மங்கை யர்களை விலக்குதற்கோ, பிள்ளைப்பேறில்லா அரிவை யர்களை விலக்குதற்கோ இல்லை. அன்னையர் என்பது

பெண்களுக்கு உரிய அன்புச் சொல், அருட்சொல், கடமையை உணர்த்தும் அறிவுச் சொல். இன்னும் ஒரு தெளிவு செய்ய விரும்புகிறேன் குலமகளிர் விலை மகளிர் என்ற வேறுபாட்டை நம் கழகம் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. ஒழிக்கவே விரும்புகின்றது. [ஆம், ஆம்] நன்மகளிர் சமுதாயக் கேட்டினுல் விலைமகளிர் ஆக்கப் படுகின்றனர். இப்போக்கு இனி வரவரக் குறையும், குறைய வேண்டும். ஆண்கள் போல் பெருமிதமான தொழில் செய்து பொருளீட்டி வாழ்வு நடத்தும் தற்காப்பு இன்று பெண்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. ஆதலால், எம் மகளிரும் அன்னையர் கழகத்தின் நன் மகளிர். எல்லார் தம் வரவும் நம் கழகத்திற்கு நல் வரவே. நம் கழகத்தின் இத் தனிப்பெரு நோக்கை நாம் உணர்வோமாக, உணர்ந்து ஆக்கம் செய்வோமாக.

[கேள்வியரங்கம்]

ஒருத்தி : [சில விளம்பரங்களைக் காட்டி] பீடி பிடிப்பதாகவும், சுருட்டுப் புகைப்பதாகவும், மது ஊற்றிக் கொடுப்பதாகவும் இழிந்த விளம்பரங்களில் பெண் படங்களை ஒரு விதமாகப் போடுகிருர்கள். இதனைக் கண்டித்து ஒரு தீர்மானம் செய்ய வேண்டும்.

ஒருத்தி : வள்ளுவர் கழகம் என்று வைத்துக் கொண்டு சூதாடும் இந்த நாட்டில், காந்தி கழகம் என்று வைத்துக் கொண்டு உறுப்பினர்கள் காயம்பட அடித்துக்கொள்ளும் இந்த நாட்டில், நாம் தீர்மானம் செய்து என்ன பயன்? ஆண்களுக்கும் நாணம் வேண்டும். விளம்பரத்துக்கும் ஒழுக்கம் வேண்டும். [கேண்மின்! கேண்மின்!]

பொன்னம்மை : பொருத்தமான விளம்பரங்கட்கு நாணமான முறையில் மெல்லியலார் மேனிகளை வெளியிட்டுக் கொள்வதை நாம் எதிர்க்கவில்லை, வரவேற்கிரேும்.

ஒருத்தி: அழகுப் போட்டி நடத்துவதை நம் கழகம் உடன் படுகின்றதா?

ஒருத்தி : அழகுப் போட்டி பெரும் அல்நாகரிகப் போட்டி. இளமங்கையர்களை ஓரிடத்துக் கண்டு களிக்கவேண்டும் என்று மயங்கிய ஆண்மடவர்களின் சூழ்ச்சி. இந்திய நாகரிகத்துக்கு அழகுப்போட்டி ஓர் அரிவாள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் உரியவர் கண்ணுக்கு அழகியே. ஆடவர்கள் இப்போட்டி நன்று என்று ஆர்வத்தோடு காரணஞ் சொல்வார்கள். பெண் யாரும் இப் போட்டியிற் கலந்து கொள்ளக்கூடாது என்று நம் கழகம் தீர்மானிக்குமா?

மூக்காயி : இதற்கு ஒரு எழுத்துத் தீர்மானம் வேண்டுமா? எழுதாத தீர்மானத்துக்குத் தான் ஆற்றல் உண்டு.

ஒருத்தி : அழகுப் போட்டியை விட்டுவிட்டு, அன்னைப் போட்டி வைக்கலாம் என்பது என் கருத்து. இதனை நம் அரசு ஏற்குமா?

மூக்காயி : ஏற்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது என்பதே என் கருத்து. வாழ்க்கைச் செலவை அளவு படுத்த வேண்டும், மக்கள் வரவைப் பெருக்கவேண்டும்.

ஒருத்தி : பெண்கள் திரைப்படங்கள் பார்க்கலாமா?

செல்லாயி : வீட்டு வேலைகளைப் பார்த்தபின் பார்க்கலாம்.

ஒருத்தி : இளம் பெண்கள் பார்க்கலாமா?

நல்லம்மை : அவர்கள் பார்க்கக் கூடிய படங்களைப் பார்க்கலாம்.

ஒருத்தி : பெண்கள் படிப்பதால் காதற் கடிதங்கள் எழுதுகிறார்கள்; அதனால் படிக்க வைக்கக்கூடாது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்களே.

பொன்னம்மை : ஆண்கள் எழுதும் காதற் கடிதங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்காகவாவது படிப்பு வேண்டுமில்லையா?

ஒருத்தி : நல்ல குடும்பத்துக்கு அடையாளம் என்ன?

பெரியம்மை : எல்லோரும் கூடியிருந்து உண்ணுதல்.

ஒருத்தி: நல்ல மாமியாளுக்கு அடையாளம் என்ன?

பெரியம்மை: மருமகளையே வீட்டுக்காரியென மதித்தல்.

ஒருத்தி: நல்ல நாத்தூணுருக்கு அடையாளம் என்ன?

மூக்காயி: தாய் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வரமாட்டாள்.

ஒருத்தி: வளரும் குழந்தைக்கு அடையாளம் என்ன?

வடிவழகி: வைத்திருக்கும் சாமான்களை உடைத்துப் பார்த்தல்.

யாழி: நல்ல காதலனுக்கு அடையாளம் என்ன?

வடிவழகி: தன் காதலை வற்புறுத்தாமை.

பைங்கிளி: நல்ல கணவன் யார்?

பெரியம்மை: மனைவியின் பிடிவாதத்திற்கு எதிர் பேசா திருத்தல்.

ஒருத்தி: நல்ல மனைவி யார்?

ஒருத்தி: பிறந்த இடத்தைப் போல வந்த இடத்தையும் மதிப்பவள்.

ஒருத்தி: நல்ல மாப்பிள்ளை யார்?

ஒருத்தி: மனைவியின் சீர்ப்பொருளை நம்பலாகாது, மாமியார் வீட்டில் தங்கலாகாது.

யாழி: நம் கழகத்தின் சார்பாகக் குழந்தை யரங்கங்கள் நிகழ வேண்டும். ஆடரங்கம், அறிவரங்கம், பாட்ட ரங்கம் என்ற வகையில் நடத்தலாம்.

வடிவழகி: நல்ல கருத்து. திங்களுக்கு ஒருமுறை நடத்தினால் குழந்தைகளுக்குப் பெரிய ஆர்வம் ஏற்படும். கலந்து கொள்ளுகின்ற எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பரிசு கொடுப்போம்,

நல்லம்மை: அப்படிக் கொடுத்தால்தான் தாய்மார்களுக்கும் ஆர்வம் இருக்கும்.

ஒருத்தி: குழந்தை அரங்கத்தில் ஆண் குழந்தைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா?

வடிவழகி: எல்லாம் குழந்தைகளே. கூட்டத்துக்கு ஆண் குழந்தைகள் வருவதை நாம் ஏற்றுக் கொள்வது போல அரங்கிற்கும் ஏற்றுக் கொள்ளுவோம். போட்டிகளிலும் வேறுபாடு செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆண் குழந்தைகளும் பெண் குழந்தைகளும் ஒன்ருகவே கலந்து கொள்ளட்டும்.

நறுங்கொன்றை: குழந்தையின் உள்ளம் தாய்ப்பால் போல் மாசுபடாதது. அதன் அறிவு நெருப்புக் கொழுந்து போன்றது. அதன் மழலை செல்வம் போல் யார் மனத்தையும் மாற்ற வல்லது. ஆதலின் குழந்தையரங்குகள் நடத்துவது நம் கழகத்துக்கு நல்வளர்ச்சி. இக் கருத்தினைத் தெரிவித்த நங்கை யாழிக்கு நன்றி.

காட்சி : 18

[இளைஞர் சங்கக் கட்டிடம், ஓர் அறையில் பண்ணன் அமர்ந்திருக்கிறன். செய்தித்தாள்கள் முன்னே கிடக் கின்றன.]

முரசன் : [உரத்த குரலில்] பண்ணு நீ இளைஞர் சங்கத்துக்குத் தலைவனுகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது பற்றி எங்கள் எல்லோருக்கும்.........

பண்ணன் : கவலையா? மகிழ்ச்சியா?

முரசன் : கவலையும் இல்லை, மகிழ்ச்சியும் இல்லை.

பண்ணன் : அப்படி ஒரு நிலையுண்டா?

முரசன் : ஒருமுறை கவலைப்படுகின்றேம் ; மறுமுறை மகிழ்ச்சி அடைகின்றேம்.

கதிரன் : நீயும் துறவியாக நேர்ந்ததே என்று நினைக்கும் போது கவலைப்படுகின்றேம்.

முரசன் : வாழ்க்கையில் தோல்வி வரும்போது, ஒரு சங்கத்துக்குத் தலைமை கிடைத்ததே என்று மகிழ்ச்சி யடைகின்றேம்.

எல்லன் : இவனுக்கு மாத்திரமா கிடைத்தது ? இவன் முன்னுள் காதலி வடிவுக்கும் கிடைத்தது. அதுவும் உள்ளூரிலே கிடைத்தது.

முரசன் : வடிவு அன்னையர் கழகம் அமைத்தது போல நீ அப்பர் கழகம் அமைப்பது தானே?

பண்ணன் : ஏட்டிக்குப் போட்டியாகத் தெரியும்.

முரசன் : துறவிகள் சங்கம் ஒன்று தொடங்கேன்? வடிவும் அச் சங்கத்தில் வந்து சேருவாள்.

எல்லன் : இருவரும் ஒரு சங்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டால், அச்சங்கம் குடும்பம் ஆனாலும் ஆகிவிடும்.

பண்ணன் : துறவும் துறவும் எங்காவது உறவாதல் உண்டா?

முரசன் : ஆண் துறவியும் பெண் துறவியும் சந்தித்தால், துறவு துறவாகிவிடும். அது சரி. நீ என்றுமே துறவி யாக இருக்கப் போகிறாயா?

பண்ணன் : வடிவு துறவியாக இருக்கும்வரை நானும் துறவி யாகத்தான் இருக்க வேண்டும். வேறு வழி இல்லை.

முரசன் : தன்னுரிமை என்பது உன்னிடம் சிறிதும் இல்லை. காதல் மிக மென்மையான உணர்ச்சி. கொடி போல் அது எப்படியும் வளைந்து கொடுக்கும். காதலில் நீ வன்மை காட்டாதே. காதல் கீதல் சாதல் எல்லாம் நமக்குப் பிடிக்காது. காதல் என்பது ஊதல் போன்றது. பழத்தைப் பார்த்தால் நா ஊறுகின்றது. பணத்தைப் பார்த்தால் ஆசை பெருகுகின்றது. பெண்ணைப் பார்த்தால் காதல் பிறக்கின்றது. இவ்வளவு தான். உள்ளம் ஈயின் கால்போல் இருக்க வேண்டும். பட்டும் படாமலும் இருப்பவன் தான் கெட்டிக்காரன். மனிதனுக்குக் காதல் வேண்டாமென்று நான் சொல்ல வில்லை. இவளைத் தான் காதலிப்பேன் என்று உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விடுவது அடிமைக் காதல். காதலாகக் கிடப்பதைவிட, எவளோ ஒருத்தியை மணஞ் செய்து கொண்டு இல்லறமாக வாழ்வதே ஆடவன் கடமை திருமணம் இல்லாத ஆடவனும் பேடியும் ஒன்றுதான். தான் பேடியில்லை என்பதை ஒருவன் திருமணஞ் செய்து கொண்டு குழந்தை பெற்றுக் காட்ட வேண்டும். நீ மாத்திரம் ஒரு வார்த்தை சொல். [விரலைச் சுண்டுகிறான்] நாளையே திருமணம்.

எல்லன் : முரசா! என்ன, பெண் கைக்குள் இருப்பது போல் பேசுகிறய்.

முரசன் : கைக்குள் என்ன, இதோ என் பைக்குள் இருக்கிருள் பார்!

[செய்தித்தாளை எடுத்துக் காட்டுகிறுன்]

"உடனே மணமகன் தேவை, அழகும் பணமும் படிப்பும் உடைய பெண்ணுக்கு." பார்த்தாயா?

பண்ணன் : உனக்கு இன்னும் மணமாகவில்லை. நீயே இந்தப் பெண்ணை மணந்துகொள்.

முரசன் : இதோ பார், மோதிரத்தை. நேற்று எனக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டது.

எல்லன் : [வியப்போடு] யார்க்கும் சொல்லவில்லையே!

முரசன் : மணப் பெண்ணுக்குச் சொன்னுற் போதாது?

கதிரன் : பெற்ருேருக்குக் கூடச் சொல்லவில்லையா?

முரசன் : நம் திருமணத்தில் பெற்ருேர் தலையிடுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? பெற்ருேர்கள் திருமணஞ் செய்து கொண்ட போது நாம் தலையிட்டோமா?

பண்ணன் : ஓ! ஓ! அறிவுடையோர்கள் உன் கருத்தை மறுக்க வரமாட்டார்கள்.

முரசன் : "கட்டு உடல், பட்டு மேனி, வெட்டு விழி, பட்டப் படிப்பு, மெத்தை வீடு, உறவினர் யாரும் இல்லை, உடனே மணம், தந்தி விடுக்க" என்ற இனிய செய்தியை "மணமகன் தேவை" என்ற தலைப்பில் பார்த்தேன். பார்த்ததும் காதல் பிறந்தது. பதிவு நிலயம் சென்றேன். அவளுக்கு நான் உயிர் எனவும் எனக்கு அவள் உடல் எனவும் பதிவு செய்து கொண்டோம்.

காலம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கேற்பக் காதலும் மாறிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். காதல் ஒரு சேற்று நிலம். மெல்லக் கால் வைத்துப் பார்க்க

வேண்டும். இனி அஞ்சல் வழியாகத் தாலி கட்டும் காலம்கூட வந்து விடும். மணமகன் தேவை என்று மணமுரசு கொட்டும் இக்காலத்தில். ஒருவன் ஒருத்திக் காகக் காலமெல்லாம் உயிரைவிட்டுக் கொண்டிருப் பானு?

எல்லன் : முரசன் ஏன் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண் டான் தெரியுமா? பிடிக்காத போதும் பதிந்தாற் போச்சு.

முரசன் : பதிவு மணத்தின் நயம் அதுதான். எவ்வளவு எளிதாகக் கட்டிக்கொண்டோமோ, அவ்வளவு எளிதாக வெட்டிக் கொள்ளலாம்.

பண்ணன் : நீ செய்திருப்பது வசதிக் காதல். நான் விரும்பு வது வாழ்வுக் காதல்.

முரசன் : [கேலியாக] அடடா! நீ காதலை எப்போதும் தனியாக விரும்பிக் கொண்டிரு. நான் ஒருத்தியொடு துய்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் காதலிக்கு அடிமைப் படுவதில்லை. காதலி மாறினாலும் என் காதல் மாறாது.

எல்லன்: அதுவல்லவோ காதல்! நீ சொல்லுகிறபடி ஒரு பெண்ணும் சொன்னால்.........

முரசன்: அப்படிச் சொல்லக்கூடியவளைத்தானே காதலிக்க வேண்டும். தொட்டால் தொடுதல், விட்டால் விடுதல். இத்தகைய துறவுள்ளமே சிறந்த காதல் உள்ளம்.

[நல்லம்மை வருதல்]

பண்ணன் : வாருங்கள், இருங்கள்,..............

நல்லம்மை : நான் ஒரு பெண் துறவி.

முரசன் : அதுதான் பார்த்தாலே தெரியுதே.

நல்லம்மை : அன்னையர் கழகத்தின் செயலாளர்.

பண்ணன் : வடிவழகி தோற்றிய கழகம்தானே அக் கழகம்?

முரசன் : துறவிகளையும் அன்னையர் கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்வார்களோ?

நல்லம்மை : கழகத்தை அமைத்தவரே ஒரு துறவிதானே.

பண்ணன் : நன்றாக நடக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். செய்தித் தாள்களும் பாராட்டி எழுதியிருக்கின்றன. வடிவழகியாரின் படத்தைக்கூட வெளியிட்டிருக்கின்றன. இதோ பாருங்கள். [படத்தைக் காட்டுதல்] கழகத்துக்கு என் வாழ்த்தும் உண்டு.

நல்லம்மை : வாழ்த்து மாத்திரம் போதாது, தங்கள் வரவும் வேண்டும். எங்கள் கழகத்தில் குழந்தை அரங்கங்கள் கொண்டாடுகின்றோம். அதன் முதலாண்டு விழாவில் தாங்கள் தலைமை வகித்துப் பரிசுகள் நல்க வேண்டும்.

எவ்லன் : இது தங்கள் சொந்த வேண்டுகோளா?

நல்லம்மை : துறவிக்கு என்ன சொந்தம் இருக்கிறது? கழகத்தின் தீர்மானம்.

கதிரன் : அன்னையர் கழகத்துக்கு ஆண் துறவோனை அழைப்பது பொருத்தமாகப் படவில்லை.

பண்ணன் : அன்னையர்கள் அன்பினால் அழைக்கும்போது மறுப்பது ஆண்மையாகாது. உங்கள் வேண்டுகோளை நான் ஏற்கின்றேன்.

நல்லம்மை : மிக்க மகிழ்ச்சி. எங்கள் கழகம் பேசாமடந்தையர்கள் கழகம் இல்லை. ஆணின்றிப் பெண்ணில்லை; பெண்ணின்றி ஆணில்லை என்பது யாரும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய செய்தி. தொண்டு செய்வோரையெல்லாம் எங்கள் கழகம் மதிக்கும். பண்ணனார் நன்கு படித்த தொண்டர்; சங்கத் தலைவர்; இவரைவிட எங்கள் முதல் விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கத் தக்கவர் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

முரசன் : [சிரித்துக் கொண்டு] நானும் ஒரு தொண்டன் தான். என்னை அழையுங்கள்.

நல்லம்மை : (கேலியாக) உங்கள் தொண்டைக் கேள்விப் படும் போது அழைக்கிறோம்.

முரசன் : இன்னும் எத்தனையோ ஆண்டு விழாக்கள் இருக்கின்றன; தலைவர்கள் வேண்டும்போது அழையுங்கள். எங்கள் இளைஞர் சங்கத்தில் தலைமை தாங்க வல்லவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அது சரி. ஆண்டுவிழா பார்க்க ஆண்கள் வரலாமா?

நல்லம்மை : இளைஞர் சங்க உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரையும் தவறாது நாங்கள் அழைக்கின்றோம். சங்கத் தலைவர் தலைமை தாங்கும்போது, அழையாது இருப்போமா? [பண்ணனைப் பார்த்து] நீங்கள் விரைவாக இசைந்ததற்கு நன்றி. இன்னும் ஒரு வேண்டுகோள்.

பண்ணன் : நீங்கள் அறிவு முதிர்ந்த துறவாட்டி. நீங்கள் எத்தகைய வேண்டுகோள் செய்தாலும், அதுநல்லதாகத் தான் இருக்கும்.

நல்லம்மை : தங்கள் தலைமையுரையில், அன்னையர் கழகத்தை நிறுவிய வடிவழகியாரின் தொண்டினைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டாற் போதும்.

கதிரன் : பெரிய தொண்டினைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் பலருக்கு விளங்காது.

நல்லம்மை : எங்கள் கழகத்தில் சுருக்கமாகப் பேசினால் போதும்.

பண்ணன் : தங்கள் முகச்சாயல் அடிக்கடி பார்த்த மாதிரி இருக்கிறது.

நல்லம்மை : இந்த உருவத்திலா பார்த்திருக்கிறீர்கள்?

பண்ணன் : இல்லை, ஆணுருவத்தில்.........

நல்லம்மை : இறைவன் சில சமயங்களில் மறந்து முன் படைத்த முகத்தையே மறுபடியும் படைத்து விடுகிறான்.

[நல்லம்மை சென்று விடுதல்]

காட்சி : 19

[மலையனூர் வீடு]

மலரி : [சூடான காபியைக் கொடுத்து] அம்மா! நான் ஒரு வேலைக்காரி.

வடிவு : [மனங்கலங்கி] என்ன, அக்கா ! திடீரென இப்படிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டாய். நான் பிறப்பதற்கு முன்பே இங்கு வேலைபார்க்க வந்தவள் நீ. அம்முறையில் எனக்கு மூத்தவள்.

மலரி : எப்படியிருந்தாலும் வேலைக்காரி வேலைக்காரிதானே.

வடிவு : என் தாய் உன்னை மலரி என்று பெயர் சொல்லி அழைப்பாள். தங்கச்சி என்று தகப்பனார் அன்போடு கூப்பிடுவார். அக்காள் என்று தம்பியும் நானும் கூப்பிடுவோம். அப்படியிருக்க, உன்னை வேலைக்காரி என்று யார் சொல்லத் துணிந்தார்கள்?

மலரி : [இடுப்பில் சேலையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு] அப்படி யார் சொன்னாலும் விடுவனா? நான்தான் சொல்லிக் கிறேன். [குடித்த குவளையைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு] அக்காள் தங்கச்சி என்று சொல்வதெல்லாம் உதட் டளவில். [கண்ணீர் விடுகிறாள்].

வடிவு : இதுவரை நீ அழ நான் பார்த்ததில்லை. ஏன் இந்த அழுகை ?

மலரி : இந்த வீட்டில் எல்லோரும் அழுகிறபோது, நான் மட்டும் எவ்வளவு நாளைக்கு அழுகாமல் இருக்கமுடியும்?

வடிவு : இந்த வீட்டில் யார் அழுவதையும் நான் பார்க்க வில்லையே.

மலரி : நீ பார்க்கவா அழுவார்கள்? நீ கழகத்துக்குப் போனதும், பெற்றோர்கள் அழுது கொண்டிருக்கிறாங்க. அம்மா, அப்பா என்று நீ வந்து கதவைத் தட்டியதும், அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு சும்மா இருக்கிறாங்க.

வடிவு : பயந்து பயந்து ஏன் கண்ணீர் வடிக்க வேண்டும்?

மலரி : ஒரு கழகத்துக்குத் தலைமை தாங்கும் உனக்குத் தெரியாதா? ஏன் மழுப்புறாய்? வளர்த்த கிடாரிக்கண்ணு பால் கறக்கா விட்டா, சிரிச்சுக்கிண்ணு இருப்பாங்களோ ?

வடிவு : கலகலவென்று இருப்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ?

மலரி : அப்படிக் கேளு. பேரப்பிள்ளைங்க இருந்தால்தான் பெற்றவங்க கலகலன்னு இருப்பாங்க.

வடிவு : அக்கா! இந்த ஒரு செய்தியை விட்டுவிட்டு, வேறு ஏதாவது சொல்லு.

மலரி : எனக்கு வேறு என்ன தெரியும்? இந்தக் காலத்தில் படித்தவங்கள் படித்தவங்களுக்கு இடித்துச் சொல்லப் பயப்படுகிறாங்க. ஒண்ணும் படியாதவங்கதான் துணிஞ்சு படித்தவங்களுக்கு அறிவு புகட்டவேண்டியிருக்கு.

வடிவு : காலம் மாறிக்கொண்டு தானே வருகிறது.

மலரி : எப்படி மாறுது தெரியுமா? படிச்ச பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதைத் தள்ளிப்போட நினைக்கிறாங்க. படித்த ஆண் பிள்ளைகள் காதலோடே நிறுத்திக்க நினைக்கிறாங்க. பெற்றவங்க பிள்ளைங்களுக்கு எதுவும் சொல்ல அஞ்சுறாங்க. பலர் முன்னே புகழ்கிறாங்க, பின்னே இகழ்கிறாங்க.

வடிவு : நாலும் பேசுவார்கள். அதனைப் பொருட்படுத்தாமல்தான் தொண்டு செய்ய வேண்டும்.

மலரி : அப்படிக் கேட்டுக்கிண்ணு தொண்டு செய்யவேணு மின்னு என்ன வந்திருக்கு. நமக்குச் சொந்த வேலை இல்லியா? என்னவெல்லாம் பேசுருங்க. அன்னைகள் நிலைபற்றி இந்தச் சின்னவளுக்கு என்ன தெரிஞ்சு போச்சு. அவங்கவங்க குடும்பத்தைக் காப்பாத்த அவங்கவங்களுக்குத் தெரியாதா? தெரியாட்டித் தெரிஞ் சவங்களைக் கேட்டுக்கிருங்க. இதுக்கு ஒரு கழகமா? இது நாளைக்கிக் கலகமாத்தான் முடியப்போகுது. காவியுடை போட்டுக்கின்னு காட்டிலே மடத்திலே திரிவாளா, இப்படி வண்ணச் சீலை கட்டிக்கிண்ணு ஊரிலே திரிவாளா? இப்படி இப்படி எல்லாம் பேசருங்க.

வடிவு: எல்லாம் பொறுக்க வேண்டியதுதான்.

மலரி : எதுக்காகப் பொறுக்கணும்? நமக்கிண்ணு சொந்தப் பொறுப்பு இல்லியா? கன்னிப் பிள்ளைகளை யெல்லாம் துறவியாக்கிக் கெடுத்துவிடுவா போலிருக்கே. பொம்பிளைக்கென்ன துறவு தொண்டு வேண்டியிருக்கு. நல்லா இருக்கிற குடும்பத்துக் கெல்லாம் இவளாலே சண்டைவரும் போலிருக்கே, எந்த மருமக இப்போ நம்மை மதிக்கிரு. எட்டு மணிக்குக் கூட்டமின்னு கிளம்புகிருங்க. இரவெல்லாம் பேசி ஆராய்கிருங்களாம். அப்புறம் காலையிலே எட்டு மணிக்குத்தான் எழுகிருங்க. இப்படியெல்லாம் கிழவிகட்டைகள் பேசுதுகள். என் காதே துடிக்குது. கேட்டால் அப்பா அம்மா உசிர் வைச்சிருப்பாங்களா ?

வடிவு : உலகம் பலவிதம்.

மலரி : வடிவு, நாம் ஊருக்கொப்ப ஒருவிதமா நடந்தால் ஏன் ஊரு பேசுது. இன்னம் என்ன சொல்லுகிருங்க, நீ பேடியாம், பொம்பிளை இல்லையாம். அதை மறைக் கத்தான் தொண்டு கிண்டுண்ணு பேசிக்கிண்ணு திரிகிறயாம். இன்னும் சிலபேர் சொல்லுகிருங்க, நீ துறவு கொண்டிருப்பதும், பண்ணன் அய்யா துறவு கொண்டிருப்பதும் ஊரையேய்க்கிறதாக்கும். கள்ளத்தன

மாக நடக்கிறதாக்கும். இப்படிப் பேசுகிருங்க. இவங்க வாயை எல்லாம் அகலமாக் கிழிச்சு அஞ்சாறு தையல் தச்சிறவேணும். இவங்களைப் பல்கட்டும்படி செய்ய வேணும்.

வடிவு : [கண்கலங்கி] இப்படியுமா பேசுவார்கள்?

மலரி : பெரிய பொம்பிளைகள் எப்படி எப்படியெல்லாமோ பேசுவார்கள். அவங்க பேச்சுக்குப் புளியும் புழுவும் வெட்கப்படவேணும். ஆண் பிள்ளைகளும் சும்மா வாய் வைச்சுக்கிண்ணு இருப்பாங்களா? அவங்களுக்கு இளநடிகைகளும் இளந்துறவிகளும் ஒரே மாதிரிதான். கண்டபடி பேசுவாங்க. அவங்க பேச்சைக்கேட்டா, இந்த மனிசப்பிறப்பே வேண்டாமின்னு தோணும்.

வடிவு : யார் புகழ்ந்தால் என்ன, யார் இகழ்ந்தால் என்ன, யார் வாழ்த்திஞல் என்ன, யார் வைதால் என்ன. எனக்குத் திருமணத்திலே ஆசை இல்லை.

மலரி : வடிவு! ஆசையில்லேண்ணு சொல்லாதே. ஆசையில்லாமலா அந்தப் படத்திலே அவருக்கு முன்னுடி உட்கார்ந்திருக்காய். அவரும் பின்னுடித் தொட்டுக்கிண்ணு நிக்கிருரு.

வடிவு : எந்தப் படத்திலே? இல்லாத பொல்லாத பொய்யெல்லாம் சொல்லாதே, அக்கா!

[வடிவுக்குப் பின்னே பண்ணன் நிற்கும் நிழற்படத்தைக் காட்டுகிருள் மலரி. அதனைக் கண்டு வடிவு நாணுகிருள்]

மலரி : [சிரித்துக்கொண்டு] ஆசையில்லாத பொண்ணுக்கு நாணம் வராது. அவரைப் படத்திலே பார்க்கிறபோதே இவ்வளவு ஆசையும் நாணமும் உனக்குப் பொத்துக்கொண்டு ஓடிவருதே. நேரே கண்டா வெட்கத்தாலே தலையும் காலும் ஒண்ணு சேந்தாலும் சேந்திரும்.

வடிவு : எத்தனையோ முறை அவரைக் கண்டிருக்கின்றேன். எங்கள் குழந்தை விழாவுக்குத் தலைமை வகிக்க நாளைக்கு அவர் வருவார். அப்போதும் அவரைப் பார்க்கத்தான் செய்வேன்.

மலரி : தங்கை! எத்தனை முறை கண்டிருந்தால் என்ன! காதலுக்கு ஒரு பார்வையும், கைக்குழந்தைக்கு ஒரு சேர்க்கையும் போதாதா? (வடிவு மேலும் நாணுகிருள்) வடிவு! உன் மனசு சிறு பிள்ளை முதல் எனக்குத் தெரியும். பத்து விளையாட்டுப் பொம்மைகளை அணைச்சுக்குவாய். முத்தம் குடுப்பாய். உனக்குக் குடிக்கத்தந்த பாலை உன் மார்பில் தடவிக் கொண்டு அந்தப் பொம்மைப் பிள்ளைகளுக்குப் பால் குடுப்பாய். நானும் உன் அம்மாவும் கிட்ட வந்து பார்ப்போம். உனக்குப் பிள்ளை மேல் இருக்கிற ஆசையைப் பார்த்து, இப்பவே இவள் மார்பு பால் சுரந்திருமோ என்று பேசிக் கொள்வோம். இன்னிக்கி இல்லா விட்டாலும் நாளைக்கு உனக்குக் குழந்தை ஆசை விடாது. சில பொம்பிளைகளுக்கு ஒரு குழந்தை இரண்டு குழந்தையோடு பிள்ளை ஆசை நீங்கி விடும். உனக்கு ஒன்பது குழந்தைகள் பொறந்தாலும் ஆசை நீங்காது. உன் ஆசை ஒளிஞ்சு கிடக்குது. எனக்குத் தெரியும். எனக்குப் படிப்பே இல்லை. இருந்தாலும், யார் மனசிலே இருக்கிறதையும் கூர்மையாகக் கண்டு பிடிச்சிருவேன்.

வடிவு : அக்காள்! நீ சொல்வதெல்லாம் ஒரு புறம் சரியென்று தெரிகிறது. இன்னொரு புறம் பார்த்தால் சரியென்று தெரியவில்லை. குடும்பமானவர்களையும் தான் எவ்வளவோ கெடுதலாகப் பேசுகிருர்கள். பிறர் பேசுவதற்காக, நமக்குப் பிடித்தமான நல்ல கொள்கையை விட்டு விட முடியுமா? ஒவ்வொருத்தர் சொல்வதற்கும் கொண்ட கொள்கையை விட்டுக்கொண்டே போனுல், அறிவிலே குழப்பமும், மனத்திலே குழப்பமும் ஏற்பட்டு, உள்ளதும் கெட்டுப் போகும் அல்லவா?

உன் மனமாரச் சொல்லு, துறவு கெட்ட கொள்கையா? தொண்டு செய்வது கெட்ட நடத்தையா? நினைத்தால் நாளைக்கு மணம் செய்து கொண்டு விடலாம். துறவு என்ற நினைப்பு வருவது பெரிய காரியமில்லையா? எல்லாரும் போகின்ற பொதுநெறியில் செல்லாமல்,

சிறப்பு நெறியில் செல்ல நினைக்கிறேன். அதிலே முதலிலே சில பழிகள் வரும். அப்புறம் எல்லாம் சரியாகப் போய் விடும். அக்கா! என் துறவுக்கு நீ உதவி செய். [மலரியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொள்கிருள்]

மலரி : தங்கை! உன் துறவை யாராவது கேலி செய்தால் கேட்டுக்கிண்ணு இருப்பேன்? கைம்மாறு எதற்கு இருக்கு? உங்க வீட்டிலே சோறு தின்ன வாய் சும்மா இருக்குமா? உன் துறவைக் கெடுக்க வேணுமிண்ணு நான் சொல்லலே. தொண்டும் செய்துக்க, மணமும் செய்துக்க என்பதுதான் என் கருத்து, இந்த வயிறு ஆண்பிள்ளைக்குச் சோத்து வயிறு; பெண்பிள்ளைக்குச் சோத்து வயிரு? பிள்ளை வயிறில்லே. இந்த மார்பு ஆண் பிள்ளைக்குச் சும்மா மார்பு; பெண்பிள்ளைக்குச் சுரக்கும் மார்பு. இவ்வளவு பச்சையா சொல்லுகிறேன்னு நினைச்சுக்காதே. எனக்குப் புரிஞ்ச முறையிலே சொல்லு கிறேன்.

நீ நாளைக்கு ஒரு தாய் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுப் பதைப் பார்க்கிருயிண்ணு வைச்சுக்குவோம். அந்தப் பிள்ளை குடிக்கும்போது மெதுவாகச் சிரிச்சுக்கும். தாயும் கண்ணேண்ணு சொல்லி சிரிச்சுக்குவாள். இதைப் பார்க்கும்போது, உனக்கு எப்படி இருக்கும்? கட்டாயம் குழந்தை வேணுமிண்ணு ஆசை தோணும். அந்த ஆசை தோணுவிட்டால், நீ துறவியாய் இருந்துக்க. அந்த ஆசை வந்திட்டால், உடனே துறவைக் கலைச்சிடு. துறவைக் கலைப்பதைக் கேவலமா நினைச்சுக்காதே. குடும்பமா இருப்பது கேவலமா? உன் மனசுக்குத் தக்கபடி நட. அதை ஒளிச்சுக்காதே. இதுதான், படிக்கா விட்டாலும், எனக்கு தெரிஞ்சது. இதைக் கட்டாயம் நினைச்சுக்கிருயா?

வடிவு : மனம் தூய்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொல்லுகிருர். அவர் வழி வந்த நீயும்

அப்படித்தான் சொல்லுகிருய். நானும் அப்படித்தான் நடக்கிறேன். இனியும் அப்படித்தான் நடப்பேன். மனம் தூய்மையாக இருப்பதுதானே உண்மையான கொள்கை.

மலரி : நினைச்சுக்கும் போது, இன்ஞெண்ணும் நினைச்சுக்க.

வடிவு : சொல்லக்கா, சொல்லு. நீ சொல்வதையெல்லாம் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

மலரி : உனக்குத் திருமணம் நடக்கும்போது என் தங்கத்துக்குத் தங்கம் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிருய்; மறந்திடாதே.

வடிவு : அப்படி நடக்குமாயின், தங்கம் தந்தாலும் தருவேன்; அரசினரின் தங்கத்தாள் தந்தாலும் தருவேன்.

மலரி : தங்கத்தாள் தானே தா. வட்டியோடு கிடைக்கும். என் மகளுக்குத் திருமணஞ் செய்யும்போது சீராகக் கொடுக்க உதவும்.

வடிவு : சரி. உன் விருப்பப்படி தாளே தருகிறேன்.

காட்சி : 20

[ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு நாவலன் மிதி வண்டியிற் செல்லுகிறுன்: யாழியும் செல்வதைப் பார்க்கிறுன். வண்டியை விரைவாக ஓட்டித் திடுமென யாழியின் பக்கத்தில் இறங்குகிறுன்]

நாவலன் : [மெல்ல] யாழி! கூட்டத்துக்கு விரைவாக நடக்கிருயே.

யாழி : தங்களைக் கண்டதும் இன்னும் விரைவாக நடக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நாவலன் : ஏன் மிதிவண்டிக்குப் பின் ஏற்றிக்கொண்டு விடுவேன் என்று நினைக்கிருயா?

யாழி : திருமணத்துக்கு முன் அப்படிச் செய்யும் துணிச்சல் தங்கட்கு வருமா?

நாவலன் : என்னைவிட உனக்குத் துணிச்சல் அதிகம். நீ வண்டியை ஓட்டு. நான் பின்னே ஏறிக் கொள்கிறேன்.

யாழி: இருவர் ஏறிச் சென்ருல், ஊர்காப்பாளர்கள் பிடித்துக் கொள்வார்கள்.

நாவலன் : நாமிருவரும் உயிரொன்று. பிடிக்கமாட்டார்கள்.

யாழி : உயிரொன்ரு இருந்தாலும், தலையிரண்டு.

நாவலன் : வா. இருவரும் நடந்து போவோம்.

யாழி : கொஞ்சம் எட்டி நடந்து வாங்கள். ஊர்க்கண்கள் பார்த்து விடும்.

நாவலன் : ஊர்க் கண்களுக்கு அஞ்சவில்லை. உன் கண் களுக்குத்தான் அஞ்சுகிறேன்.

யாழி : அஞ்ச வேண்டாம். கண்களை மூடிக் கொள்கிறேன்.

நாவலன் : அப்படி ஒவ்வொரு பாகத்தையும் மூடிக்கொள்ள முடியுமா? மூடிக்கொள்வதனால் காதல் ஓடிப் போகாது. மறைக்க மறைக்கக் காதல் கூடிவரும்.

யாழி : மெல்ல மெல்லப் பேசிக்கொண்டே பூங்காவுக்குக் கடத்தி வந்து விட்டீர்களே. இதுதான் இலக்கியக் கூட்டம் நடைபெறும் இடமோ?

நாவலன் : இன்பக் கூட்டம் நடைபெறும் இடம். இதோ பார்! உனக்குப் பிறக்கும் பெண்குழந்தை போல் மெல்ல அடி வைக்கும் சோடிப் புருக்கள் சேர்ந்து செல்கின்றன. இதோ பார், கண்ணே! நின் கண்ணிறம் கொண்ட கருங் குயில்கள் மாங்கிளையில் ஒக்க இருந்து உரையாடு கின்றன. நின் நீலப் புடைவையன்ன மயில்கள் தோகையை விரித்தும் போர்த்தியும் களிக்கின்றன. நீ என் மேனி மேல் வீழ்ந்தால், நான் அன்போடு அணைத்துக்கொள்வது போல, முல்லைக்கொடி சுற்றிப் படருகின்ற புன்னை மரத்தைச் சிறிது நிமிர்ந்து காண்? இப்பூங்கா இன்பக் கூட்டங்கள் நிகழும் இடம் என்று இவற்றைப் பார்த்தாலே உனக்குப் படவில்லையா?

யாழி, படவில்லை.

நாவலன் : இன்னும் சிறிது நேரம் இருந்தால் பட்டு விடும்.

யாழி : இந்த இடத்தைப் பார்த்தால், புறவும், குயிலும், மயிலும், கிளியும், வண்டும், குரங்கும் காதல் செய்யும் இடமாகவே தெரிகிறது. காதல் செய்யும் மக்கள் யாரையும் இங்கு காணவில்லையே.

நாவலன் : நாம் மக்கள் இல்லையா ?

யாழி : பெற்றோர்க்கு மக்கள். அவ்வளவுதான். நாம் காதல் செய்யும் மக்களா? இவ்விடத்தில் இருக்க நான் அஞ்சு

கிறேன். குயில் கூவவில்லை; இதோ பாருங்கள், இவர்கள் மறைவாக வந்திருக்கிறார்கள் என்று பெற்றோரைக் கூப்பிடுகின்றது. மயில் களிக்கவில்லை; நம் சேர்க்கையை இம் மானிடர்கள் நாணமின்றிக் காண வந்திருக்கிறார் களே என்று சிறகடித்துப் பதறுகின்றது. வெண் புருக்கள் மெல்ல நடக்கவில்லை; இக் கொடியவர்கள் எங்கே தம்மைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் விடுவார் களோ என்று அஞ்சி அஞ்சி அடி வைக்கின்றன. "மணங் கொள்ளாத ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இப்படித் தனியே இருப்பார்களா? சிரித்துப் பேசிக் கொள்வார் களா? என்ன மனித நாகரிகம்" என்று முல்லைக் கொடியாள் தன் காதலனுக்குச் சொல்லிச் சிரிக் கின்றாள். அச் சிரிப்பைக் கேட்ட வண்டு அடுத்த பூங்காவுக்கு இச் செய்தியைச் சொல்லப் பறந்து சென் றிருக்கின்றது.

இனி, இவ்விடத்தில் நாம் இருப்பது பெருமையில்லை. தாவிச் சென்றிருக்கின்ற குரங்குகள் தம் இனத்தை யெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு வந்து இச்சோலை எங்கட்கு உரிய இடம் என்று நம்மை ஓடோட விரட்டினாலும் விரட்டலாம்.

காவலன் : நானும் தான் அஞ்சுகிறேன். இலக்கியக் கூட்டம் முடிந்து, நம்மைப் போல் காதற் சோடிகள் இங்கு வந்து விடுவார்களோ? வந்தால் இந்தச் சோடிப் புருவும், இணைக் குயிலும், அணை மயிலும் அவர்கள் பக்கம் திரும்பி விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். பெற்றோரை அழைத்து வந்தால் என்ன, ஊராரைக் கூட்டி வந்தால் என்ன, உலகத்தையே திரட்டி வந்தால் என்ன, கள்ளக் காதலர்கள் தாம் அஞ்சுவார்கள். உள்ளக் காதலர்கள் ஏன் அஞ்சவேண்டும்? இந்த முல்லைக் கொடியாளுக்கு விளக்காத பற்கள் தாம் உண்டு: கண்கள் இல்லை. கண்கள் இருந்தால், இந்த நிழற் படத்தைக் காட்டியிருப்பேன்.

[யாழிக்குப் பின்னே தான் நிற்கும் படத்தைச் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுக்கிறான்]

யாழி : [திடுக்கிட்டு] நீங்களும் நானும் இருந்து இப்படி ஒரு நிழற்படம் தனியாக எடுத்ததில்லையே.

நாவலன் : [பெற்றோர்களுடன் சேர்ந்து எடுத்த நிழற்படத்தைப் பையிலிருந்து எடுத்து] இப் பொதுப் படத்திலிருந்து நம் இருவரையும் தனியாக வைத்துக் கொண்டேன். ஏன் ? நாம் தனித்திருக்க வேண்டியவர்கள் இல்லையா?

யாழி : உங்கள் அன்பைப் பாராட்டுகிறேன்.

நாவலன் : என் அறிவையும் பாராட்ட வேண்டும், நம் உறவு கள்ளம் என்று யாராவது கூற முடியுமா? பெற்றோர்கள் இருக்கும் படத்தில் நாம் இருவரும் நெருங்கி இருக்கின்றோம். அப்படி இருக்க விட்டிருப்பதிலிருந்தே, நம் காதலை அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள், இசைந்தார்கள் என்பது வெளிப்படை. ஊரார் யாராவது அறியாது கூறினால், உடனே இப் படத்தைக் காட்டுவோம். இது கள்ளம் இல்லை, களவு என்று தெரிந்து கொள்வார்கள்.

யாழி : நெருங்கி இருப்பதனால் காதல் என்றாகி விடுமா ? காதலுடையவர்கள்தாம் நெருங்கி இருக்க வேண்டுமா? ஆணும் பெண்ணும் பழகிவிட்டால் காதல் என்றா கருதிக் கொள்வது? அண்ணன் தங்கை முறை போன்ற அன்புப் பழக்கம் என்றுதான் நல்லவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

நாவலன் : [கலங்கி] என்னை நீ கருதுவது அண்ணன் முறையா ?

யாழி : [சிரித்து] இல்லை, இல்லை. நீங்கள் அத்தான் முறை. என் வாழ்வுக்கு நீங்கள் ஒருவரே அத்தான்.

[நாவலன் திடீரென யாழியை அணைத்துக் கொண்டு சிறிதுபொழுது அயர்ந்திருத்தல்]

நாவலன் : இவ்வளவு காதல் உள்ளம் ஓடிய நீ ஏன் அப்படிக் கூறினாய் ?

யாழி : உங்கள் அக்காள் என் அண்ணனை அப்படிக் கருது கிருள். உங்கள் அக்காளுக்கு என் அண்ணன் அண்ணனுக இருந்தால், நீங்கள் எனக்கு எப்படி அத்தானுக ஆக முடியும் ?

நாவலன் : உன்னை நான் மணந்து கொண்டபின், சட்டப் படிப்புப் படிக்க வைக்கப் போகிறேன். காதல் வழக்கறிஞராக நீ விளங்குவாய். நான் அத்தான் என்பது உறுதி. உன் அண்ணனையும் அத்தானுக ஆக்கி விடுவேன்.

யாழி : உங்கள் தமக்கைக்கு அத்தானுக ஆக்க வேண்டும்.

நாவலன் : உன் உள்ளத்தையும் உன் கடிதத்தின் பொருளையும் இப்போது நன்ருக விளங்கிக் கொண்டேன். இதோ பார் ! [வடிவும் பண்ணனும் நிற்கின்ற நிழற்படத் தைக் காட்டுகிருன்] தனித்து எடுத்து வைத்திருக் கின்றேன். என் தமக்கைக்கு எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். அழுது பார்த்தேன். தமக்கையாயினும் பெண்ணுனதால் அடித்துப் பார்க்கவில்லை.

யாழி : அடித்துப் பார்க்கா விட்டாலும், நான் சொல்லுகிற படி நீங்களும் நடித்துப் பாருங்கள். தாடி மீசை வளருங்கள். உங்கள் வீட்டைப் பெரிய மடமாக்குங்கள்.

நாவலன் : என்னைத் துறவியாக ஆக்கிவிட மாட்டாயே!

யாழி : காதலி ஏவுகின்ருள்.

[புன்சிரிப்பாக இருவரும் பிரிகிருர்கள்]

காட்சி : 21

[அன்னையர் கழகம், குழந்தையரங்கம்]

நறுங்கொன்றை : [ஒலிபரப்பியில்]

அன்னைமார்களே! குழந்தைச் செல்வங்களே!

நேற்றுக் குழந்தை விளையாட்டரங்கம் நிகழ்ந்தது, ஓடுதல், தாவுதல், நொண்டியடித்தல், இசையிருக்கை, பந்தெறிவு, சிறுதேருருட்டு, சிற்றிலிழைப்பு, வேடப் புனைவு, கிட்டியடிப்பு, பல்லாங்கிச்சு, கீரிக்கோடு, குண்டு விளையாட்டு என்ற பல விளையாட்டுப் போட்டிகள் நம் அன்னையர் கழகத்தின் சார்பாக நடைபெற்றன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நூற்றுக்கு மேலான சிறுவர்களும் சிறுமியர்களும் கலந்துகொண்டு எல்லார்க்கும் மகிழ்ச்சி யளித்தனர்.

மாதர் விளையாட்டரங்கமும் நேற்று நிகழக் கண்டீர் கள். ஓட்டம், பந்தாட்டம், பின்னல், ஓவியம், சமையல், குடும்ப மருந்து, குழந்தை வளர்ப்பு, குழந்தை ஒப்பனை முதலான போட்டிகளில் பெரிய பெண்கள் சிலரே கலந்து கொள்ள முன்வந்தனர். அடுப்பு மூட்டும் போட்டியில் யாருமே வெற்றி பெறவில்லை என்ருல், பெண்கள் முன் னேற்றத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமா [கைதட்டல்] வருகின்ற ஆண்டில் பெண்டிர் பலர் மாதர் அரங்கத்தில் கலந்து கொள்ள ஆயத்தமாக வேண்டும்.

எஞ்சியிருக்கும் இரண்டு அரங்கங்கள் இப்போது நடைபெறவிருக்கின்றன. பாட்டரங்கம் என்பதில்

குழந்தைகள் தாம் கற்ற பாடல்களைப் பாடுவார்கள். இப்போட்டிக்கென்றே பெற்றோர்கள் புதிய பாடல்களை ஆக்கிக் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக் கிறார்கள். இத் தமிழ் வளர்ச்சி என்றும் மதிக்கத்தக்கது. பாட்டரங்கம் முடிந்த பிறகு, அறிவரங்கம் நடைபெறும். முன் தெரிவித்தபடி, குழந்தைகளின் மதிநுட்பமும் சொற்சுவையும் இவ்வரங்கத்தில் விளங்கும். கலந்து கொள்கின்ற எல்லா இளம் புலிகட்கும் இளங் குயில் கட்கும் பரிசுகள் உண்டு. ஆதலால் சோர்வில்லாமல் குழந்தைகளைப் போட்டிக்கு வரச் சொல்லுங்கள்.

பாட்டரங்கம்

[இரு சிறுமியர் வருகின்றனர். மாறி மாறிப் பாடுகின் றனர். இசையும் நடிப்பும் கலந்து ஆடுகின்றனர்]

பாடு பாடு

என்ன பாடு? பாட்டுப் பாடு
என்ன பாட்டு? தமிழ்ப் பாட்டு
என்ன தமிழ்? சங்கத் தமிழ்
என்ன சங்கம்? அன்னைச் சங்கம்
என்ன அன்னை? அன்பு அன்னை
என்ன அன்பு? உயிரன்பு
என்ன உயிர்? மக்களுயிர்
என்ன மக்கள்? நாட்டு மக்கள்
என்ன நாடு? காந்தி நாடு
என்ன காந்தி? உண்மைக் காந்தி
என்ன உண்மை? நேர் உண்மை
என்ன நேரு? தலைமை நேரு
என்ன தலைமை? உலகத் தலைமை
என்ன உலகம்? போருலகம்
என்ன போர்? களப்போர்
என்ன களம்? ஆடுகளம்
என்ன ஆடு? விளையாடு

[இரண்டு சிறுவர்கள் வருகிறுர்கள். ஒருவன் வினு கேட்கிறுன். மற்றவன் விடை சொல்லுகிறுன். இசைத்தும் நடித்தும் காட்டுகின்றனர்]

யாரும் தின்ஞத காரம் — சிலப்பதிகாரம்
யாரும் குடியாத பால் — முப்பால்
யாரும் உடுத்தாத கலே — மணிமேகலே
யாரும் தொடுக்காத கோவை — திருக்கோவை
யாரும் வெறுக்காத தொகை — கலித்தொகை
யாரும் பூஞத நூல் — நன்னூல்
யாரும் அடிக்காத மணி — சிந்தாமணி
யாரும் கொட்டாத இயம் — தொல்காப்பியம்
யாரும் அணியாத அணி -- தேம்பாவணி
யாரும் நடுங்காத வாடை — நெடுநல்வாடை
யாரும் சொல்லாத கதை — பெருங்கதை
யாரும் நடக்காத அடி — நாலடி.

[ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்த சிறுவனும் சிறுமியும் வருகின்றனர். சிறுவன் இசையோடு பாடச் சிறுமி ஆடுகிறுள்]

நடித்தா டம்மா நடித்தாடு
நடனச் சிலேயே! நடித்தாடு;
குடித்தா டம்மா குடித்தாடு
கொம்புத் தேனே! குடித்தாடு;
அடித்தா டம்மா அடித்தாடு
அள்ளும் சிலம்பே! அடித்தாடு;
படித்தா டம்மா படித்தாடு
பவளக் குறளே! படித்தாடு;
முடித்தா டம்மா முடித்தாடு
முல்லேப் பாட்டே! முடித்தாடு;
வடித்தா டம்மா வடித்தாடு
வளரும் தாயே வடித்தாடு;

துடித்தா டம்மா துடித்தாடு
துள்ளும் இசையே துடித்தாடு;
பிடித்தா டம்மா பிடித்தாடு
பிறவிக் கொழுந்தே! பிடித்தாடு.

[ஒரு குடும்பத்துப் பிறந்த இரண்டு சிறுமியர்கள் பாடி நடிக்கின்றனர்]

குடித்து விளையாடுவோம்-
பாலைக் குடித்து விளையாடுவோம்;
இடித்து விளையாடுவோம்-
பொடியை இடித்து விளையாடுவோம்;
சுற்றி விளையாடுவோம்-
முருக்குச் சுற்றி விளையாடுவோம்;
சுட்டு விளையாடுவோம்-
தோசை சுட்டு விளையாடுவோம்;
ஆட்டி விளையாடுவோம்-
மாவை ஆட்டி விளையாடுவோம்;
அரைத்து விளையாடுவோம்-
துவையல் அரைத்து விளையாடுவோம்;
சீவி விளையாடுவோம்-
தோலைச் சீவி விளையாடுவோம்;
செதுக்கி விளையாடுவோம்;
பட்டை செதுக்கி விளையாடுவோம்;
உருட்டி விளையாடுவோம்-
சீடை உருட்டி விளையாடுவோம்;
உடைத்து விளையாடுவோம்-
காயை உடைத்து விளையாடுவோம்;
வெறுத்து விளையாடுவோம்-
அடிமை வெறுத்து விளையாடுவோம்
உடுத்து விளையாடுவோம்
மானம் உடுத்து விளையாடுவோம்;
கொடுத்து விளையாடுவோம்
உயிரைக் கொடுத்து விளையாடுவோம்.

[நான்கு சிறுவர்கள் சிறிய போர்க் கருவிகளைத் தோளில் ஏந்திக் கொண்டும், படைமிதி போட்டுக் கொண்டும் வந்து விறல்படப் பாடுகின்றனர்]

பெற்ற தாயைப் போற்றுவோம்
பிறந்த நாட்டைப் போற்றுவோம்-சங்கம்
சிறந்த மொழியைப் போற்றுவோம்;

இமயம் ஏறி ஆடுவோம்
எல்லை மீறின் சாடுவோம்-பகைவர்
பல்லை வாரிப் பாடுவோம்;

யாரும் எங்கள் பகையில்லை
யாரும் எங்கள் தொகையில்லை-காந்தி
நேரும் எங்கள் விலையில்லை;

பாயும் வேங்கை நிகரில்லை
தீயும் எங்கள் சினமில்லை-பேசி
ஓயும் வாழ்க்கை இனியில்லை;

வடையைத் தின்னும் சின்னக்கை
படையைக் கொல்லும் பெரியகை-நாட்டுக்
குடையைக் காக்கும் அரியகை;

கொஞ்சிப் பேசும் தமிழவாய்
கொன்று பேசும் குண்டுவாய்-போரில்
வென்று பேசும் வீரவாய்.

அறிவரங்கம்

நறுங்கொன்றை : பாட்டரங்கம் முடிந்தது. கலந்து கொண்ட சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு வாழ்த்து கலந்து. கொள்ளப் பழக்கிய தாய்மார்களுக்கு நன்றி. இனி அறிவரங்கம் நடைபெறும். தாய்மார்களும் தங்கள் குழந்தைகளோடு னிருக்கலாம். இல்லாவிட்டால், குழந்தைகள் ஏதும்

சொல்லுதற்கு நாணுவார்கள். நடுவர்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து, தாய்மார்களே தங்கள் குழந்தைகளைப் பலவாறு கேட்கலாம். அவர்கள் அறிவுச்சுடரைப் புலப்படுத்தலாம்.

[ஒரு தாயின் கேள்வியும் மூன்று வயதுக் குழந்தையின் விடையும்]

தாய் : மாடு எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : அம்மா அ அ

தாய் : நாய் எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : ளொள் ளொள் ளொள்

தாய் : பூனை எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : மியா மியா

தாய் : கழுதை எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : கா அழ் கா அழ்

தாய் : கார் எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : பூம் பூம் பூம்

தாய் : மிதி வண்டி எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : கிண் கிண் கிண்

தாய் : தோசை எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : சுர் சுர் சுர்

தாய் : உலை எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : கும் கும் கும்

தாய் : உன் பாட்டி எப்படிக் கத்தும் ?
குழந்தை : தொண் தொண் தொண்

தாய் : நீ எப்படி.........
குழந்தை : [சிரித்துக்கொண்டு] ஓ ஓ ஓ

[தாய் அருகிருக்கிறாள். அவள் குழந்தையை, பொன்னம்மாள் வினவுதல். நான்கு வயதுக் குழந்தை சொல் ...

பொன் : உன் அப்பா பேரென்ன ?
குழந்தை : என்னங்க

பொன் : உன் அம்மா பேரென்ன ?
குழந்தை : என்னடி

பொன் : உன் அண்ணன் பேரென்ன ?
குழந்தை : குரங்கு

பொன் : உன் அக்கா பேரென்ன ?
குழந்தை : ஊமை

பொன் : உன் தம்பி பேரென்ன ?
குழந்தை : மொட்டை

பொன் : உன் பாப்பா பேரென்ன ?
குழந்தை : கண்ணு

பொன் : உன் பேரென்ன ?
குழந்தை : பொன்னி

பொன் : என் பேரென்ன ?
குழந்தை : பாட்டி

[நறுங்கொன்றையின் மகன் ஓவியனை வடிவழகி அணைத்துக் கொண்டு வினவுதல்; நாலு வயதுடைய அவன் மறுமொழிதல்]

வடிவு : (தன்னைச் சுட்டி) ஓவியா ! நான்தானே அம்மா!

ஓவியன் : நீ அம்மா இல்லே, சும்மா

[பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்]

வடிவு : உனக்கு பாப்பா இருக்கா ?

ஓவியன் ; [தன் பொம்மைகளைக் காட்டி]

எனக்கு ஏழு பாப்பா இக்கு

ஒனக்கு பாப்பா இக்கா ?

வடிவு ; எனக்குப் பாப்பா இல்லே. நீதான் என் பாப்பா.

ஓவியன் : நான் அம்மா பாப்பா.—[நறுங்கொன்றையைக் காட்டி]. உம் பாப்பா இந்தா வயத்திலே இக்கு.

[வடிவின் வயிற்றைக் காட்டுகிருன்]

[தாய்மார்கள் சிரிக்கிருர்கள்]

வடிவு : [ஓவியனைத் தூக்கிக் கொண்டு] நீ சுட்டி

ஓவியன் : நான் கெட்டி

வடிவு ; உனக்கு என்ன வேணும் ?

ஓவியன் : பொண்ணு வேணும் [எல்லாரும் சிரித்தல்]

வடிவு : உன் அப்பா எங்கே ?

ஓவியன் : அம்மா கூட்டி போயிருக்கு [நறுங்கொன்றை கண கலங்குதல்]

வடிவு : உனக்குப் பாட்டுத் தெரியுமா ?

ஓவியன் : ஓ ! ஓ !

கட்டாயம் மிட்டாய் வேணும்
கைநிறையத் திங்க வேணும்

சிட்டுப்போலெ திரிய வேணும்
திரிடித் திரிடித் திங்க வேணும்
விட்டில் போலெ பறக்க வேணும்
வீடு தோறும் நுழைய வேணும்
விளக்க மாத்துப் பூசை வேணும்
ஒழுக்க மாக இருக்க வேணும்.

[மூன்று வயதுடைய பெண் குழந்தையின் மொழி யாற்றல்: அதனுடு செல்லம்மாள் பேசுகிருள். அக் குழந்தை மறுமொழிகிறது]

செல்லம் : நீ பெண்ணு

குழந்தை : நான் கண்ணு

செல்லம் : நீ பொன்னி

குழந்தை : நான் கன்னி

செல்லம் ; நீ வீட்டுப் பூனை

குழந்தை : நான் காட்டு யானை

செல்லம் : நீ மாட்டுப் பிள்ளை

குழந்தை ; நான் காட்டுக் கிள்ளை

செல்லம் : உன் கையிலே என்ன இருக்கு ?

குழந்தை : என் கையிலே பை இருக்கு

செல்லம் : உன் கண்ணிலே என்ன இருக்கு ?

குழந்தை : என் கண்ணிலே மண்ணிருக்கு

செல்லம் ; நீ பாடுவாயா ?

குழந்தை : பாடுவேன், ஆடுவேன், ஓடுவேன், தேடுவேன், நாடுவேன். கூடுவேன்.

செல்லம் : நீ பேசுவாயா ?

குழந்தை : பேசுவேன், வீசுவேன், கூசுவேன், ஏசுவேன், ஏகுவேன், ஏறுவேன், ஏவுவேன், கூவுவேன், காவுவேன், தாவுவேன்.

செல்லம் : ஏதாவது பாட்டுத் தெரியுமா ?

குழந்தை : ஓ ! ஓ ! தெரியுமே.

நொண்டு வண்டு கண்டேன்
கண்டு வண்டி கொண்டேன்
கொண்டு தொண்டு தண்டேன்
தண்டு மண்டு விண்டேன்

[அறிவரங்கம் முடிந்தது]

நறுங்கொன்றை:குழந்தைகளின் அறிவு வளர்ச்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். கேட்ட கேள்விகளுக்கு எப்படியோ குழந்தைகள் விடை சொல்லி விடுகின்றன. நன்றாகச் சொன்னாலும் பிழையாகச் சொன்னாலும் பொருளை நாம்

பார்க்கவில்லை. குழந்தைகளின் அறிவுச் சுறுசுறுப்பை யும், தேன் சொட்டும் மழலைச் சொல்லையும் கேட்டு இன்புறுகின்றோம். ஒரு சிறு பெண் எவ்வளவு எளிமை யாகச் சொற்களை எதுகை மோனைபட அடுக்கிச்சொல்லி யதைப் பார்த்தீர்களா? சில அடுக்குகளில் பொருளும் பொருந்தி விடுகின்றது. முலைப் பாலோடு மொழிப் பாலையும் நாம் கலந்தூட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின் றோம். தாய்ப்பால் உடலுக்கு நல்லது. மொழிப் பால் அறிவுக்கு நல்லது.

அன்னையர் கழகத்தின் முதலாண்டு விழா, முன்னரே அறிவித்தபடி, இளைஞர் சங்கத் தலைவர் பண்ணனர் தலைமையில் நாளை மாலை நடைபெறும். இஃது ஒரு சிறப்பு விழா ஆதலால் ஆண்மக்களும் பார்வையாளராக வந்து கலந்து கொள்ளலாம். தாய்மார்கள் குழந்தைகளோடும் கணவன்மார் களோடும் இளைஞர்களோடும் வந்து கூடியிருந்து தலைவிழாவைக் கலைவிழாவாகச் சிறப்பிக்க வேண்டு கின்றோம். வணக்கம்.

[அரங்கம் கலைந்தது]

காட்சி : 22

மின்னெளி : நண்பி! நம் கழகத்தின் முதலாண்டு விழா இன்று மாலை நடப்பதாகச் செய்தித் தாளில் கண்டேன். எனக்கு அழைப்பும் வந்தது. அழைப்பைப் பார்த்த போதே எல்லாம் சிறப்பாக இருக்கும் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

வடிவு: நிகழ்ச்சிகள் நல்ல நிகழ்ச்சிகள்.

மின்னெளி: (வேகமாக) நிகழ்ச்சி மாத்திரமில்லை, தலைமையும் நல்ல தலைமை. பண்ணனர் தலைமைக்கு இசைந்தாரா? அவரை யார் போய் இசைய வைத்தது? அவரைத் தலைமையாகக் கூப்பிடலாம் என்று யார் சொன்னது?

வடிவு: நம் கழகச் செயலர் துறவி நல்லம்மையார் தான் கூறினர். அவரே போய் இசையவும் வைத்தார். எதையும் முன்னே நினைந்து நன்ருகச் செய்யும் ஆற்றலுடையவர் அவர்.

மின்னெளி: (சிந்தனையாக) துறவு புரிந்தது, துறவு கலைந்தது.

வடிவு: எதையும் ஐயப்படுவது உன் வழக்கம்.

மின்னெளி: எதையும் நம்புவது உன் வழக்கம்.

வடிவு: நம்பினேர் கெடமாட்டார்.

மின்னெளி: கெடுக்காதவர்களை நம்ப வேண்டும்.

வடிவு: ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிருய்? நான் உன்னை நம்பி என் உள்ளத்தை யெல்லாம் சொல்லி வருகிறேன். நீ கெடுத்து விடுவாயா? உன்னை நம்புவது கெடுதலா? நம்பினேர் கெடுத்தாலும் நலமேயாகும்.

மின்னொளி: உனக்கு என் வாழ்த்துக்கள். நல்லம்மையார் பெண்தானு?

வடிவு: என்ன, அடிப்படையிலே கை வைக்கிருய்? ஐயம் உடம்பிலே வந்து விட்டதே. குரலில் பார்த்தால் தெரியவில்லையா?

மின்னொளி: ஆண்களுக்குப் பெண் குரலும் உண்டு.

வடிவு: முகத்தைப் பார்த்தால் தெரியவில்லையா?

மின்னொளி: முக்காடு போட்ட முகமாக அல்லவோ எப்போதும் காட்சியளிக்கிருர்.

வடிவு: நடையைப் பார்த்தால் கண்டு கொள்ளலாமே.

மின்னொளி: அவர் எங்கே நம் முன் நடக்கிருர். வண்டியில் ஏறி வருகிருர்; வண்டியில் ஏறிப் போய் விடுகிருர். நமக்கு முன்னே கழகத்துக்கு வந்து உட்கார்ந்து விடுகிருர்; நமக்குப் பின்னே கழகத்தை விட்டு எழுந்து போகிருர்.

வடிவு: உனக்குப் பல நாளாக ஐயம்போல் தெரிகிறதே.

மின்னொளி: இப்போது ஐயம் இல்லை, தெளிவு.

வடிவு: நல்லவேளை, பெண் துறவி என்று தானே தெளிந்தாய்.

மின்னொளி: பெண்ணுக்கு எவ்வளவு வயதானுலும் கொஞ்சமாவது நாணம் இருக்கும். மலர் வாடினுலும் மணம் போய் விடுமா?

வடிவு: வயதான துறவி, அதனுலே நாணம் போயிருக்கும்.

மின்னொளி. ஓ! ஓ! துறவி யானுல் நாணம் துறந்துவிட வேண்டுமோ? துறவியாகிற ஆணுக்குக்கூட நாணம் இருக்குமே. சரி, சரி. அவர் அடிக்கடி ஆடையைச் சரி செய்து கொள்வதை நீ பார்த்திருக்கிருயா? சேலைகட்டிப் பழக்கம் இல்லாதது போல் தோன்றுகிறது. இடுப்பில் வார் போட்டு இறுக்கியிருக்கிருர்.

வடிவு : நீ சொல்வதிலிருந்து அவர் பெண்களைக் காட்டிலும் மிக்க நாணமுடையவர் என்று படுகிறது. அவரை ஐயப் பட்டு நமக்கு ஆவதென்ன? கழகத்தைத் தொண்டு செய்து காக்கிருர் ?

மின்னெளி : காக்கிருரா ? கலைக்கிருரா ?

வடிவு : காக்க வேண்டியதைக் காப்பார்; கலைக்க வேண்டி யதைக் கலைப்பார்.

மின்னெளி : [சிரித்துக் கொண்டு] எல்லாம் செய்வார். இல்லாவிட்டால், யாழியொடு அடிக்கடி பேசிக் கொண் டிருப்பாரா ?

வடிவு : யாழி மேலுமா ஐயம்? [நகையாக] யாழி பெண் தானே ?

மின்னெளி : பெண்ணுடல். இருந்தாலும் ஆணுள்ளம்.

வடிவு: நானிருக்கும் வரை கழகத்தை யாரும் கலைக்க முடியாது.

மின்னெளி : உன்னையே கலைத்து விட்டால்...........

வடிவு : ஞாயிற்றிலிருந்து கதிரையும், திங்களிலிருந்து நிலவையும், ஊக்கத்திலிருந்து ஆக்கத்தையும், உண் மையிலிருந்து தெய்வத்தையும், திருக்குறளிலிருந்து செயலையும், தமிழ் மொழியிலிருந்து தூய்மையையும், பாரத நாட்டிலிருந்து தமிழகத்தையும் கலைக்க முடியு மாயின், என் உள்ளத்திலிருந்து தூய்மையைக் கலைக்க முடியும். இன்று துறவியாகலாம், நாளை மணவியாக லாம். அது என் உள்ளம். எக்கேடு கெடினும் கொண்ட போக்கை விடமாட்டேன் என்ற மூர்க்கம் என் உள்ளம் இல்லை. உள்ளம் பொய்வாழ் இல்லமாக ஆதல் கூடாது. உள்ளம் பொய்த்தூசி புகும் மனையாக ஆதல் கூடாது. உள்ளம் வஞ்சகத்தின் ஒளிவிடம் ஆதல் கூடாது.

யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற

என்ற உலகக் குறளே என் உள்ளக் குறிக்கோள். முத்தமிழ்போல, உண்மை வாய்மை மெய்ம்மை என்ற மும்மைகளே என் உள்ளம். இதனை யாரும் கலைக்க முடியாது. இது கலையுமாயின், என் உடம்பும் உயிரும் கலையும்.

மின்னொளி : வடிவு! அதனைத் தான் நான் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வந்தேன். இன்று மாலை கூட்டத்திற்கு வருகிறேன்.

காட்சி: 23

[அன்னையர் கழகத்தின் முதலாண்டு விழா. கணவன், மனைவி, பல குழந்தைகள் எழுதப்பட்ட ஒரு பெரிய இல்லற ஓவியம் மேடையை அணி செய்கிறது. "மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி, மற்றதன் நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு" என்ற இல்லறக் குறள் பெரிதாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆடவர்கள் பெண்டிர்கள் குழந்தைகள் எல்லாரும் முன் அமர்ந்துள்ளனர். பண்ணனுடைய பெற்றோர்களும் வடிவழகியின் பெற்றோர்களும் வந்துள்ளனர். நாவலனும் வந்துள்ளான்.

கழகத் தலைவர் தேனம்மையும் விழாத் தலைவர் பண்ண னும் மேடை நடுவண் இரு நாற்காலியில் வீற்றிருக்கின் றனர். வடிவழகி, நல்லம்மை, நறுங்கொன்றை, யாழி முதலியோர் மேடைமேல் ஒருபக்கத்தே நாற்காலிகளில் அமர்ந்துள்ளனர். பண்ணனது நண்பர்களும் வடிவழகி யின் நண்பிகளும் சோலையனும் மலரியும் கூட்டத்துக்கு வந்துள்ளனர்.]

[ஒரு சிறுமி இறைவணக்கம் பாடுகின்றாள்]

தலைபயில் காதல் ஆனாய்; தனிவளர் கருவும் ஆனாய்;
முலைபயில் குழந்தை ஆனாய்; மொழிபயில் குமரி ஆனாய்;
நிலைபயில் அன்னை ஆனாய், நெறிபயில் அப்பன் ஆனாய்;
கலைபயில் குடும்பம் ஆன கடவுளைத் தொழுது வாழ்வாம்

நறுங்கொன்றை:

விழாத் தலைவர் அவர்களே!
விருந்தினர்களே!
கைகூப்புகின்றேன்.

[அன்னையர் கழகத்தின் முதலாண்டு விழாவில் ஆயிரக்கணக்கான ஆடவர்களும், ஆயிரக்கணக்கான மாதர்களும், ஆயிரத்துக்கு மேலான அன்புக் குழந்தைகளும் எனக்கு எதிரே அமர்ந்து கூடிக் குழுமியிருக்கக் காணும்போது, உடம்பெல்லாம் உள்ளமாக உவப்படைகின்றேன். ஊர் திரண்டன்ன ஒரு கூட்டமாக இது விளங்குகின்றது. காந்தியடிகளார் வந்தபோது கூடியது மிகப் பெருங் கூட்டம் என்று கேட்டிருக்கிறேன். இன்று அத்தகைய கூட்டணியைக் காண்கின்றேன். எதிர்பார்த்த அளவினும் அவையோர் பெருகி யிருக்கின்றனர். இன்னும் பலர் ஓடோடி வருகின்றனர். தக்க ஏற்பாடு செய்ய இயலாமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். கூட்டம் மிகப் பெரியதாயினும், வள்ளல் அழகப்பர் உள்ளம் முழுதும் கொடை குடியிருந்தது போல, எங்கும் அமைதி குடியிருக்கக் கண்டு மகிழ்கின்றேன்.

எங்கள் முதலாண்டு விழாவின் தலைவர் இவண் நடுநாயகமாக வீற்றிருக்கும் பண்ணனார். அவர்தம் வாழ்க்கையை அறிந்தவர்கள் அவரைத் திண்ணனார் என்று பாராட்டுவர். [கைதட்டல்] அறிவியலும் தமிழியலும் படித்த நல்லறிஞர். செய்யுள் இயற்றவல்ல புலவர். தமிழினம் புறத்திணை என்னும் மறத்திணை கண்ட இனம் ஆதலால் தமிழ் மொழியில் யாக்கும் போர்ப்பாடல்களுக்கு ஆற்றல் நெருப்புப்போல் உண்டு. சீனப்போர் பற்றிப் பண்ணனார் "பாரதப்பத்து" எனப் பத்துப் பாடல்கள் எழுதினார். அவற்றைச் செய்தித் தாளிற் படித்தும், வானொலியிற் கேட்டும் வீறு கொண்டிருக்கின்றோம். மறப்பண் அமைந்த இத் தமிழ்ப்

பாடல்களை இந்திய வீரர்கள் கேட்குந்தோறும் அவர்தம் மறப்புண் ஆறுகின்றன; மறப்புண் ஆறுந்தோறும், மறவுணர்வும் மானவுணர்வும் மீறுகின்றன. இந்திய வெற்றி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. [பெருத்த ஆரவாரம்]

மா. உ. ஆகவும், பா. உ. ஆகவும், [மாநில மன்ற உறுப்பினர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்] அமைச்சராகவும், முதலமைச்சராகவும் சாலப்புகழ் அடையவேண்டும் என்று உள்ளங்கள் துடிக்கும் உலகத்தில், நம் தலைமைப் பண்ணனார் படைத்தளவாயாக ஆகாவிட்டாலும், போருகளத்து முன்னிற்கும் படைமகனாகவாவது ஆக வேண்டும் என்று உள்ளம் துடிக்கின்றார். காதலுக்கு உயிரீயும் இளைஞர்களை நாட்டின் காப்புக்கும் உயிரீய வாருங்கள் என்று அழைக்கின்றார். நம் அழைப்பை ஏற்று, இளைஞர் சங்கத்தின் வீரத்தலைவராகிய பண்ணனார் விழாத்தலைமை தாங்கி அமர்ந்திருக்கிறார். அவர்க்கு நம் வணக்கம், நம் நன்றி.

[ஓவியன் பண்ணனார்க்கு மாலையிடுகிறான். அவர் தலைவணங்கி ஏற்றுக் கொள்கின்றார்]

அன்னையர் கழகத்தால் நல்ல குடிப்பண்புகள் நாட்டில் பரவி வருகின்றன. கணவனோடு ஒற்றுமை இன்றிப் பிரிந்திருந்த மனைவியர், கழகத்தின் நல்லுரையைக் கேட்டு இப்போது ஒற்றுமையுடையராகித் தாயாகி இருக்கின்றனர். [கைதட்டல்] தந்தை மகன் உறவு, அண்ணன் தம்பி யுறவு, மாமி மருமகள் உறவு எல்லாம் இப்போது நன்முறையில் பெருகி வருகின்றன. ஒருவரையொருவர் புரிந்து மதிக்கவேண்டும், ஒருவர்க் கொருவர் விட்டுக் கொடுக்க முந்த வேண்டும், சுடு சொல்லை நன்றாகப் பொறுக்க வேண்டும், வெட்டெனப் பேசாதிருக்க வேண்டும், ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அயலாரிடம் குறை சொல்லாதிருக்க வேண்டும், அயலார் குறைசொல்ல வந்தால் உங்கள் வேலையைப்

பாருங்கள் என்று அறைவது போலச் சொல்லவேண்டும். குறைகளைக் காலம் பார்த்து அன்போடு குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும் என்ற குடியறங்களை அன்னையர் கழகம் பெண்ணினத்தார்க்குத் தெளிவாகக் கற்பித்து வருகிறது. இவ்வறங்களை ஆண் மக்களும் உணர்ந்து கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று கழகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

இத்தகைய குடும்பக் கழகத்தைத் தோற்றுவித்த நல்லாள் யார் என்பதை ஊராரும் உலகத்தாரும் அறிவார்கள். அன்னையர் கழகத்தைப் பெற்றெடுத்த அன்னை ஒரு கன்னி [கைதட்டல்] என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள் [வடிவின் பெற்றோர் கண்கலங்கல்]

இல்லற மாதர்களாகிய நாங்கள் வடிவழகியார் மணஞ்செய்து கொண்டு எம்போல் ஓர் இல்லறமாதாக வேண்டும் என்று மனமார விரும்புகின்றோம்.[கைதட்டல்] ஆனால், அவர் இல்லற நங்கையாகி விட்டால், எங்களுக்கு அல்லும் பகலும் பாடுபடுவார் யார்? என்று நினைக்கும்போது, அவர் கன்னியாக இருப்பதைத் தன்னலங் காரணமாக வரவேற்கின்றோம். வடிவழகியைத் தாய்மார்கள் ஆகிய நாங்கள் மகள் போலவும், தங்கை போலவும் உளமார மதிக்கின்றோம்.

[நூறு வயதினளாகிய தேனம்மை வடிவழகியை "வாழ்க" என்று சொல்லி மாலை அணிவிக்கின்றாள். அப்பெரியாளின் திருவடியை வடிவழகி வணங்குகின்றாள்.]

இன்றைய விழாவில் கழகத்தலைவராக அமர்ந்திருக்கும் பெரியார் தேனம்மையார் நம் பெருமதிப்புக்கும் பெரும் பணிவுக்கும் உரியவர். நாம் அவர் தம் புகழை அறிவோம். அவர் நமது பிறப்பையே அறிவார், [கைதட்டல்] அம்மையாருக்கு வயது நூறு. அவர் இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பிசிராந்தையார். கட்டான உடலும், கவலையில்லாத உள்ளமும், நன்று தீதுகாணும் பகுத்தறிவும், வினை செய்யவல்ல இளமையும் உடையவர். முதலாண்டு விழாவில் தலைமை தாங்கும்

தேனம்மையார் கழகத்தின் வெள்ளிவிழா பொன் விழாக்களுக்கும் தலைமை தாங்கும் வாழ்வுடையவர் ஆகுக என்று எல்லார்தம் சார்பாகவும் வாழ்த்துகிறேன்.

[வடிவழகி தேனம்மையாருக்கு மாலை அணிகிருள்]

தேனம்மையார் :

விழாவின் தலைவர் அவர்களே! கழகத்தின் அன்னையே! பெருமக்களே!

எல்லார்க்கும் என் கைகூப்பு

இக் கழகம் பிறந்து ஒரு வயது ஆகின்றது. உண்மையிலே எனக்கு இன்றுதான் வயது நூருகிறது. நூருண்டுக் கிழவியை ஓராண்டுக் குழவிக்கு வாழ்த்துக் கூற அழைத்திருக்கிறீர்கள். நன்ருக மனமார வாழ்த்து கின்றேன், அன்னையர் கழகம் உலகத்தில் அன்னையர் இருக்கும் வரை வாழ்க என்று. [கைதட்டல்]

எனக்கு ஒரு கவலை இருந்து வந்தது. அது என் குடும்பக் கவலை இல்லை. உலகத்தில் இன்று பல குடும்பங் களில் கணவன் மனைவி மக்கள் பற்ருகவும் ஒற்றுமை யாகவும் இல்லையே; விலங்குகள்போல உறவில்லாமல் தற்பேணிகளாகத் திரிய நினைக்கிருர்களே என்ற பல குடும்பக்கவலை என்னை வாட்டுகிறது. அன்னையர் கழகம் குடும்பங்களை ஒற்றுமை செய்யும் அரிய பெரிய தொண்டினை ஆற்றி வருகிறது. ஆதலால் அந்தக் கவலையும் எனக்கு இனி இருக்காது. நங்கை நறுங் கொன்றை வாழ்த்தியது போல, இக்கழகத்தின் வெள்ளி விழா பொன்விழா வைரவிழா திங்கள்விழா ஞாயிற்று விழாக்களையும் காணும் பேறு பெறுவேன் என்று நம்பு கின்றேன். [கைதட்டல்]

நான் பூவணிகி என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ''மனைவிக்கழகு மணமலர் அணிதல்'' என்பது என் வாழ்க்கையிற்கண்டது. நல்ல பூக்களைக் கூந்தலில் அள்ளி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கூந்தல் ஒரு சிறுசோலை

போல் பூத்துப்பொலியவேண்டும். மலரை ஒதுக்குகின்ற மனைவியைக் கணவன் மனம் ஒதுக்கிவிடும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்! மலர்ப் பொலிவு இன்பப் பொலிவாகும் என்று குறித்துவைத்துக் கொள்ளுங்கள்! இந்த நாட்டில் மணம் உடைய மலர்களுக்குப் பஞ்சமா? ஏன் மணமில்லாத வெறும்பூக்களைச் சூடி, உங்கள் கூந்தலைக் கெடுக்கிறீர்கள்? பெண்ணின் பெருமையைக் குறைக்கிறீர்கள்? "நன் மகட்கு அழகு நறுமலர் அணிதல்" என்பதை நினைவூட்ட விரும்புகின்றேன்.

விழாக் காலங்களில் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைக்கிருர்கள். ஏன்? நீர் இன்றியமையாதது. அதுபோல், இல்லற நங்கைக்கு மலர் இன்றியமையாதது. அதனுல் விழாக் காலங்களில் "நறுமலர்ப்பந்தல்" என்று ஓர் அறநிலையம் நான் வைத்திருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இங்ஙனம் என்னை வைக்கத் தூண்டியதற்கு ஒருநிகழ்ச்சி காரணமாகும். விழாக்காலங்களில் பூக்களின் விலைகள் பொற்பூக்களின் விலைபோல் ஏறிவிடுகின்றன. மகளிர் எவ்விலை கொடுத்தும் வாங்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கையால், பூ வணிகர்கள் விலையைத் தம் மனம்போல் ஏற்றிவிடுகின்றனர்.

ஒரு விழாவில் சில பெண்களைக் கண்டேன். கூந்தலில் பூ இல்லையே என்று கேட்டேன். கடைக்காரன் சொன்ன விலைக்குக் கொண்டு வந்த காசு போதவில்லை என்று வருந்திக் கூறினுர்கள். உடனே என் பூக்கடைக்கு அழைத்துச் சென்று அவர்கள் குழலில் பூச் சூட்டி மகிழ்ந்தேன். அன்றே "நறுமலர்ப் பந்தல்" ஒன்று அமைத்தேன். இப்பணியை இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகச் செய்து வருகிறேன். வழிவழிச் செய்வதற்கு வேண்டும் பொருளடையும் வைத்திருக்கிறேன். ஆதலால் ஒரு சீர்திருத்தம் சொல்வதற்கு நான் உரியவள் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்கள்; தவருக எண்ண மாட்டீர்கள்.

இந்த நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் பூச்சொரி விழாக்கள் கோயிலில் நடைபெறுகின்றன. வண்டிக்கணக்கான பூக்களை விலைக்கு வாங்கிக் கடவுள் உருவத்தினைச் சுற்றிப் பூக்குன்று போல் குவிக்கிறார்கள். மறுநாள் குப்பையென அள்ளிக் கொட்டுகிறார்கள். இவர்கள் தெய்வத்தின் உள்ளமும் அறியார், மலரின் பயனும் அறியார்.

"பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீரும் கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே''

என்றார் ஒரு பேரன்பர். இம் மலர்களை மலரனைய மெல்லிய மாதர்களுக்கு விலையின்றி வழங்கினால், அம் மாதர்கள் நீண்ட கருங்கூந்தலுக்குள் வைத்துக் கொண்டால், அக்கூந்தல் மணம் வீசினால், குடும்பங்கள் எவ்வளவு சிறக்கும், இன்பங்கள் எவ்வளவு பெருகும், கண்கள் எவ்வளவு உறவாடும் என்று சிறிது எண்ணிப் பாருங்கள் !

இனி, விழாத் தலைவர் பண்ணனார் ஆண்டு விழா உரையாற்றுவார், அவர் உரையை உங்களைப் போல நானும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து வந்திருக்கிறேன்.

பண்ணன் : [பெருமிதமான குரலில்]

கழகத் தலைவி அவர்களே ! பெருமக்களே !

வணக்கம். இவ்விழாவில் பேசுதற்கு எழுந்து நிற்கும் இப்போது, என் உள்ளத்தில் முன்னும் பின்னும் இல்லாத ஒரு புதிய உணர்ச்சி தோன்றுகின்றது. காரணம் எனக்குப் புரியவில்லை. காதல் நங்கையைக் கைப்பிடிப்பதற்குச் சற்று முன் ஆடவனுக்குத் தோன்றும் உணர்ச்சியை என் உணர்ச்சிக்கு ஒருவாறு ஒப்பிடலாம். எனினும் அப் புத்துணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டு, என் தலைமையுரையை ஆற்ற முயல்கின்றேன்.

இல்லறம் ஆன மாதர்களும் இல்லறம் ஆகவேண்டும் மங்கையர்களும் இங்குப் பெருந்திரளாகக் கூடியிருக்கிறீர்கள். இல்லறம் ஏற்ற ஆடவர்களும் இல்லறம் ஏற்க

வேண்டும் நம்பிகளும் முதலாவதாக இவ்விழாவிற்கு வந்திருக்கிறீர்கள். அன்னையர் கழகத்தில் பெண்டிர் களே உறுப்பினர் ஆகலாம் என்பதும், நடைமுறைக் கூட்டத்துக்குப் பெண்டிர்களே வரலாம் என்பதும் கழகத்தின் நன்முறைகள்; எனினும் அன்னையர் கழகம் ஆடவர்களை மதிக்கும் கழகம் என்பதற்கு, என்னைத் தலைமைக்கு அழைத்ததே ஒரு சான்றாகும். [கையொலித்தல்] மேலும் விழாவில், அதுவும் ஆண்டு விழாவில், அதன் மேலும் முதலாண்டு விழாவில், ஆடவனுக்குத் தலைமையளித்த முறையிலிருந்தே அன்னையர் கழகத்தின் அன்புணர்ச்சியை நாம் தெளி வாக விளங்கிக் கொள்கின்றோம். ஒருசிலர்க்கு இருந்த ஐயப்பாடு இப்போது முற்றும் மறைந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

இறைவன் படைப்பில் மக்களினமே தலையான இனம்; மக்கட்படைப்பே வளரும் அறிவுப்படைப்பு. ஒவ்வொரு மகனும் ஒவ்வொரு மகளும் இறைவனது பேராற்றலின் உருவங்கள். ஆதலின் மக்களாகப் பிறந்த ஒவ்வொரு வரும் தன்னறிவால், தன்முயற்சியால் தன்னூக்கத்தால் உயரமுடியும்; உலகத்தையும் உயர்த்த முடியும். அதனாலன்றோ மக்களுக்கு உயர்திணை என்று தமிழ் பெயரிட்டது. ஒருவரது தனியாற்றலை நாம் அடக்கி யாளுதல் கூடாது. அப்படிச் செய்தால் உலகம் அடக்கமாகிவிடும். ஒவ்வொருவரும் தன்தன் ஆற்றலைத் தூய்மையோடு வளர்க்க வேண்டும்.

செயற்கரிய செய்த தனிப் பெரியவர்களால் அல்லவா உண்மைகள் அவ்வப்போது படுகுழிப்படாது பிழைத்து வருகின்றன. உலகத்துக்கு வாழ்வு அருளிய பெரியார்களை என் கண்ணாற் கண்டிருக்கின்றேன். தனக் குவமை இல்லாத தனிக் காந்தியடிகள் ஞால அரசுகளுக்கு ஒழுக்க நெறியைக் காட்டினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் கண்ட வள்ளல்

அண்ணுமலையரசர் தமிழிசைக்கு உயிர் கொடுத்தார். தமிழ்ப் பெருமகன் டாக்டர் சாமிநாதர் சங்கத் தமிழைக் காப்பாற்றி யளித்தார். இன்று என் கண்ணுற் காண்கின்றேன், உங்கள் கண்ணுலும் காண்கின்றீர்கள், வடிவழகி என்னும் ஒரு நங்கை இல்லற ஒழுக்கங்களையும் குடும்ப ஒற்றுமையையும் காப்பாற்றுகின்ருர். [கைதட்டல்].

அன்னைத் தன்மையைப் போற்றும் வடிவழகியார் நம் பெருமதிப்புக்கு உரியவராக விளங்குகின்ருர். [கைதட்டல்] இல்லறத்தின் ஏற்றத்தையும் இடையூறுகளையும் உணர்ந்து அன்னையர் கழகம் அமைத்த பெருமைக்கு உரியவராக விளங்குகின்ருர். ஒருவர் தோற்றிய கழகமாயினும், அன்னையர் கழகத்தின் கருத்துக்கள் ஞாயிற்றின் கதிர்கள் போல உலகெங்கும் பரவுக ! பயன் செய்க ! என்று வாழ்த்துகின்றேன்.

உரமும் வாய்ப்பும் அளித்தால், உலகத்தில் எதுதான் வளராது? யார்தான் வளரார் ? இதுகாறும் ஆணினம் பெண்ணினத்தின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் தொண்டின் வளர்ச்சிக்கும் இடங் கொடுக்கவில்லை. இப்போது பெண்பாலார் பல வாய்ப்புக்களைப் பெற்று வருகின்றனர். அரிய உரிய செயல்களை அமைதியோடும் அளந்தும் ஆரவாரம் இன்றியும் செய்கின்றனர். செயல்படும் தீர்மானங்களைப் பக்குவமாகச் செய்கின்றனர். ஆதலின் அரசியலைப் பெண்கள் கையில் ஒப்படைத்து விட்டு, அடுப்பியலைச் சில நாட்களாவது ஆண்கள் பார்த்தால் நல்லது. [கேளுங்கள்! கேளுங்கள்!]

முடிவில் அன்னையர் கழகத்தார்க்கு ஓர் அறிவுரை. உங்கள் கழகமும் தொண்டும் தீர்மானங்களும் மிகமிகப் போற்றத் தக்கன, பரவத்தக்கன என்ருலும், ஒரு போதும் தற்பெருமை கொண்டு விடாதீர்கள்; தற்பெருமை ஒருவன் கொண்டாலும், ஒரு கழகம் கொண்டாலும், ஒரு கட்சி கொண்டாலும், ஒரு நாடு கொண்டாலும் அன்று முதல் கேடுதான். தற்பெருமை

என்பது அழுகல் வாடை. தற் பெரியானுக்கு உள்ளதும் தோன்றுது, நிகழ்வதும் புலப்படாது, எதிரதும் வெளிப்படாது. என்றும் அறிவோட்டமும், அறிவொளி யும், அறிவு நோக்கமும் வேண்டும். அறிவுடையார்க்குத் தான் ஆவது தோன்றும். ஆதலின் அன்னையர் கழகம் என்றும் அறிவுடைக் கழகமாக வளர்க! வாழ்க.

நல்லம்மை: பேரன்பர்களே!

பல்வகைப் போட்டிகளில் கலந்தார்க்குப் பண்ணனர் இப்போது பரிசு வழங்குவார். குழந்தைப் போட்டிப் பரிசுகள் முதற்கண் அளிக்கப்படுகின்றன.

1. ஓட்டம்
2. தாவு
3. நொண்டியடி
4. இசையிருக்கை
5. பந்தெறிவு
6. சிறுதேர் உருட்டு
7. சிற்றில் இழைப்பு
8. வேடப்புனைவு
9. கிட்டியடிப்பு
10. பல்லாங்கிச்சு
11. கீரிக்கோடு
12. குண்டாட்டம்.
13. பாட்டியல்
14. அறிவியல்

[கலந்து கொண்ட குழந்தைகள் வந்து வணங்கிப் பரிசுகள் வாங்கிக் கொள்கின்றன.]

கன்னிப் பெண்களுக்கென்று சில போட்டிகள் நடத்தினோம். சில பெண்களே கலந்து கொண்டனர். வடிவழகியாரும் இப்போட்டிகளில் கலந்து கொண்டார். [கைதட்டல்] தோற்று விட்டார் என்று நினைக்காதீர்கள். பரிசு பெறப் போகின்ருர். போட்டிகளையும் வென்ருேர் களையும் பரிசுப் பொருள்களையும் படிக்கின்றேன். பரிசுகளை உரியவர்கள் வந்து வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்.

	போட்டிகள்	வென்ருேர்	பரிசுகள்
1.	ஓட்டம்	திரு. வாஞெலி	மணி காட்டி
2.	பந்தாட்டம்	திரு. சாத்தி	பந்தடிப்பிகள்
3.	பின்னல்	திரு. மணியோசை	நூற் கண்டுகள்
4.	துவைத்தல்	திரு. குந்தவை	அழுக்கறுப்பான்கள்
5.	சமையல்	திரு. வெள்ளி	அடுக்குக்கள்
6.	குடும்பமருந்து	திரு. அல்லி	வெள்ளிப்பெட்டி
7.	குழந்தைவளர்ப்பு	திரு. மயிலி	நூல்கள்
8.	குழந்தை ஒப்பனை	திரு. வடிவழகி	குழந்தைப்பொம்மை

[பண்ணனிடம் குழந்தைப் பரிசினை வாங்குவதற்கு வடிவழகி மிகவும் நாணத்தோடு வருகின்ருள். பரிசு வாங்கும்போது இருவர் கைகளும் இணைகின்றன.

சிறிது நிமிர்ந்து புன்முறுவலித்துப் பண்ணனைக் கடைக்கணிக்கின்ருள் வடிவு. பண்ணனும் புன்முறு வலோடு எதிர்நோக்குகிருன். இந் நிலையில் யாழி தன் கைக்கருவியால் நிழற்படம் பிடிக்கின்ருள்.]

வடிவழகி: [எழுந்து நிற்கும்போது, குழந்தைகள் முதலாக எல்லோரும் பேராரவாரம் செய்தல்]

விழாத் தலைவர் அவர்களே!

தாய்மார்களே! தந்தைமார்களே!

உங்கள் நிறைந்த வரவு அன்னையர் கழகத்திற்கு நல்வரவாகுக, நிலையான வரவாகுக. இக்கழகத்தின் தோற்றத்தையும் பணிகளையும் நீங்கள் செவ்வனே

அறிந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் உள்ளத்திலும் உங்கள் பொருளிலும் உங்கள் செயலிலும் இக் கழகத்துக்கு என்றும் இடமளியுங்கள்! அது உங்கட்கு ஒற்றுமையான நல்வாழ்வை அளிக்கும். தமிழகத்தின் தலைச்சங்கம் போல அன்னையர் கழகம் பல்லாயிரம் ஆண்டு நன்கு வாழ்க! என்று வாழ்த்துகின்றேன்.

இனி நான் கூற இருக்கும், சில தனது கருத்துக்களை நல்ல உள்ளத்தோடு கேட்டு உங்கள் மகளாகிய என்னை வாழ்த்த வேண்டுகிறேன். என் இளமை நெஞ்சம் காதலை அறியாததில்லை. ஒரு நாள் நடுத்தெருவிடை ஒரு கருப் பிணிக்கு உண்டரன அவல நிகழ்ச்சியால், தொண் டுணர்ச்சி என்உள்ளத்திற் புகுந்துவிட்டது; காதலுணர்ச் சியை வென்று விட்டது; அவ்வளவுதான். வேறு நினைவில்லை. தொண்டு நினைவுக்கு அடிமையானேன் இதுதான் அன்னையர் கழகத்தின் பிறப்புக்குக் காரணம்.

நான் கன்னியாயினும், அன்னையர் கழகத்தின் அன்னை என்று நறுங்கொன்றையார் எடுத்துரைத்தார். தூய பெருமக்களே! என் நெஞ்சம் திறந்து கூறுகின் றேன். அன்னையர் கழகம் எனக்கு அன்னையுணர்ச்சியை ஊட்டிவிட்டது. [வியப்பாகக் கேட்டல்] நாள்தோறும் இல்லற மாதர்களோடு பழகிப்பழகி எனக்கும் இல்லற நங்கையாகும் எண்ணம் தோன்றி விட்டது. [வடிவின் பெற்றோர் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுதல்]

குழந்தை யரங்கங்களையும் குழந்தைப் போட்டி களையும் காணும்போது, இவற்றிற் கலந்து கொள்ள நான் ஏன் சில உயர்திணைச் செல்வங்களைப் பெற்று அளிக்கக்கூடாது? என்ற தாயுணர்வு தோன்றிவிட்டது. மங்கையர்கள் கரும்பளிங்கு போன்ற நெளிகூந்தலைக் கோதி வாரி கொத்துப்பூச் சொருகி மெல்லிய நல்லாடை அணிந்து கணவனுரின் காதற் செருக்கைப் பேசிக் கொள்ளும்போது, என் ஒப்பனை யாருக்கு? வீணுக்கு? என்ற ஏக்கம் உள்ளத்தில் நுழைந்துவிட்டது. தாயர்கள்

இலக்கிய இன்பம் போன்ற தங்கள் குழந்தைகளைச் சொந்த மார்பில் அணைக்கும்போது, அந்த அன்புத் தொடர்பைக் கண்கொண்டு காணும் கன்னி மகளுக்கு, மண நாட்டமும் மகநாட்டமும் நீரூற்றுப்போல எழா திருக்க முடியுமா? இப் பல வுணர்ச்சிகள் அவ்வப்போது புகுந்தன, மனத்தைச் சிறிது அலைத்தன, பயனில்லை. என் தொண்டுள்ளத்தைக் கலைக்கும் ஆற்றல் இவற்றுக்கு இல்லை. பலமுறை ஆட்டுதற்காகத் தேங்காய் உடைந்து விடுமா?

வியப்போடும், மேல் என்ன சொல்லுவேன் என்று கேட்கத் துடிப்போடும் இருக்கும் பெருமக்களே!

உள்ளதைச் சொல்லுகின்றேன்; உணர்ந்ததைச் சொல்லுகின்றேன். வாழ்க்கையில் உணர்வு மாறும், மாறவும் வேண்டும். அறிவு மாறும், மாறவும் வேண்டும். ஆனால் உள்ளம் உண்மையிலிருந்து மாறுதல் கூடாது; வஞ்சகத்தின் உறைவிடமாய் நெஞ்சகம் ஆதல் கூடாது. இதுவே என் வாழ்வின் குறிக்கோள். பிற குறிக்கோள்கள் எல்லாம் இத் தூய்மையின் பின் தோன்றல்கள். ஆதலின் உள்ளத்தைச் சொல்லு கின்றேன், என்றால் ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்லுகிறேன் என்பது கருத்து.

எத்துணையோ பலர் குழந்தைகளை அகத்தோடு அகமாக அணைத்தேன், அவற்றுக்குப் புறந்தூய்மை செய்தேன். என் பரந்த நோக்கத்தைத் தாய்மார்கள் போற்றினர், கன்னிச் செவிலி என்று புகழ்ந்தனர். ஒரு நாள் ஒரு குழந்தையை விளையாட்டாக நீ நாய் என்று கூறினேன். நீ நாய் என்று என்னைத் திருப்பிச் சொல்லி விட்டு, அந்தக் குழந்தை ஓ என்று அலறிற்று: அம்மா அப்பா என்று கத்திற்று. நான் அடித்துவிட்டதாக அத் தாய் எண்ணிக் கொண்டாள். உள்ளதை நம்ப மறுத் தாள். 'வயிற்றில் பசி தவிர வேறு தெரியாத இவளுக்கு என்ன தெரியும்' என்று ஏசத் தொடங்கிவிட்டாள்.

குழந்தையை நான்பலமாக அடித்ததாகவும், தடம்பட்டு விட்டதாகவும், அழும் குழந்தை வாந்தி எடுத்ததாகவும் கட்டிக் கூறத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அணைக்கும் உரிமையுடைய கைக்கு அன்பாக அடிக்கும் உரிமையில்லையா? முத்தும் உரிமையுடைய வாய்க்கு முகங்கடிந்துரைக்கும் உரிமையில்லையா? அறிவூட்டும் ஆசிரியனுக்கு அதட்டிச் சொல்லும் உரிமையில்லையா? நாற்று நட்டவனுக்குக் களைபறிக்கும் உரிமையில்லையா? உலகியல் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல விளங்கிற்று. தன்னுரிமையை விட்டுக் கொடுத்துப் பிறர் நலம்பேணுதல் அறிவாகாது என்று தெளிவாயிற்று. உன் கடமைகளைச் செய்யாது விட்டுவிட்டு, ஊர்க் கடமைகளை மேலிட்டுக் கொள்ளுதலை உள்ளூற உலகம் மதிக்காது என்பது வெளிப்படையாயிற்று.

உண்மை போற்றும் பெருமக்களே! அந்த நற்குயின் சொற்கள் என் அறிவைத் திருப்பிவிட்டன. என் அறிவில் மறைந்திருந்த ஒருணர்ச்சியைத் தீட்டி விட்டன. நான் மணம் கொள்ளாமையால் என் பெற்றோர்கள் இறப்பணைய கவலை அடைந்திருப்பதும், என் தம்பி தான் மணமின்றித் தனியனாய் இருப்பதும், நான் பிறந்த குடும்பமே வழியின்றிப் போவதும் என் அறிவுப் பலகையில் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

[எல்லோரும் இரங்கல்]

என் செய்வது? "ஊரார் எல்லாம் அறிந்த தொண்டினை விடுவதா? கொள்கை பிறழ்ந்தாள் என்று ஊர் பழிக்காதா? புகழ் குறையாதா?" என்றெல்லாம் எண்ண அலைகள் எழுந்தன. "மணஞ் செய்து குடும்பமாவது கெடுதலா? ஊர் பழித்தற்கு என்ன இருக்கிறது? எல்லாரும் குடும்பம் குடும்பமாகத்தானேவாழ்கிறார்கள்? குடும்ப வாழ்வு கொடிய வாழ்வா? கொள்கைக்கு மாறா? என்றெல்லாம் எண்ணத் தேற்றங்கள் எழுந்தன

(பக்கத்திலிருக்கும் நறுங்கொன்றையின் சிறுவன் ஓவியனை எடுத்துக் கொண்டு)

எனக்கு வழி காட்டியானுன், நெறிகாட்டியானுன், மணங்காட்டியானுன் இம் மகன். நேற்று குழந்தை யரங்கத்தில் இவன் சொன்னுன், "நீ அம்மா இல்லை சும்மா" என்று ஒரு சொற் சொன்னுன். அத்தாய் சொல்லிய புதிய வயிற்றுப் பசியை — தாய்ப் பசியை எனக்கு உண்டாக்கி விட்டான். என் வயதுடைய ஒரு நங்கை இதுவரை அம்மாவாகி யிருக்க வேண்டும் என்று சிறு குழந்தைக்குக்கூடப் பட்ட அறிவு எனக்குப் பட வில்லையே என்று கண்கலங்கினேன். நான் முழுதும் நொண்டியாகி விடவேண்டுமென்று இறைவன் எண்ணி யிருப்பானுகில், எனக்கு ஏன் தாயுறுப்புக்களைப் படைத்தான்? என்று எண்ணி எண்ணி,என் மடமையை நொந்து கொண்டேன்.

ஓவியா! உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என்பது உலக வழக்கு. நீயோ உள்ளத்து நெல்லிக்கனியாகி விட்டாய். நெல்லிக்கனியைத் தின்று நீர் குடித்ததுபோல என் வாழ்க்கையைச் சுவையாக்கி விட்டாய். ஓவியன் என்பது உன் தாய் வைத்த பெயர். நெல்லிக்கனி என்பது இனி தாயாகும் நான் வைத்த பெயர்.

[ஓவியனை நறுங்கொன்றை வாங்கிக் கொள்கிருள்]

இல்லறப் பெருமக்களே! என் நெஞ்சத்திற் பிறந்து வளர்ந்த தொண்டுணர்ச்சி இனியும் வளரும். எனக்கு வாழ்வுதந்த அன்னையர் கழகத்தின் இல்லற வுறுப்பியாக என்றும் இருப்பேன். என் உள்ளம் இப்போது தாயுள்ளம் ஆயிற்று; அது தவருன உள்ளம் இல்லையே.

தாயாக வேண்டுமெனின், மனைவியாக வேண்டும்; மனைவியாக வேண்டுமெனின், மணமாக வேண்டும்; மணமாக வேண்டுமெனின் காதலாக வேண்டும்; காதலாக வேண்டுமெனின், தன்போலத் தன்னைக் காதலிக்கும் அன்பன் வேண்டும்.

[மிகுந்த துடிப்போடு] என் கண்ணுள் புகுந்த ஒருவர், என் கருத்திற் கலந்த ஒருவர், என் நெஞ்சு நிறைந்த ஒருவர், என் கணவர்———

[அன்புக் கண்ணீர் சொட்ட, தன் கழுத்தில் இட்ட மாலையை ஏந்திப் பண்ணனுக்கு அணிகின்றாள். நாணத்தால் தலை குனிந்து நிற்கின்றாள். ஆரவாரம் ஊரெங்கும் கேட்கிறது. வடிவின் பெற்றோர்களும் பண்ணன் பெற்றோர்களும் இமை கொட்டாது மகிழ்கின்றனர். பண்ணன் தன் கழுத்து மாலையை வடிவுக்கு அணிகின்றான். மறுபடியும் பெரிய ஆரவாரம்]

வாழி: பெருமக்களே! மணமக்களே! [கைதட்டல்] கை கூப்புகிறேன்.

புதிய ஆண்டுச் செயலி என்ற முறையில் பெருமகிழ்ச்சிக் கிடையே பெருமகிச்சியோடு நன்றி கூற முன் வந்து நிற்கின்றேன். இவ்விழா வியப்புவிழா வாகத் திகழ்கின்றது. மேலும் வியப்பு நிகழ்ந்தாலும் மருள் அடைவதற்கில்லை. நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் நடக்க இருக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும் பார்க்கும்போது கழக ஆண்டு விழாவின் அழைப்புக்கள் திரு'மண அழைப்புக்கள் ஆயின. பண்ணனுர்க்கு இட்ட வரவேற்பு மாலையும், வடிவழகியாருக்கு இட்ட நன்றி மாலையும் மணமாலைகள் ஆயின. விழாத் தலைவரும் கழகத்தைத் தோற்றிய தலைவியும் இல்லற வாழ்க்கையின் தலைவனும் தலைவியுமாக ஆயினர்.

இன்று வடிவழகியார் தன் தலைவரிடம் ஒரு பொம்மைக் குழந்தையைப் பரிசாகப் பெற்றார். அடுத்த ஆண்டு விழாவிற்குள் ஓர் புகழ்க் குழந்தையை மடியிற் பெறுவார். [கைதட்டல்]

கழகத்தின் செயலாளர் என்ற நிலையில் உங்கள் போல நானும் பேருவகை அடைகின்றேன். எனினும் என் மகிழ்ச்சி இன்னும் பெரிது. கழகத்தைத் தோற்று

வித்த கன்னி இல்லற திலகம் ஆனுள் என்று நீங்கள் மகிழ்கின்றீர்கள். இல்லற திலகம் ஆகும் அக்கன்னி என் அண்ணியானுள் [கை யொலிப்பு] என்ருல், எல்லாரையும் விட என் மகிழ்ச்சி பெரிதாகத்தானே இருக்கும். வடிவழகியார்க்கு நான் செய்யக்கூடிய நன்றி என்ன? அவர் தம்பிக்கு————

[முன்பே கூட வாங்கி வைத்திருந்த ஒரு மாலையை எடுத்துக் கொண்டு முன் வரிசையில் மீசையும் தாடியு மாக இருக்கும் நாவலன் கழுத்தில் அணிந்து வணங்கு கின்ருள் யாழி. நாவலன் தன் மாலையில் ஒரு பெரும் பூவை எடுத்து, யாழியின் கூந்தலில் அணிகின்ருள். வையையும் காவிரியும் மேடைக்கு வருகிருர்கள்.]

வையை (கையமர்த்தி, கைகூப்பி)

ஊர்ப் பெருமக்களே!

இருங்கள்! இருங்கள்! நீங்கள் எல்லோரும் எங்கள் விருந்தினர். உணவின்றி மணம் உண்டா? நாளைப்பகல் இவ்விடத்தே விருந்துகள் நடைபெறும். உங்கள் வீட்டிற்கு வந்துள்ள விருந்தினர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து உண்டு மகிழ்ந்து மணமக்கள் நால்வரை யும், இரு குடும்பத்தாரையும் வாழ்த்துங்கள்.

[மணமக்கள் நால்வரும் வணங்குகிருர்கள்]

நாடகம் முற்றும்

ஆசிரியரின் நூல்கள்

தமிழ்க் காதல்—ஆராய்ச்சி	...	10-00
வள்ளுவம்	...	6-00
இரட்டைக் காப்பியங்கள் (சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை)	...	6-00
எந்தச் சிலம்பு—ஆராய்ச்சி	...	2-50
தொல்காப்பியப் புதுமை	...	2-25
தலைவர்களுக்கு (கட்டுரை)	...	2-50
கொடை விளக்கு	...	1-50
மனைவியின் உரிமை	...	2-50
தமிழியற் காட்சிகள் [கட்டுரைத் தொகுப்பு]	...	10-00